VED EGEN KRAFT

AF

MARIE

UNIVERSITY OF TORONTO
VELUT ARBOR ÆVO

VED EGEN KRAFT?

E. Schwartz.

VED EGEN KRAFT?

NOVELLE

AF

MARIE.

Andet Oplag.

KRISTIANIA.

P. T. MALLINGS BOGHANDELS FORLAG

1879.

Det Mallingske Bogtrykkeri.

Mine Forlæggere,

D'Herr.

C. Petersen

og

G. Kr. Johannessen,

Eiere af P. T. Mallings Boghandel,

tilegnes disse Blade

af

Marie.

12te August 1879.

En tæt Novembertaage laa tung og trykkende over Kristianias Gader og forvandlede de klart skinnende Gasblus i Lygterne til matte Glimt, som kun tjente til end mere at vildlede de Vandrere, der, vaade og forpjuskede, ved en eller anden Nødvendighed saa sig tvungne til at søge en Vei gjennem den fugtige Atmosfære, som med næsten haabløs Vedholdenhed indhyllede alt i sit klamme Dække.

En ung Mand, der netop var naaet frem til den tvivlsomme Alder, da Herrernes ærgjærrige Ønsker først og sidst udmunde i en higende Længsel efter at antages for ældre, end de i Virkeligheden ere, gik hurtigt opover Uranienborgveien, og naar han af og til puffede imod en forbigaaende, syntes det kun at forhøie hans gode Humør; thi han lo fornøjet og havde altid et overgivent Udraab paa rede Haand, hver Gang et saadant Sammenstød fandt Sted.

En liden Gut med en stor Brødkurv paa Hovedet tørnede pludseligt saa voldsomt imod ham, at Kurven og dens Indhold for henad Veien, og en klagende

Barnestemme udbrød: «Aa, sig mig, hvor jeg er henne da, Di! Er jeg ved Karl-Johan-Støtta»?

«Du gaar nok i Taagen, Du, Gutten min! Gaa hjem og læg Dig; thi det er tydeligt, at Du, trods din unge Alder, er kommet paa Afveie», lød det gravitetiske Svar, efterfulgt af en frisk, klingende Latter, der næsten syntes at have Magt til at sønderrive det vaade Slør, som skjulte alle Gjenstande. Ialfald lettede Taagen lidt efter lidt, eftersom han nærmede sig en noget afsides liggende Gruppe Huse paa Hægdehaugen, og da han stansede udenfor et hvidmalet Hus og stirrede op imod et oplyst Vindu i Kvistetagen, kunde han skimte Omridset af en liden, kvindelig Skikkelse, der viste sig paa Rullegardinet.

En Skygge af Alvor gled for et Øieblik hen over det smukke, ungdommelige Ansigt, men gav snart Plads for et overmodigt, selvtilfreds Smil, da han mumlede: «Min stakkels lille Veninde! I Eftermiddag har Du maattet vente og længte forgjæves. Din sædvanlige Følgesvend har svigtet Dig, og din Tusmørketur er formodentlig gaaet op i Røg — — eller, rettere sagt, i Taarer», tilføiede han med det samme selviske Udtryk i de endnu halvt barnlige Træk. «Det var forresten skammeligt af mig», tænkte han videre; «thi jeg havde jo lovet at træffe hende, men — — hvad skal man sige? Et Par drømmende, mørkegraa Øine paa den ene Side, og en splendid Middag hos Tivander paa den an-

den, hvor jeg ovenikjøbet havde den Lykke at gjøre Bekjendtskab med vor fortryllende Primadonna i Cirkus. — — Det er klart, at Anna maatte ofres paa Kunstens Alter. Desuden — Pigebarnet har godt af at vænne sig til saadanne smaa Skuffelser; man tør ikke forvænne hende.»

I næste Øieblik ilede han op ad Trappen i Huset ligeoverfor, kastede endnu et Blik over til sin Gjenbos oplyste Vindu, førend han trak Rullegardinet ned, og medens Duften af den nytændte Cigar mere og mere opfyldte det lille Værelse, lagde han sig mageligt tilbage i Sofaen og fordybede sig i en af Paul Heyses nyeste Romaner.

Hvis det virkelig havde været en Skuffelse for Anna Gram, at hendes unge Ven ikke havde indfundet sig paa deres sædvanlige Mødested hin Eftermiddag, saa var der ialfald ikke Spor af Mismod eller Taarer i det aabne, tillidsfulde Blik, som saa op i hans leende, blaa Øine, da de atter traf sammen paa Bakkehældet derhenne, hvor han første Gang havde talt til hende og presenteret sig som hendes Fætter, Otto Gram, der nyligt var kommet til Kristiania for at tage Artium.

Den Gang lagde Augustsolens nedgaaende Straaler sit varme, glødende Farveskjær over Landskabet, Træernes Grene bøiede sig under Vægten af de rige Frugter, som de frembøde, og Kornagrene krusede sig i lange, bølgende Linier, hvor Øiet skuede hen. Nu var

vel Gaarsdagens Taage forsvundet, men Jorden laa indhyllet i sit isnende Liglagen, og de bladløse Grene dækkedes af tunge, fantastisk formede Rimklaser, der fik en underlig Sølvglands i de blege Straaler, som den opgaaende Fuldmaane kastede over Mark og Skov, da den langsomt hævede sig over den granklædte Aas og gled hen over den frostklare, blaagraa Vinterhimmel.

Men den stille, høitidsfulde Hvile, der ligesom holdt den hele Natur fangen i et langt, knugende Favntag, øvede intet Tryk paa disse to unge, friske Gemytter. Her havde de fundet hinanden og sluttet Venskabspagt, omgivne af Sommersol, Blomsterduft og Fuglesang; men under Høstens Storme og Vinterens Kulde og Is spirede duftende, grønne Hjerteblade frem i deres Sind og lode dem drømme om et Venskåb, der skulde vare — evigt.

Han lettede lidt paa den klædelige Pelshue, som halvt dækkede det lysebrune, stærkt krøllede Haar, og idet han tog hendes ene Haand mellem begge sine, udbrød han ivrigt: «Jeg er vis paa, at Du var vred paa mig igaar, fordi jeg ikke holdt Ord; ja, kanske Du endogsaa græd lidt over din troløse Ridder»? spurgte han med et triumferende Smil, der noksom viste, at han fandt det ganske i sin Orden, om hans Fraværelse havde havt denne nedslaaende Virkning paa hende.

Det var et blegt, alvorligt, tankefuldt Ansigt, som hans sorgløse Blik i dette Øieblik fæstede sig ved, et

Ansigt, der, uagtet dets barnlige Træk og barnlige Udtryk, dog bar Præg af, at Livets Sorger ikke alene havde banket paa Hjertets Dør, men at de ogsaa havde faaet Indgang der og formørket den lyse Barnehimmel med Skyer, som maaske vilde kaste dæmpende Skygger ud over alle de kommende Dage.

Hun rødmede let, og det saa ud, som hun følte stor Lyst til at benegte hans sidste Ytring.

«Nei Tak. Du! Indbild Dig bare ikke», — — begyndte hun, men hendes Sandhedskjærlighed seirede, og med et varmt, aabent Blik fra de mørke Øine tilføiede hun: «Jo, Otto, jeg græd, fordi Du ikke kom, som Du havde lovet mig, og jeg græd, fordi Taagen laa saa tæt og trykkende over Jorden, at den ligesom spærrede Veien for alle glade Tanker. Der er noget ubeskrivelig haabløst ved Taage, Otto. Finder Du ikke det»?

«Aa nei, det kan jeg ikke sige. Det eneste, jeg finder haabløst, det er mine Bestræbelser for at slippe igjennem med den lumpne Maanedsgage, som min Gamle hjemme i Tønsberg i sin bornerede Visdom antager for at være tilstrækkelig til mine mangehaande Behov. Fy for — —! Nei, jeg skal ikke bande, naar disse fine, smaa Øren høre paa mig. Jeg gjør det i det hele taget aldrig uden i et Overmaal af Ærgrelse. Men er dette ikke oprørende? Der sidder han som en rig, gammel Nabob i Guld til opover Ørene, medens jeg, hans eneste, haabefulde Søn, maa suge paa Labben her-

inde og ikke engang kan give en liden Middag for mine Kammerater, naar jeg har Lyst dertil».

»Otto», afbrød hun ham med en bebreidende Mine, «hvor kan Du dog bruge saadanne Udtryk om din Fader? Og kalder Du det at suge paa Labben, saaledes som Du har det? Jeg synes, Du er en rigtig flot, ung Herre».

«Ja, det kan Du ikke bedømme», svarede han overlegent. «Du kjender naturligvis ikke det mindste til, hvad Verdenslivet fordrer af en ung Mand. Du sidder der paa dit lille Kvistkammer og bygger Luftkasteller, som — — ja, jeg lytter gjerne til dine Drømmebilleder, naar Du gjentager dem for mig, men de høre ikke hjemme i Virkeligheden. — Og det er nu ogsaa blandt de Ting, som ærgre mig forskrækkeligt, at han ikke gjør noget for din Moder og Dig. Hør, Anna, — jeg vil fortælle Dig noget. Da jeg reiste herind sidst i Juli, forbød min gamle Bjørn mig at opsøge min ubekjendte Tante og Kusine, og, naar jeg skal være ganske oprigtig, kan jeg heller ikke sige, at jeg følte den ringeste Lyst dertil. Men da jeg en Dag, i Mangel af nogen bedre Beskjæftigelse, stod og stirrede over til min Gjenbos Vinduer, opdagede jeg et blegt, lidet Ansigt, som strax interesserede mig, mellem de blomstrende Geranium'er derover. — Jeg husker det saa godt! Idet mit Øie faldt paa Dig, tog Du en af de rige Blomsterstengler, trykkede den let op imod din Kind med

en øm, gammelagtigt beskyttende Mine og bevægede Læberne, som om Du talede til Blomsten; og da dit Blik i det samme faldt paa den lange Laban i Vinduet ligeoverfor, blev Du saa rød, saa rød, og det klædte Dig saa godt; og da jeg senere fik opspurgt dit Navn og — — tilfældigvis gjorde dit Bekjendtskab, skrev jeg hjem og foreslog, at jeg skulde optræde i Egenskab af forsonende Engel og bringe Glæde og Velstand til min lille Venindes Hjem, men han svarede, — — ja, det var et ægte Skippersvar, kan Du tro, og han sluttede med at nedlægge en energisk Protest mod, at jeg nogensinde traf sammen med Dig, hvem han tydeligvis sætter i Klasse med de mest bedaarende Havfruer».

«O, men hvorfor fortæller Du mig alt dette, Otto? Jeg kan jo umuligt vedblive at spadsere med Dig Dag efter Dag, naar jeg ved, at din Fader har forbudt det. — — Ak, jeg har ikke glemt det Uvenskab, som adskilte ham og min kjære, kjære Fader i saa mange Aar, — det var blandt de Sorger, som trykkede paa Pappas Sind endnu i hans sidste Time, — men jeg troede, — — jeg tænkte, at nu, da han er borte — —. Nei, Otto», afbrød hun sig pludseligt, «jeg er bange for, at jeg ikke har tænkt saa nøie over alt dette, fordi disse Spadsereture, disse Samtaler med Dig lidt efter lidt ere blevne en af mine bedste Glæder, og jeg — — o, jeg har saa faa af dem».

Hun begravede Ansigtet i den lille, luvslidte Muffe og hengav sig i nogle Øieblikke til denne stille, halvt tilbagetrængte Graad, der synes saa unaturlig for den unge, fordi den vidner om en Selvovervindelse, som i Almindelighed kun er den modnere Alders surt erhvervede Seierstrofæ fra Livets Slagmark.

Han stod og betragtede hende med en tvivlraadig Mine. Der var et Alvor i hendes Sorg, som næsten mod hans Villie lagde en Dæmper paa hans lette Sind og uvilkaarligt bragte ham til at se op til den ubetydelige, lille Pige, mod hvem han hidindtil havde antaget en overlegen Beskyttertone, som han havde fundet vel berettiget i Betragtning af, at hun endnu ikke var naaet frem til sin femtende Fødselsdag og vidste lidet eller intet om, hvad der rørte sig ude i den Verden, hvor han mente, at han allerede havde høstet rige Frugter af Menneskekundskabens Træ.

Han forsøgte at tage hendes Haand, men hun unddrog sig hans Berørelse, traadte et Skridt tilbage, og, idet hun atter hævede de taarefulde Øine imod ham, sagde hun med dæmpet, men fast Stemme: «Otto, jeg kan ikke oftere træffe sammen med Dig paa denne Maade. Naar jeg kommer hjem, vil jeg fortælle Mamma altsammen, og det burde jeg gjort for længe siden».

««Fortælle Mamma det»»! udbrød han med en pludselig Tilbagegang til sin sædvanlige Stemning og Tone. «Nei, Anna, Du kan dog vel ikke ville være

den, der berøver vore Sammenkomster al den poetiske Duft, som hidtil har hvilet over dem? «Fortælle Mamma altsammen»! Og hvad er det da, Du vil fortælle? Du har tilfældigvis truffet din Fætter, Otto Gram, og undertiden gaaet lidt op og ned ad Veien med ham: det er den hele Historie, og kan nogen finde noget besynderligt deri»?

Hun kastede et hurtigt, ængsteligt Blik paa ham, idet hun halvt modstræbende følte, hvorledes det. som nyligt havde forekommet hende saa utilgiveligt, nu ved hans Ord svandt hen til et rent intet. Ja, hvad var der, naar alt kom til alt, at fortælle? Og havde han ikke Ret, naar han mente, at Sønderrivelsen af det hemmelighedsfulde Slør, som havde hvilet over disse Møder, vilde borttage det Anstrøg af Romantik, der idetmindste i hendes Øine havde gjort deres unge Venskab til en epokegjørende Begivenhed, som havde kastet Solglans og Vaartanker ind i hendes stille Drømmeliv. Han saa hendes Vaklen, og nye, utaalmodige Overtalelser strømmede atter fra hans Læber, medens hun stod der, grundende og uvis, og sænkede Blikket mod den hvide Sneflade, og han troede sig allerede sikker paa sin Seir, da hun roligt sagde: «Nu vil jeg gaa hjem, Otto, og jeg vil fortælle Mamma — — altsammen».

Da Anna traadte ind i den lille, tarveligt udstyrede Dagligstue, var Lampen tændt, og hendes Moder laa paa Sofaen og læste saa ivrigt, at hun sletikke mærkede Datterens Nærværelse, førend denne bøiede sig ned over hende og med en Mine, som havde noget ubeskrivelig ømt og værnende ved sig, trykkede et let Kys paa hendes Pande.

«Ei da! Gud forbarme sig, hvor Du skræmmer mig da, Barn! Her ligger jeg ensom og lidende, overladt til mine egne, mørke Tanker, og saa kommer Du saaledes styrtende over mig og — —: føl bare, hvilken frygtelig Hjertebanken jeg har faaet».

«Vær ikke vred paa mig, Mamma mi'! Jeg glemte rent, hvor nervøs Du er, og tænkte bare paa, at jeg holder saa meget af Dig», sagde Anna blødt og lod Haanden glide kjærtegnende hen over det rige, gyldne Haar, der krusede sig i smaa, gjenstridige Lokker over en Pande, som Tidens Haand kun havde mærket med nogle lette Rynker over den fint formede Næse. «Hvilken smuk Mamma jeg har», udbrød hun med en Stolthed, der lignende den, hvormed en ung Moder fremhæver sit Barns Skjønhed, «og hvilke deilige Roser Du har i Kinderne i Aften, Mamma! Du ser ud som en ung Pige».

«Aa, hvilket Nonsens! Du maa ikke tale saaledes til mig». Men det tilfredse Smil, som gled hen over hendes Ansigt og gav det et endnu mere ungdommeligt

Præg, modsagde de irettesættende Ord og viste tilstrækkeligt, at hun ikke var ufølsom for den Beundring, der blev hende til Del gjennem denne barnligt oprigtige Udtalelse. «Desuden — alt dette sorte vanklæder mig ganske forfærdeligt. Tror Du ikke, at jeg snart kunde begynde med en liden, hvid Pibe i Halsen? Det er jo nu over et halvt Aar, siden jeg — —.» Og Smilet forsvandt pludseligt, og Lommetørklædet blev ført op til de let overstrømmende Øine.

Et Blik, fuldt af dyb Misbilligelse, skjød lynsnart frem fra Annas Øine og gav de nyligt saa kjærlighedsfulde Træk et strengt, gammelklogt Udtryk, da hun med en let Skjælven i Stemmen svarede: «Er det muligt, at Du allerede nu kan ønske at aflægge de ydre Tegn paa din Sorg over Pappas Død? Længter Du maaske efter at glemme ham»? tilføiede hun bebreidende.

«Gud, Anna, hvor kan Du nænne at tale saa ukjærligt til mig? Kan nogen græde og sørge mere end jeg. maa jeg spørge? Og jeg har sandelig nok at græde for. Din Fader har efterladt mig i en Stilling, som ingenlunde er misundelsesværdig, og Gud maa vide, hvad der skal blive af os, naar de Penge, som vi nu tære paa, ere slupne op».

»Pengene ville altid holde ud et Aarstid, naar vi ere meget sparsommelige, og naar jeg bare er færdig med min Skolegang og er bleven konfirmeret, skal jeg nok faa en liden Skole i Gang, skal Du se, og maaske

kunde Du senere hen, naar Du er bleven stærkere, forsøge at faa nogle Elever i Sang. Hvad mener Du om det, Mamma mi'»?

«Nei, Anna, Du maa ikke være saa egoistisk at forlange et saadant Offer af mig. Hvorledes skulde jeg, der er saa nervøs og lidende, kunne udholde at høre paa den øresønderrivende Skraalen Dag efter Dag? Nei, hvad jeg trænger til, det er Opmuntring, — — lidt Adspredelse af og til. Smaa Kaar passe sletikke for mig; det har jeg ogsaa sagt din afdøde Fader mere end en Gang, og nu — —.» Og Lommetørklædet maatte atter frem, og hun gav sin Sorg Luft i en lydelig Hulken.

«Lad os ikke mere tale om ham i Aften, Mamma. Jeg kan ikke udholde det».

«Nei, Gud give, Du vilde lade det være! Men mange Gange forekommer det mig, som Du finder en ren Tilfredsstillelse i at rippe op i min Sorg. Jeg forstaar mig ikke paa Dig, Anna».

Det varede ikke længe, førend Fru Gram var gaaet over til sin sædvanlige, lette Sindsstemning, og da hun atter havde indtaget en hvilende Stilling paa Sofaen, satte Anna sig hen paa en liden Skammel ved Siden af hende og begyndte sit Skriftemaal.

Det undrede hende ikke, at hendes Moder ideligt afbrød hende med Spørgsmaal og forundrede Udraab; men da hun havde endt sin lille Beretning med en varm Bøn

om Tilgivelse for den Hemmeligholdelse, hun havde gjort sig skyldig i, kom det hende unegteligt noget uventet, da den første Bemærkning, som mødte hendes Øren, var denne: »Jeg kunde have stor Lyst til at gjøre hans Bekjendtskab, og jeg tror, jeg vil skrive en liden Billet til ham i Morgen og bede ham komme herover. Ser han godt ud, Anna»?

«Men, Mamma, Du glemmer jo, at hans Fader har forbudt ham at besøge os», udbrød Anna med en let Rødme, der maaske nærmest var fremkaldt ved det sidste, tilsyneladende overhørte Spørgsmaal.

«Aa ja, det bryder jeg mig ikke en Døit om. Hvem ved, hvad dette en Gang kan føre til. Sagde Du ikke, at han er atten Aar? — — Snart nitten! Nu ja, det er saa meget desto bedre». Og det næste Øieblik fandt hende allerede saa optaget af at bygge Luftkasteller for Fremtiden, at hun endog glemte den Roman, som nyligt havde lagt Beslag paa hendes udelte Opmærksomhed og ladet al Sorg og Bekymring svinde hen i spændt Forventning om, hvordan Bogen vilde ende, og om man turde haabe, at «han» fik «hende».

Fru Grams Billet blev afsendt, og det varede ikke længe, før hendes Nevø blev en hyppig og gjerne seet Gjæst i den stille Bolig, hvor han medbragte et Forraad af Liv og Latter, der havde noget uimodstaaeligt opmuntrende ved sig, medens de mange smaa Opmærksomheder, som han i deres Bekjendtskabs første Tid

forgjæves havde søgt at paanøde Anna, nu bleve modtagne med villig Anerkjendelse, naar han lod dem træde frem i Skikkelse af Vindruer, Blomster, Bøger og andre, mere substansielle Sager, hvis Værdi varierede, eftersom det var Ebbe eller Flod i hans Kasse.

Maaske rørte der sig mere Misnøie og Skuffelse i Annas Sind, end hun selv vilde vedkjende sig, da hun saa, hvorledes han snart kom til at foretrække Fru Grams Selskab for hendes, naar han kom stormende ind, opfyldt af den foregaaende Aftens fornøielige Hændelser paa Tivoli eller i et lystigt Lag hos en Kammerat, hvor man havde spillet og drukket, leet og talt, indtil de Tilstedeværende vare naaede frem til det Stadium, hvor alle tale i Munden paa hverandre og ivrigt forlange Ordet, tilsyneladende kun for at vise deres fuldstændige Mangel paa Herredømme over det. Han var selv saa livsglad og fuld af ungdommeligt Overmod, og derfor foretrak han sin Tantes beundrende eller undskyldende Ord og lattermilde Deltagelse for Annas Taushed eller mildt bebreidende Blik, naar han søgte Sympathi for, hvad han benævnede sine «gale Streger», medens han i Virkeligheden ansaa dem for Udbrud af en Genialitet, der higede ud over Hverdagslivets indsnevrende Skranker.

Men gjaldt det at tolke Indtrykket af et eller andet Digterværk, som havde grebet dybt ind i hans Sjæleliv og bragt nye, hidtil uberørte Strenge til at

vibrere, da vendte han sig uvilkaarligt til Anna; eller naar han kom hjem fra et Bal og neppe kunde oppebie Morgendagen for at finde nogen, med hvem han kunde tale om hende, den eneste, som han aldrig kunde glemme, og som dog ofte var glemt, inden han havde modtaget den næste Indbydelse, da var det atter hos Anna, han søgte og fandt Forstaaelse for sit unge Hjertes glade Forhaabninger; og om hun end undertiden neddæmpede et Suk ved Tanken om, at hendes Livsvei allerede syntes at ligge afstukket foran hende, og at hun neppe nogensinde vilde være blandt de lykkelige, der færdedes i disse prægtige, lyse Sale, saa lyttede hun dog med utrættet Taalmodighed og altid ny Interesse, naar han fordybede sig i Erindringen om den sidste Balinklinations klare, brune Øine eller de yndige, skjælmske Smilehuller, som bleve endnu dybere, hver Gang hun lo af en af hans Vittigheder. Og naar han endelig taug, havde hun altid varme, anslaaende Ord paa rede Haand, hvorved hans Tanke ligesom fik Vinger og hævede sig til høiere og ædlere Flugt.

Da Julen nærmede sig, drog den lille, nybagte Student hjem, for at gjøre sin Debut som voxen Herre paa Ballerne i Tønsberg, og hvis han havde kunnet kaste et Blik ind i Annas Indre, vilde endog hans graadige Forfængelighed have følt sig tilfredsstillet ved den Tomhed, som haas Fraværelse fremkaldte hos hende.

Da han sagde hende Farvel og saa hendes fugtige Øine og vemodige Smil, havde han i et Anfald af Stormodighed lovet at skrive en Gang om Ugen, men Dag efter Dag sneg sig hen, og der kom intet Brev, som kunde bringe en friskere Luftning ind i hendes ensformige Hverdagsliv og bortlede hendes Tanker fra den savnvækkende Modsætning mellem denne Jul og de foregaaende, da hendes kjærlige Fader endnu delte hendes barnlige Glæder og Sorger.

Det var nogle Dage efter Nytaar. Solen kastede sine klare, oplivende Straaler hen over den nyfaldne Sne; Skyer af perlemoderlignende, skinnende Hvidhed optaarnede sig i fantastiske Former og vidtrækkende Perspektiver paa den blegblaa, vinterlige Himmel, og hele Naturen syntes at udsende et Opraab til Glæde og Haab.

«I Dag maa Brevet ganske bestemt komme», tænkte Anna, da hun stod henne ved Vinduet i det lille Lukaf, som tjente hende til Sovekammer, og saa ud over det smilende Landskab. «Jeg kan føle det paa mig; og om jeg ogsaa denne Gang skal vente forgjæves, vil jeg dog ikke være bedrøvet, naar alt er saa friskt og deiligt derude. — Hvor det glitrer og skinner i Isen ud over Fjorden! Ak, hvem der dog kunde tage sig en rigtig god Tur paa Skøiter! Jeg vilde løbe saa langt, saa langt, — — til det tindrende Punkt derhenne, hvor det ser ud, som Himmelen og Jorden smelte sam-

men i Lys og Straaler». Hun stirrede drømmende hen for sig og nynnede:

««Saa flyv da, flyv, Du liden Fugl,
Stræk ud de Vinger spæde!
Du flyver til en evig Vaar
Og til en evig Glæde»».

«Evig Glæde», gjentog hun grundende; «evig Glæde eller evig Kval! — — Hvor mange sælsomme, paa en Gang tillokkende og skræmmende Tanker vækker dog det ene Ord: Evighed. Naar jeg talede med Pappa om saadanne Ting, kunde han aldrig klare det rigtigt for mig. Det var ligesom hans Ord bleve til et deiligt Digt: men Pappa var jo ogsaa en Digter, og nu forstaar han det altsammen: thi nu er han selv et Led af — —».

En Banken paa Døren og Postbudets spørgende: «Frøken Anna Gram?» drev i et Nu alle Alvorstanker paa Flugt, og i næste Øieblik holdt hun det længe ventede Brev i sine Hænder. En pludselig Glædesrødme farvede hendes Kinder og gav de mørkegraa Øine et Udtryk, der næsten gjorde hende smuk, da hun ivrigt rev det op og med halvt aabnede Læber slugte dets Indhold; men eftersom hun læste, blev hendes Ansigt atter blegt, og et smerteligt Udtryk leirede sig om den sitrende Mund.

«Han bryder sig ikke en Smule om mig», hviskede hun med en barnagtig Blanding af Sorg og Trods,

«ikke den mindste Smule! Men jeg vil hellerikke mere — — jo, jo, jeg vil holde af ham alligevel. Jeg har saa faa at holde af, saa jeg kan ikke undvære nogen af dem. Men han kunde gjerne sagt, at han savnede mig lidt, det kunde han,» udbrød hun med ulmende Heftighed; og hun skjulte Ansigtet i de smaa, hvide Hænder og gav sin Skuffelse Luft i denne stille, tilbagetrængte Graad, der syntes at være hende eiendommelig.

Solen kastede nu som før sine varme, belivende Straaler over den unge Piges bøiede Hoved og gav det lysebrune Haar et rød-gyldent Skjær, men den havde tabt sin Kraft ligeoverfor hende; thi en kold Frostvind var faret hen over den Blomst, som nyligt var spiret frem i hendes halvt barnlige, halvt jomfruelige Sind, og de fine Hjerteblade vare visnede.

«Hvad i al Verden bestiller Du derinde i det kolde Rum?» spurgte Fru Gram og stak Hovedet ind af Døren.

«Jeg har havt Brev fra Otto, Mamma».

«Og det siger Du saa ligegyldigt! Gud, Du er da ogsaa et besynderligt Barn. Du har hverken Følelse eller Interesse for nogetsomhelst. Nu, hvad skriver han da? Lad mig se Brevet eller læs det heller for mig. — — Naa da, hvad bliver det til?»

Det varede noget længe, inden Anna fik udfoldet

Brevet, men hendes Stemme var fast og rolig, da hun læste følgende Linier:

«Min kjære, lille Kusine! Jeg har en dunkel, skyggeagtig Erindring om, at jeg gav Dig det Løfte at skrive til Dig under mit Ophold i Hjemmet; men mellem hin Dag og nu ligger der en saa epokegjørende Begivenhed, at alle tidligere Minder synes at være henveirede i evig Forglemmelse, og jeg lever kun i Nuets uendelige Lykke.

Jeg siger det paa Forhaand, — hvis Du venter, at mit Brev skal indeholde Beskrivelser over Baller, Slædefarter og Selskaber, da vil Du blive skuffet; thi jeg ved, — det vil sige, jeg tror at vide, for saa vidt som et Individ, der har ophørt at existere i og for sit eget Jeg, for kun at gaa op i en anden, kan vide noget, — altsaa — — jeg tror at vide, at jeg Nat efter Nat har danset, leet, konverseret og drukket Dus med en Mængde Mennesker, men i Virkeligheden har jeg kun seet og levet for hende, Evelina eller Lina, som de begunstigede Skabninger, der høre til hendes nærmeste Omgangskreds, tillade sig at kalde hende.

Anden Juledag var jeg indbuden til et Bal hos — — ja, jeg ved ikke mere hvem. Jeg gik temmelig sent derhen og traadte ind i Balsalen med en vis skjødesløs Mine, som maaske var lidt beregnet paa at vise de gode Tønsbergensere, at jeg var vant til noget ganske andet. Man havde netop endt en Vals, og jeg

lod med en kritiserende Mine Damerne passere Revue for mig, da de, røde og forpustede, bleve førte hen til deres Pladse. — Da saa jeg hende! Hun stod midt i Salen, lige under Lysekronen, omringet af nogle Herrer, der stræbte at sikre sig Danse for Aftenen. Anna, – hvorledes skal jeg finde Ord for at beskrive denne høie, slanke Skikkelse, indhyllet i bølgende, hvide Florskyer, som fremmanede nogle barnagtige, traditionelle Ideer hos mig om Engle o. s. v. Ogsaa hun havde danset, men hendes Pande og Kinder vare hvide som Marmor, og det blaasorte Haar, der i rige Fletninger hævede sig over den brede, men lidt lave Pande, — NB. jeg kan ikke fordrage, at Damer have høi Pande, — bidrog maaske i Forening med de stærkt markerede Øienbryn til endnu mere at fremhæve hendes Bleghed. Og de fabelagtigt smaa Hænder og Fødder. Anna! Og Øinene, Du! Disse mørke og dog saa tindrende Stjerner, som snart udslynge Lyn, der ramme lige i Hjertet, snart skue træt og drømmende hen for sig, som havde hun glemt alt og alle for — — ja, for hvad? Hvem er vel den tifold lykkelige, der tør haabe at indtage en Plads i hendes rene Sind i saadanne Øieblikke? Min Tanke svimler, naar den Mulighed fremstiller sig for mig, at jeg nogensinde skulde — — nei, det er Vanvid at haabe dette. Men ialfald tør jeg nok sige, at vi foreløbigt ere Perlevenner, uag-

tet vort Bekjendtskab unegteligt begyndte paa en noget flau Maade.

Jeg skyndte mig naturligvis at blive presenteret for hende og var straalende glad, da jeg fik Løfte om den fjerde Vals, men da det ønskede Øieblik kom, søgte jeg mod al Sædvane forgjæves et passende Thema at aabne Samtalen med, og det var hendes rubinrøde Læber, som først henvendte det Spørgsmaal til mig: «Hvor gammel er De?» Hun havde en noget fremmed Udtale, og Stemmen lød som Musik i mine Øren, men jeg tilstaar, at Ordene behagede mig ikke, og jeg svarede med undertrykt Ærgrelse, at jeg var nitten Aar. — Du ved, min Fødselsdag er om et Par Maaneder, — idet jeg inderligt ønskede, at jeg, uden at træde Sandheden altfor nær, kunde have føjet et Par Aar til. «Nitten Aar?» gjentog hun. «Jeg troede, at De var meget yngre. Hvor De ser ung ud!» Jeg tilstaar, dette var haardt; men jeg haaber, hun senere har forstaaet, at jeg ikke er saa ung, som jeg ser ud til.

«Skulde Du forøvrigt være materialistisk nok — Du er en født Prosaist, Anna, — til at spørge, hvem Evelina er, da vil jeg meddele Dig, at hun er Datter af min Faders gamle Ven, Skibsreder Blom, og Grunden til, at dette glimrende Meteor først nu er dukket frem paa vor lille Bys Firmament, er den, at hun allerede i sit ottende Aar blev sendt til en berømt Opdra-

gelsesanstalt i Schweitz, hvor hun har været indtil sidste Høst. Hendes Moder var en født Spanierinde, som gamle Blom — ja, han var nu ung den Gang, forstaar Du, — havde kapret op paa en af sine Reiser. Hun kunde ikke taale Klimatet her og døde, da Evelina var et Par Aar gammel; men det er nu altsammen gamle Historier, som det ikke er værdt at dvæle ved.

Anna, — Tusmørket begynder allerede at bryde frem, og Timen nærmer sig, da jeg atter skal se hende, atter skal lægge min Arm om hendes slanke Liv og under Musikens berusende Toner fordybe mig i disse dunkelbrune, mandelformede Øine, som maaske faa sin største Tiltrækningskraft, fordi de i deres sælsomme Blanding af Lidenskab og Ro forekomme mig saa uudgrundelige.

Farvel, kjære Kusine, og hils Tante fra din

Otto Gram».

«Naa, det maa jeg sige, han har faaet det med Et», udbrød Fru Gram, der med aandeløs Interesse havde lyttet til Brevets Indhold. «Og hvor nydeligt han udtrykker sig! Kunde Du ikke læse det en Gang til, Anna?»

«Der er endnu en Efterskrift. Vil Du ikke høre den»?

«Jo, naturligvis. Kom med den, kom med den, Barn»!

Og hun læste:

«Det er sandt, — jeg havde nær glemt at fortælle Dig, at jeg strax efter min Hjemkomst talede med min gamle Kommandant og foreholdt ham, at det var hans ufravigelige Skyldighed at gjøre noget for hans afdøde Broders Enke, og Resultatet blev, at han har lovet at overveie Sagen. Han reiser ind til Kristiania Marked og vil da aflægge eder et Besøg, og saa kommer nok Resten af sig selv, skal Du se».

Ottos og Annas Fædre, Ole og Fredrik Gram, vare to høist forskjelligt anlagte Karakterer. De bleve tidligt forældreløse, og deres ubetydelige Arvelod var neppe tilstrækkelig til at forskaffe dem en tarvelig Opdragelse; men Lykken havde fulgt den ældstes ihærdige Bestræbelser for at vinde frem til Maalet paa Livets Væddeløbsbane og forvandlet den lille Skibsgut, som en Gang med Frygt og Bæven havde rørt i Ertegryden, forat Erterne ikke skulde lægge sig ved, til den rige, anseede Skibsreder Gram, hvem man hørte paa med beundrende Ærbødighed, naar han med tilbørlig Bredde og Selvfølelse dvælede ved sit Yndlingsthema: «Jeg er «a self-made man», som Engelskmanden siger».

Hans yngre Broder, Fredrik, havde derimod tidligt maattet lære, at Livets Skole ofte medfører Kampe, der ikke altid føre til Seier. Da han efter endt Skole-

gang skulde bestemme sig for en eller anden Levevei, erklærede han, at al hans Higen og Tragten stod til at studere, og med en ringe Rest af sin Arv reiste han da til Kristiania, hvor han levede kummerligt og læste ivrigt; men da hans lille Pengebeholdning ikke destomindre var sluppet op, inden han endnu havde taget sin anden Examen, begyndte han først af Nødvendighed og senere af en uimodstaaelig Tilbøielighed at skrive et og andet, som snart fandt Vei til forskjellige Tidsskrifter og Blade og forskaffede ham en nogenlunde tilstrækkelig Indtægt, og nu bestemte han sig til at opgive ethvert Forsøg paa at kjæmpe sig igjennem til en Embedsexamen og for Fremtiden at leve ved sin Pen. Denne Beslutning var det, der lagde den første Grundvold til det Uvenskab, som i Aarenes Løb mere og mere udviklede sig mellem ham og hans praktisk anlagte Broder, der med ufordulgt Ringeagt saa ned paa den andens literære Sysler, som i hans Øine vare fuldstændigt ensbetydende med et gjennemgaaende Dagdriverliv.

Da Fredrik nogle Aar senere giftede sig med en ung Pige, hvis eneste fremragende Egenskaber syntes at være et indtagende Ydre og en stærkt udviklet Lyst til at klæde sig efter den allersidste Mode, afslog Ole at overvære Bryllupet i Udtryk, der kun tjente til end mere at udvide Bruddet mellem dem, idet han antydede, at han for Fremtiden vilde betragte enhver

Tilnærmelse fra Fredriks Side som et Forsøg paa at udpresse Penge af ham, der allerede den Gang «sad paa en grøn Gren», som han udtrykte det.

Maaske havde den lykkelige Brudgom netop paa den Tid ventet at finde en mildere Stemning hos Broderen, der faa Maaneder i Forveien havde ledsaget sin unge, smukke Hustru til Graven; men Rygtet vilde rigtignok vide, at hans kortvarige Ægteskab havde været stormfuldt og ulykkeligt.

Om man end ikke kunde bringe et saa stærkt Udtryk i Anvendelse, naar der var Tale om Fredriks Ægteskab, vare dog ikke mange Uger forløbne, førend den Erkjendelse paatrængte sig ham, at hans Liv vilde blive en fortsat Række af Skuffelser, hvis han ikke opgav ethvert Haab om at finde Fællesinteresser og sjælelig Sympathi hos sin Hustru, i hvis klare, blaa Øine han i deres Kjærligheds første Dage havde troet at se en Verden fuld af Aand og Følelse, som ved nærmere Betragtning opløste sig i tom Eftersnakken og opstyltet Føleri.

Hun stræbte ganske vist at opfylde sine Pligter og elskede sin Mand — paa sin Maade, men dette forhindrede hende dog ikke i næsten dagligt at plage ham med taareblandede Klager over det stille, kjedelige Liv, de førte, Savnet af en ny Hat eller Kjole, et uopfyldt Ønske om at komme i Theatret o. l.; og naar han da, efter nogle frugtesløse Forsøg paa at neddæmpe hendes

Misnøie med milde kjærlige Ord, igjen vendte tilbage til sit lille Studereværelse, hvorfra han maaske var søgt hen til Dagligstuen efter en Dags aandsanstrengende Arbeide, greb han atter Pennen og kunde ofte skrive til langt ud paa Natten for at skaffe tilveie, hvad han af Erfaring vidste, idetmindste for en kort Tid kunde stanse hendes utaalmodige Jeremiader. Men medens Pennen rastløst løb hen over Papiret, følte han, hvorledes hans Aands Flugt dalede, og den Kilde, der skulde havt sit Udspring fra Inspirationens rene Væld, blev til en grumset Møllebæk, som drev Hjulet rundt, rundt for — Penge.

Men hvis hans kortvarige Drøm om et Hjem, fuldt af Lykke og Fred, havde vist sig at være et af disse Illusionens Trylleslotte, der neppe ere opbyggede, før de atter opløse sig i flygtige, hensvindende Taageomrids, saa fik han ialfald rig Erstatning i mangen bitter Skuffelse, da han i sin lille Annas rene, varme Barnehjerte lidt efter lidt fandt al den Kjærlighed og Forstaaelse, som han hidindtil saa smerteligt havde maattet savne. Hun begyndte med at være ham et kjært, forfriskende Legetøi i hans ledige Timer, men eftersom hun voxede til, blev hun hans fortrolige, hans stadige Ledsager paa alle Spadsereture, hans utrættelige og beundrende Tilhører, naar han forelæste hende sine Smaaskitser og Digte, og ofte kunde hun med Barnets instinktsmæssigt skarpe Opfatning, der maaske skjærpedes ved hendes

inderlige Kjærlighed til Faderen, med sine halvt barnagtige, halvt alvorlige Bemærkninger komme til at pege lige hen paa det svage Punkt, som var undgaaet hans prøvende, kritiske Blik.

Ved hans Haand førtes hun ind i Eventyrets Fabelland, naar de i de lange Vinteraftener holdt Tusmørketime med hinanden; og naar Vaaren kom, og de streifede om i den deilige, unge Natur, hvor Træernes bristende Knopper udfoldede Blad paa Blad, da lærte han hende i disse Sommerens elskelige Herolder at skue et Sindbillede paa Menneskelivet i dets spirende Væxt, gradvise Udvikling og uundgaaelige Henvisnen, der atter indeholder Spiren til et nyt Liv.

Og naar Sommeren spredte sit brogede Teppe over Jorden, befolkede han de duftende Blomsterkalke med smaa, yndige Alfeskikkelser, som svævede hen over det dugbesprængte Grønsvær i lette, fantastiske Danse, naar Menneskenes Øine vare lukkede i Søvnens Ro; eller han lokkede Deltagelsens Taarer i de klare Barneøine, naar han fortalte hende om Nøkken, der lader sin Harpe lyde i den tause Nat og blander sin klagende Sang med de skvulpende Bølgers dyssende Lyd, medens Huldren træder ud fra den dunkle Klippehal og lokker den ensomme Vandrer med daarende Tale og Latter.

Maaske havde det været godt for den lille, lyttende Pige, om han ogsaa havde fortalt hende, at det er Materialismen, som nu er den raadende Magt, der

gjennemtrænger alt med sine krasse Begreber og har jaget alle disse Digterens Skabninger paa Flugt; thi vist er det, at Digt og Virkelighed, Mythe og Sandhed ofte paa en underlig Maade vare sammenblandede i hendes ungdommelige Indbildningskraft og blændede og forvirrede hendes Blik, naar hun rettede det mod de evige Sandheder i oprigtig Stræben efter at finde Grænsen mellem hendes Fantasiverden og den usynlige Verden, hvis Grundvold ligeledes hviler paa den faste Overbevisning om «de Ting, som ikke sees».

Da hendes Fader rammedes af den langvarige og smertefulde Sygdom, som endte hans Liv, blev hun hans trofaste Pleierske, og denne Sorgens Tid forvandlede det glade, fantasirige Barn til en alvorlig, tænkende, ung Pige. Det forekom hende, som al Lykke og Glæde sænkedes i Graven med den dødes afsjælede Legeme, men Bevidstheden om de mangehaande smaa og smaalige Hverdagsomsorger, der nu næsten udelukkende maatte hvile paa hendes svage Skuldre, tvang hende snart ind under Nødvendighedens Jernaag og bidrog til at udvikle den for hendes Karakter eiendommelige Blanding af Villiekraft og Blødhed, Styrke og Elasticitet.

Ved Fredrik Grams Død stode hans Hustru og Datter aldeles hjelpeløse. men det viste sig nu, at den fattige, lidet bekjendte Literat havde flere Venner, end man havde tænkt sig, og da En af dem satte sig i Spidsen for en Pengeindsamling, blev Udbyttet en Sum,

der ikke alene var tilstrækkelig til at betale den Gjæld, som var opstaaet under hans Sygdom, men ogsaa kunde sætte hans Enke i Stand til at begynde en eller anden Virksomhed: men med et ubegribeligt Modløshedens Letsind foretrak hun at flyde paa det bestaaende, saa længe det kunde lade sig gjøre.

Med Begjærlighed greb hendes sangvinske Gemyt nu efter det Haab, som den i Ottos Brev indeholdte Efterretning frembød, og Annas indignerede Protest mod at modtage noget af den Mand, der havde vist et saa lidet broderligt Sindelag mod hendes Fader, lød for døve Øren.

«Kjære Anna! Den gamle er kommet og har allerede exploderet over en Regning, som min Skrædder, der paa en ubegribelig Maade havde faaet opsnuset hans forventede Ankomst, tillod sig at presentere ham, netop som jeg havde modtaget hans faderlige Omarmelse.

Stor Scene: Kommandanten i Raseri, bandende og støiende og med en haardnakket Tilbøielighed til atter og atter at opkaste det Spørgsmaal for mig, hvad jeg syntes om en saadan Søn, og da min Beskedenhed forbød mig at udtale mine Anskuelser i den Retning, foretrak jeg at ignorere denne Side af Sagen og indskrænkede mig til at vise den klassiske Dannelses Overlegenhed, idet jeg, indhyllet i köld Ro, udslyngede Sarkasmens bitreste Pile til høire og venstre. Skrædderen var naturligvis hele Tiden smilende og forbindtligt be-

roligende, men — urokkelig med Hensyn til det ømme Punkt, og da han havde puttet et utilbørligt Antal Kroner i Lommen, fik han ovenikjøbet forlokket den gamle til at lade sig tage Maal af til en ny dress.

Jeg skriver dette, medens Fa'r studerer «Dagbladet», forat Du og Tante kunne være belavede paa vort Besøg i Løbet af Dagen. Jeg skal gribe det beleilige Øieblik og trække af med ham, naar jeg har faaet ham i nogenlunde godt Humør, hvilket sandsynligvis bliver efter Middagsluren.

Din

Otto Gram».

Dette var Indholdet af en Billet, som Anna modtog en af de første Dage i Februar, og det var ikke frit, at baade Moder og Datter, om end paa forskjellig Maade, bleve grebne af ængstelig Spænding ved Tanken om den bebudede Visit; men medens Anna blev mere og mere bleg og alvorlig, fremkaldte den uvante Sindsbevægelse en brændende Rødme paa Fru Grams Kinder, og de i Almindelighed matte og udtryksløse Øine straalede med usædvanlig Glans, da Ottos velbekjendte, ilende Skridt løde paa Trappen, og Døren blev revet op med det Udraab: «Her har Du os da endelig, Tante»!

Han stansede for at vente paa sin Ledsager, der langsomt fulgte efter, og førend Anna endnu havde opfanget det mindste Glimt af hans Person, naaede Lyden af et Par stærkt knirkende Støvler, som næsten syntes

at vaande sig under Paavirkningen af det voldsomme Tryk, hendes Øren.

Hun trak sig tilbage til Værelsets fjerneste Krog, hvorfra hun iagttog den indtrædende med et halvt sky, halvt forskende Blik. Bevidstheden om, at han var flere Aar ældre end hendes Fader, i Forening med Ottos Udtalelser, der i enhver Henseende stemplede ham som »den gamle», havde uvilkaarligt bibragt hende Indtryk af, at han ialfald maatte befinde sig paa Grænsen af Oldingealderen, og hun overraskedes derfor ikke lidet, da en høi, sværlemmet Herre, hvis hele Udseende gav ham Ret til endnu at kaldes en Mand i sin bedste Alder, viste sig paa Dørtærskelen. Hans temmelig røde Ansigtsfarve fremhævedes end mere ved de tætte, kulsorte Bakkenbarter og stikkende, mørke Øine, hvorover et Par tykke, buskede Øienbryn ludede frem.

Med en streng og misfornøiet Mine nærmede han sig den ukjendte Svigerinde, der, dybt rødmende og med en liden, nervøs Latter, fremstammede noget om den Glæde, hun følte, ved at gjøre hans Bekjendtskab.

Han tog hendes Haand, som hun frygtsomt rakte ud imod ham, og lod den forsvinde mellem begge sine, og medens et Udtryk af behagelig Overraskelse gled hen over hans Ansigt og lod de blændende hvide Tænder træde frem i al deres ulastelige Glans, udbrød han: «Min bedste Fru Gram, jeg forsikrer Dem, Glæden og Fornøielsen er paa min Side. Jeg havde sandelig ingen

Ide om, at min Broder kunde fremvise en saa gyldig Undskyldning for den Ubesindighed, han unegteligt gjorde sig skyldig i, da han, der ikke eiede saa meget som et 5 Øre-Stykke i vis Indtægt, gik hen og giftede sig. Ja, De maa tilgive mig, Svigerinde, — jeg er en ligefrem Mand, der nævner Tingen ved sit rette Navn, og naar man som jeg kun har sig selv at takke for den Stilling, man indtager i Samfundet, — jeg er «a selfmade man», som Engelskmanden siger, — da har man ogsaa lært at forstaa, hvad Penge have at betyde; og det er Pengene, der regjere Verden, min bedste Frue, det er Pengene, der regjere Verden»!

Under denne Monolog havde han taget Plads i Sofaen og fik nu Øie paa Anna, som fremdeles dvælede i sin Krog. I Løbet af Dagen havde hun forgjæves bestræbt sig for at tilkjæmpe sig en nogenlunde venlig Stemning mod denne Mand, der dog, naar alt kom til alt, var hendes elskede Faders Broder og hendes broderlige Vens Fader; men fra det Øieblik, hans Læber udtalede det første misbilligende Ord om ham, som levede i hendes Erindring, omstraalet af Kjærlighedens lysende Minder og helliget ved Dødens forsonende Fred, da forvandlede hendes Uvillie sig pludseligt til en Følelse af dyb Forbitrelse og Forurettelse, og da hun efter Moderens Opfordring nærmede sig for at hilse paa sin Onkel, havde de blege, barnlige Træk et trodsigt,

harmfuldt Udtryk, som ingenlunde bidrog til at forskjønne dem.

«Ah, saa det er Deres ældste Datter? — — Deres eneste Barn! Nu, saa meget desto bedre; det gratulerer jeg Dem virkelig til. I Deres Stilling vilde De være ilde faren ved at sidde igjen med en stor Barneflok».

«Anna er mig til stor Glæde og Trøst», sagde Fru Gram i en frygtsom, undskyldende Tone: «jeg ved ikke, hvorledes det skulde gaa mig uden hende, og hun er meget flink paa Skolen, og hendes Lærere rose hende altid. — Anna, hvorfor vender Du Dig saaledes bort da, Barn? Hun er lidt egen og undselig, Stakkel, men det kommer bare af, at hun lever saa stille».

«Jeg er ikke undselig, Mamma»! Og et mørkt, udfordrende Blik mødte Moderens.

«Hahaha! Den lille Frøken skulde vel aldrig befatte sig med at have Luner? Thi isaafald vilde jeg anbefale at lægge dem af snarest muligt. Man har ikke Brug for saadanne Luxusartikler, naar man er saa fattig som en Kirkerotte, og kan man ikke byde, saa faar man lyde. — Det er forøvrigt beklageligt, at Deres Datter ikke ligner Dem, bedste Svigerinde. Jeg vil snarere sige, at der er nogen Lighed med Fredrik, og han var s'gu ingen Skjønhed, det er vist».

Atter udslyngede de talende Øine et Vredeslyn, og hun aabnede Læberne for at give de bitre Tanker, som

gjennemkrydsede hendes Hjerne, Luft i Ord; men Otto, der, tilsyneladende fordybet i at gjennemblade et Album, havde fulgt den hele Modtagelsesscene med en Blanding af Humor og Ærgrelse, kom nu til Undsætning med et fuldstændigt Batteri af dette lette Nonsens, som dreier sig om alt og ingenting, og da han havde faaet «de to gamle i Humør», trak han Anna med sig ind i det tilstødende Værelse, hvor han lettede sit Sind ved at betro hende, at der gaves Tilfælde i Livet, hvor man maatte søge at bekjæmpe sin Tilbøielighed til at give rette Vedkommende en god Lusing, og at han netop nu havde befundet sig i en saadan casus mixtus.

»Du behøver sletikke at sige, hvad Du synes om ham», vedblev han; «thi dit Ansigt er veltalende nok. Nu ja, det undrer mig aldeles ikke. — Da jeg fulgte ham herhen i Eftermiddag, ønskede jeg mere end en Gang, at han var som en af disse kjække, veirbidte, prægtige, gamle Søulke, der ere en Pryd for min Fødeby; — jeg er vis paa, Du vilde synes godt nok om dem, hvis Du saa dem, Anna; — men denne Mellemting af — —. Nei, se paa ham nu, Du», afbrød han sig leende, idet han kastede et Blik gjennem den aabenstaaende Dør: »jeg tror virkelig, han forsøger sig som Kurmager hos din Moder. Det er brillant! Ja, han skal ikke have været saa ueffen i den Retning, hvis man tør tro, hvad Rygtet fortæller».

«O, hvorledes er det muligt, at Du kan finde dette

latterligt? Det piner mig at se Mamma sidde der og smile — — og — —».

«Og kokettere? Var det ikke det, Du mente»?

«Nei, Otto, det mente jeg aldeles ikke», udbrød hun indigneret: «men jeg begriber ikke, hvorledes Mamma kan overvinde sig til at tale saa venligt med den Mand, hvis første Ord her i Huset indeholdt en Dadel over Pappa».

Da Hr. Gram en Time senere reiste sig for at tage Afsked og paa Grund af Slægtskabet, som han forklarede det, trykkede et Kys paa sin Svigerindes Haand, var det en afgjort Sag, at Otto den næste Dag skulde afhente Damerne til en liden, privat Middag i «Victoria Hotel», samt at Aftenen skulde tilbringes i Theatret, og Annas ivrige Forsikringer om, at hun vilde foretrække at være hjemme, glede upaaagtede eller ialfald ubesvarede hen.

«Men hvad gaar der af Dig i Aften, Barn»? spurgte Fru Gram med en misfornøiet Mine, da den sidste Lyd af de knirkende Støvler var forsvundet. «Du pleier dog ellers at være glad nok, naar Du en sjelden Gang kan have Anledning til at komme i Theatret. — Anna, hvorfor svarer Du ikke»?

Hun taug haardnakket, men hvert et Træk i hendes Ansigt dirrede af Anstrengelse for at tilbagetvinge Graaden, da hun gik hen til det lille Bord foran Speilet,

tog en Flaske Eau de Cologne og udgød Indholdet over sit Lommetørklæde.

«Ræk mig din Haand, Mamma», sagde hun kort og næsten bydende; og hun gned og skrubbede den bløde, lille Haand med det vaade Tørklæde, indtil den blev ganske rød, medens Moderen stirrede paa hende med et spørgende og forbauset Udtryk i de store, runde Øine. «Mamma, føler Du ikke, at hans Kys brænder paa din Haand»? spurgte hun med tilbagetrængt Lidenskabelighed. «O fy, hvor kunde Du tillade ham at gjøre det? Det saa ud, som han havde Lyst til at bide et Stykke af den med sine uhyggeligt hvide Tænder. Huf, hvor væmmelig han var»!

«Gud forbarme sig, Du er da ogsaa utilladelig barnagtig, Anna! En Pige i din Alder burde dog kunne indse, hvor vigtigt det er for os, at — — at han kommer til at synes om os. Og jeg maa tilstaa, jeg har Grund til at nære de bedste Forhaabninger; det har jeg virkelig. Han var meget forekommende imod mig. Og hvilken smuk Mand det er, Du»!

Et Haansmil var det eneste Svar, Anna værdigede Fru Grams sidste Bemærkning, men lidt efter sagde hun dæmpet og smerteligt: «Du siger, at jeg er barnagtig, Mamma. Ja, gid jeg var det, men det forekommer mig, at jeg aldrig har været saa lidet barnagtig som i Aften. Denne Mand! — — Jeg ved ikke, hvoraf det kommer, men det er ligesom hans Nærværelse her

har bragt saa mange onde Tanker til mig. — — Og Du maa ikke lade ham sidde saaledes ved Siden af Dig. Mamma, og lad ham aldrig mere kysse din Haand. Jeg kan ikke udholde det! Du skal bare være min, min egen Mamma. — Og jeg vil ikke følge med i Morgen, jeg vil ikke»!

«Ak, Anna, hvor kan Du dog nænne saaledes at fordærve enhver liden Opmuntring og Adspredelse for mig»? udbrød Fru Gram hulkende. «Altid er Du saa egen og besynderlig». Og som sædvanligt blev det nu Anna, der maatte trøste og berolige, og da hun endelig havde lovet, at hun ikke vilde forstyrre Morgendagens Planer ved utidige og urimelige Betænkeligheder, glemte hendes Moder snart denne lille Scene i glad Forventning om, hvad Fremtiden maaske vilde bringe.

Den første Tid af vor nordiske Vaar kan ofte have noget ubeskrivelig trist og kuende ved sig. Den evigt unge Natur ligger der med nye, friske Kræfter og venter paa Aprilsolens belivende Straaler for at trænge igjennem den Isskorpe, der saa længe har holdt den fangen; men den Brydning, som foregaar i Naturen, fremkalder ofte en lignende Kamp i Mennesket, og medens vor Aand med frygtblandet Længsel klynger sig til den fornyede Forjættelse om Liv af Død, som Vaaren aldrig bliver træt af at gjentage for os, føler Legemet sig ofte svagt og betynget, og man trasker langsomt og forsigtigt hen over de rindende, med Issvul belagte

Veie, indtil de første gule Hesteblomster eller nogle halvt udsprungne Blaaveis ved Grøftekanten derhenne pludseligt kalde Vaarglæde tillive i Hjertet, og man forstaar, at det ogsaa denne Gang bliver Alvor af Sagen.

Det var med lignende Tanker, Anna plukkede Aarets førstefødte Blomster, da hun en Dag i April gik hjem fra Kirken, hvor hun for første Gang havde modtaget Religionsundervisning til den forestaaende Konfirmation. Hun følte sig mere glad og let, end hun i lang Tid havde været. Prestens milde og alvorsfulde Ord havde aabnet en ny Verden for hendes sjælelige Syn, en Verden, fuld af Ansvar, Forsagelse, Kamp og Møie; men gjennem al denne Trængsel og Strid saa hun ogsaa ham, der saa venligt aabner sin Favn for «alle, som arbeide og ere besværede», og det syntes hende, at hun saa ham klarere og nærmere end nogensinde tilforn; thi en Straale af hans uendelige Kjærlighed havde gjennem hans Ord kastet sit Gjenskin i hendes Hjerte og udvidet det i en aldrig anet Velvillie mod alle Mennesker.

De sidste Maaneder havde medført adskillige Forandringer i hendes daglige Liv, idet der nu herskede forholdsvis Velstand i deres lille, tarvelige Bolig; men uagtet Annas let vakte Skjønhedssands ikke gjorde hende uimodtagelig for Nydelsen af disse mange smaa Behageligheder, som unegteligt i sin Helhed bidrage til at

forøge Hjemlivets Hygge, var der dog en i hendes Øine alt andet overveiende Skyggeside ved Sagen, idet Skaberen af al denne Velvære lidt efter lidt var bleven en stedse hyppigere Gjæst hos dem, saaat der nu neppe hengik fjorten Dage, uden en eller anden presserende Forretning nødvendiggjorde Hr. Grams Nærværelse i Hovedstaden. Ikke destomindre lod det til, at disse Forretninger kun optoge en Brøkdel af hans Tid, og den øvrige tilbragte han næsten udelukkende hos Fru Gram, som altid havde Smil og beundrende Udraab paa rede Haand, naar han med Egoismens seige Udholdenhed fordybede sig i det for ham uopslidelige Thema: Jeg'ets Forherligelse.

»Jeg frygter for, at jeg i den senere Tid ofte har været ond og uvenlig mod Mamma», tænkte Anna, idet hun nærmede sig sit Hjem. «Jeg har hende kjær, Gud ved, at jeg har hende kjær; men hun misforstaar mig ofte paa en Maade, som saarer og bedrøver mig dybt. — — Skulde ogsaa jeg undertiden misforstaa og miskjende hende? O, gid jeg gjorde det? Thi hvis disse pinlige Tanker, der mod min Villie atter og atter trænge ind paa mig, nogensinde skulde blive til Sandhed, da vilde jeg — —. Nei, nei, jeg tør ikke tro noget saadant om hende, hvem Pappa i sin sidste Stund bad mig at elske og værne om. Han stolede paa mig, sagde han. Ak, Pappa, har jeg ikke allerede svigtet din Tillid? — Men, naar jeg nu kommer hjem, vil jeg

gaa lige hen til hende, lægge mine Arme om hendes Hals og bede, at alt maa være glemt og tilgivet. Alt? — — Ja, alt«, udbrød hun pludseligt med dæmpet, men fast Stemme. «Ingen maa stille sig mellem mig og hende».

Et lyst, tillidsfuldt Smil spillede om hendes Mund, da hun kort efter aabnede Døren til Dagligstuen, men neppe havde hun kastet et Blik derind, før et Udtryk, som var nær beslægtet med Rædsel, ligesom forstenende lagde sig over hendes Ansigt. Hun slog Hænderne sammen og en Lyd, der var en Mellemting af et Skrig og en Stønnen, pressede sig gjennem de blege Læber, medens hun stirrede og stirrede paa det Syn, som i et Øieblik forvandlede hendes værste Anelser til en kras Virkelighed.

Lænet tilbage i Sofaen og lige under Billedet af ham, hvis Tab forekom Anna saa uerstatteligt, sad hendes Moder og den Mand, som allerede ved sin blotte Nærværelse der i Huset havde fremkaldt saa mange bitre og urolige Tanker i Annas rene Barnesind; men hun behøvede ingen forklarende Ord for at forstaa, at den protegerende Onkel nu var optraadt i en ny Rolle; thi Moderens blonde Hoved hvilede trygt op imod hans Skulder, og hans Arm omslyngede hende med Besidderens utvivlsomme, retmæssige Sikkerhed.

«Se, der har vi jo Anna», sagde Fru Gram med en liden, fremtvungen Latter og en meget naturlig

Rødme, idet hun samtidigt gjorde et forgjæves Forsøg paa at unddrage sig hans Omarmelse.

«Bliv siddende», sagde han i en noget bydende Tone. «Der er ingen Grund til at reise sig, fordi det Barn kommer ind. Kom hid, Anna. Jeg formoder, Du forstaar, hvad her er indtruffet? Det er en Begivenhed, som selvfølgeligt vil have en væsentlig Indflydelse paa din hele Fremtid Hvad siger Du til at blive den rige Skibsreder Grams Datter og komme til at indtage en anseet Stilling i Samfundet, istedetfor at gaa og slide Dig op som Lærerinde paa en Skole eller noget lignende? Hvad? — Nu, har den behagelige Overraskelse gjort Dig stum? Hahaha! Se dog paa hende, min søde Hanne! Er dette et Anfald af hendes sædvanlige Luner, eller hvad er der paafærde med Pigebarnet»?

«Anna, er Du syg, Vennen min»? spurgte Fru Gram ømt og ængsteligt og gjorde atter en Anstrengelse for at undslippe det Jerngreb, som omsluttede hende med ubønhørlig Fasthed.

Den unge Pige havde nærmet sig ganske mekanisk, men de skjælvende Læber aabnede sig atter og atter i frugtesløse Bestræbelser for at fremtvinge et Ord. «Mamma», hviskede hun endelig, «ved Du, at Du i Dag har knust mit Hjerte»? Der var en Pathos i hendes Sorg, som maaske vilde have berørt Grænsen af det latterlige, hvis den ikke havde været saa sand

og oprigtig, men den prellede ialfald fuldstændigt af paa det Egoismens Pantser, hvormed hendes Onkel havde beklædt sit indre Menneske fra Hoved til Fod.

«Aa, hvilket forbandet Sludder», udbrød han og gav nu Slip paa sit Bytte med den ønskeligste Hurtighed. «Skulde det knuse dit Hjerte, at din Moder bliver en rig, agtet Kone og kommer til at leve som en Ko i en grøn Eng? Jeg vil bare bede, at Du for Fremtiden forskaaner mig for saadanne taabelige Ytringer, min gode Anna; husk paa, at jeg er en Mand, der er vant til at møde Respekt og Lydighed hos alle mine Omgivelser; husk vel paa det! — — Nei, nei. lad ikke dette forurolige Dig, min søde Hanne! Du ved, at dine Ønsker ville altid være mig en Lov; men det er nødvendigt, at denne unge Dame lærer at forstaa, at disse taabelige Nykker, som hendes romantiske, forskruede Fader formodentlig har sat i hende, strax maa lægges til Side».

I aandeløs Taushed havde Anna lyttet til hans Ord, medens en Strøm af hidtil ukjendte Følelser banede sig Vei til hendes Sind og ligesom bortskyllede alle tidligere Indtryk i Fornemmelsen af det bitre, glødende Had, der i dette Øieblik gjennemstrømmede hendes hele Væsen og bragte hende til at lytte til den fristende Stemme, som for første Gang lod hende ane, at ogsaa det onde kunde have en forunderligt lokkende Magt, og at der var Sødme i det Malurtbæger, hun nu

førte til sine Læber, fordi hver Draabe, hun drak, øgede hendes Evne til at hade denne Mand. Hun taug, saa længe hans Dadel kun gjaldt hende: men da han vovede at udtale haanende Ord mod Faderens Minde, da hævede hun Hovedet, og Øinene udslyngede Vredeslyn, som i al deres barnlige Høihed uvilkaarligt tvang den sneverhjertede Rigmand til at slaa sine ned.

Hun vedblev at stirre paa ham med en instinktsmæssig Følelse af, at hendes Blik, trods al hans bornerede Selvgodhed, kuede ham, og Bevidstheden herom gav hende idetmindste ydre Selvbeherskelse, da hun sagde: «Jeg bryder mig ikke om, hvad De synes om mig, Onkel; De kan tænke og sige om mig, hvad De vil; men vov ikke oftere i mit Paahør at tale ondt om Pappa. Hans Navn er for godt til at lyde fra Deres Læber, og De har aldrig kunnet forstaa ham, fordi han var god og ædel, og De er lavttænkende og — — foragtelig».

Hun gik langsomt og tilsyneladende fattet ud af Værelset, medens Moderens lydelige Hulken sønderrev hendes Hjerte, og de knirkende Støvler vaandede sig mere end nogensinde, idet deres Eiermand begyndte at maale Gulvet med lange, knagende Skridt.

Da hun naaede sit lille Lukaf, aflaasede hun Døren og hengav sig ligeledes til en rastløs Vandren frem og tilbage i det trange Rum. Den lettende Bevidsthed om at have udtalt noget af alt det Had og den Vrede,

som i Løbet af nogle faa, korte Minuter havde ophobet sig i hendes Indre, fremkaldte først en næsten jublende Glæde hos hende. Hun var bleven rammet lige i Hjertet, men hun havde ogsaa rammet ham igjen, og Hævnen var sød, — o, saa sød!

Da Fru Gram en Time senere stod ved Døren og med graadkvalt Stemme bønfaldt Anna om at komme ind til Middagsbordet, var Reaktionen allerede indtraadt, og den haarde Skal, som havde lagt sig om hendes Hjerte, var brudt. En brungul Sommerfugl, der var flagret ind gjennem det aabne Vindu og snart igjen svingede sig ud og forsvandt i den blaa Æther, havde været det synlige Sendebud, som havde draget hendes Sind tilbage til de Tanker og Følelser, der endnu denne Dags Formiddag havde opfyldt hendes hele Sjæl, og med stille Bæven spurgte hun nu sig selv, om denne onde, hadefulde, hevnsyge Pige var den samme, som for faa Timer siden havde indtegnet sig blandt deres Tal, der bære Korset som Seiersmærke gjennem Livet og i Døden.

Ja, Reaktionen var indtraadt, men hun formaaede dog endnu ikke at overvinde sig til at gaa ind til de to, som maaske kun saa en uvelkommen Trediemand i hende, og da ogsaa Ottos leende Overtalelser senere kom til paa en Maade, der noksom viste, at han ansaa det hele for en kostelig Spas, fik hendes Stemme atter

et Anstrøg af Utaalmodighed, da hun gjentog sit: «Nei, jeg kan det ikke; bed mig ikke derom».

Da Moder og Datter den følgende Morgen mødtes ved Kaffebordet, var Annas Ansigt blegt og sørgmodigt, men da hendes Væsen forøvrigt bar Præg af at være som sædvanligt, tænkte Fru Gram, at det værste var overstaaet, og gjorde strax et Forsøg paa at sætte Anna ind i Situationens lyse Sider, men en afværgende Haandbevægelse og de med undertrykt Heftighed fremførte Ord: «Lad os aldrig mere tale om det, Mamma»! stansede hendes Udgydelser, og fra denne Stund lagde der sig en kold Skygge mellem disse to Hjerter, som, hver paa sin Maade, troede sig forurettede af hinanden.

Det var en oprørende og modbydelig Tanke for Anna, at hendes Faders Hustru allerede nu havde glemt ham, der for saa kort Tid siden endnu vandrede iblandt dem, og den Renhed og Kvindelighed, hvormed hendes datterlige Kjærlighed havde smykket den svage og ufuldkomne, men dog saa inderligt elskede Moder, var for stedse forsvundet fra det Øieblik, da Fru Gram tillod denne Mand at lægge sin Arm om hendes Liv og stirre hende ind i Ansigtet med disse graadige, stikkende Øine, hvis Udtryk opfyldte Anna med en ubestemt Følelse af gaadefuld Rædsel og dyb Uvillie.

Og imidlertid fandt hendes Moder det ligeledes meget haardt og unaturligt, at hun ikke kunde dele denne bevægede Tids mangehaande Glæder og Omsorger

med sit eneste Barn, vise hende de rige Gaver, som hendes Forlovede dagligt overøste hende med, og fortælle hende om det anselige vel forsynede Hus, hvor hun snart skulde drage ind som Herskerinde; og hertil kom endnu noget, der i ikke ringe Grad bidrog til at gjøre det hele pikant i Fru Grams Øine: Hr. Ole Gram var øiensynligt forelsket til op over Ørene, og ethvert Ønske, som hans «søde Hanne» udtalede, mødte den beredvilligste Imødekommenhed og snarligste Opfyldelse.

Maaske var hun, naar alt kom til alt, en mere end almindeligt, hverdagslig anlagt Kvinde, men hun var dog — en Kvinde og følte sig derfor baade smigret og behagelig berørt ved at se sig gjort til Gjenstand for en heftig Lidenskab, uagtet den i dette Tilfælde vistnok var saa blottet før sand og dyb Opfatning, som den vel kunde være; og da Dampskibet en Maaned senere førte hende og hendes Mand til deres fremtidige Hjem i Tønsberg, ansaa hun sig for at være en meget lykkelig og misundelsesværdig Hustru.

Et halvt Aar var forløbet, og dette Tidsrum havde været fuldkommen tilstrækkeligt til at nedbryde Fru Grams illusoriske Forhaabninger om et Hjem, hvor hun skulde være den hyldede Herskerinde, medens hendes

lykkelige Ægtefælle mødte ethvert af hendes Ønsker med beundrende Beredvillighed. Det røde og hvide, pigeagtige Ansigt var bleven blegt og magert, og den «søde Hanne» var lidt efter lidt gaaet over til en forskræmt og mismodig «Hannemor», der regnede de Timer, som hendes Mand tilbragte paa Kontoret, for den behageligste Del af Dagen.

En udpræget, egoistisk Karakter kommer næsten altid til at udøve et tyranniserende Tryk paa sine Omgivelser, og den nuværende Grosserer og Skibsreder Grams tidligere Virksomhed som Enehersker ombord paa sit Skib havde givet hans naturlige Anlæg i den Retning en drivhusmæssig Væxt. Vist er det ialfald, at hans Hustru snart havde rig Anledning til at erfare, at det kun var en Villie, som var den raadende der i Huset, og hendes første Forsøg paa ved Taarer og Klager at tiltvinge sig idetmindste en Del af de Rettigheder, som han i deres Forlovelsesdage frivilligt havde skjænket hende, mislykkedes saa fuldstændigt, at hun aldrig kunde gjenkalde sig hin Nederlagets Stund uden en indre Frygt og Bæven, og den blotte Tanke om at gjenoptage Stridshansken bragte hendes Hjerte til at banke med pinligt fordoblede Slag.

«Jeg har havt Brev fra Anna i Dag», sagde Fru Gram frygtsomt og kastede et hurtigt Blik paa Husherrens Aasyn for at se, om Barometret stod paa Storm, skyet eller foranderligt.

«Nu, hvad skriver hun? Er Konfirmationen over? Og naar kunne vi vente hendes høie Ankomst»?

«Hun skal konfirmeres paa Søndag, og — — hvis Du ikke har noget derimod, vilde jeg saa uhyre gjerne reise ind til Kristiania paa Fredag»?

«Hvis jeg ikke har noget derimod? Ja, men nu har jeg netop med Fruens Tilladelse overmaade meget imod det. Hvad skulde de Narrestreger tjene til? Desuden — Du ved jo, Slagtningen staar for Døren, og om Du end ikke forstaar Dig stort mere paa Husholdningssager end vor Kat, antager jeg dog, at Du ikke i den Grad vil tilsidesætte enhver Pligtopfyldelse, at Du netop paa den Tid vil forlade Huset»?

«Jeg vil ganske vist rette mig efter dine Ønsker, men tror Du ikke, — — kunde det ikke lade sig gjøre, at vi — — opsatte Slagtningen en Uges Tid? — O, kjære Ole, bliv ikke vred, men jeg vilde saa gjerne se Anna den Dag». Og efter en kort, frugtesløs Modstand for at tilbageholde de frembrydende Taarer, som, hun vidste, vilde opvække hans dybeste Mishag, brast hun i heftig Graad.

Han svarede ikke strax, men udfyldte den midlertidige Pause ved at fløite: «En Sømands Brud har Bølgen kjær», og da Fru Gram af Erfaring vidste, at hans musikalske Præstationer kun fremlokkedes ved et Overmaal af Vrede, sank hendes Mod mere og mere, eftersom de skarpe Toner i stedse hur-

tigere Tempo banede sig Vei gjennem den tilspidsede Mund.

«Nu», spurgte han endelig, «skal denne barnagtige Graad ikke snart have en Ende? — — Se paa mig, Hanne, se paa mig», fortsatte han med hævet Stemme, «og sig mig saa, om Du synes, jeg ser ud som en Mand, der ved at skaffe sig Lydighed eller ikke. — — Nu vel, saa læg Mærke til mine Ord: Hvis Du atter kommer med nogen Indvending mod de Bestemmelser, jeg finder det passende at tage ligeoverfor din Datter, da vil dette kun lede til, at hun ikke vil forblive her hjemme. Jeg haaber, Du forstaar mig, Hannemor»?

«Kjære Ole», begyndte Fru Gram frygtsomt, «jeg vil ganske vist — —».

«Og maa jeg saa en Gang for alle bede om at blive forskaanet for dette Ole-Snak», afbrød han hende haardt. «Det viser Mangel paa Respekt, naar Du tiltaler din Mand paa den Maade. Mit Navn er Gram, Du, Gram! Og baade Du og jeg kunne være stolte af at bære det: thi det er mig selv alene, jeg har at takke for, at jeg nu er den Mand, jeg er, og kan blæse ad den hele Verden».

Fjorten Dage senere saa man Skibsreder Grams elegante Vogn holde nede ved Bryggen, og det var ikke frit, at En og anden betragtede Vognens Eierinde med lidt misundelige Blikke, da hun, indhyllet i sin kostbare, moderne Pelsværkskaabe, sad lænet tilbage

mod Vognens bløde Puder og hilsede de forbigaaende med dette stereotype, forbindtlige Smil, som de fleste Damer i den Grad have paa rede Haand, at man nærmest skulde tro, at de anlægge det samtidigt med Toilettet.

Himmelen var mørk og truende, og de graaligtgrønne, hvidtoppede Bølger brødes mod hverandre og kastede det fraadende Skum høit i Veiret; men da Dampskibet lagde til ved Bryggen, og Fru Gram atter sluttede den ofte savnede Datter i sine Arme, spredte Glæden idetmindste for Øieblikket sit varme, oplivende Sollys ind i hendes Hjerte og lod hende glemme Storm og Uveirsskyer.

«Hvor Du er voxet, og hvor Du ser fin og elegant ud», sagde Fru Gram med et beundrende Smil, da de første Velkomsthilsener vare udvexlede. «O, Du kan tro, jeg er glad ved at faa Dig hjem, Anna. Bare Du nu ogsaa — —». Og hun stansede pludseligt med et ængsteligt spørgende Blik paa Datterens Ansigt.

«Jeg ved, hvad Du mener, men Du skal se, det skal nok gaa», svarede Anna i den samme tillidvækkende Tone, som saa mangen Gang i tidligere Dage havde trøstet og beroliget Moderen. «Ogsaa jeg længter saa inderligt efter en rigtig god, grundig Samtale med Dig, Mamma mi; thi dine Breve have altid været saa korte og utilfredsstillende. — — Du er bleven bleg og mager, Mamma. Du har dog vel ikke været syg»?

»Synes Du, jeg har tabt mig, Barn? Ja, Herregud, det siger Gram saa tidt! Men jeg har ikke været syg. Det er kun en Følge af, at jeg er saa over al Maade nervøs, og da kommer denne forfærdelige, pinlige Hjertebanken, der undertiden er nær ved at kvæle mig; men tal endelig ikke om dette. Gram kan ikke fordrage Nervøsitet, og han siger, at den bedste Kur er Selvovervindelse og Anvendelse af Villiekraft. Aa, — Du kan ikke forestille Dig, hvor Lyden af hans knirkende Støvler plager mig, naar jeg er rigtig daarlig».

»Aa jo, jeg tror nok, jeg kan forestille mig det», svarede Anna roligt; og et paa en Gang bestemt og smerteligt Træk om den udtryksfulde Mund mindede i dette Øieblik levende om den halvvoxne Pige, som for nogle Maaneder siden var traadt i Skranken mod denne Mand, der nu havde uindskrænket Ret til at beherske hende og hendes Moder.

Maaske var det tilgiveligt, at Annas Stedfader begjærligt havde grebet efter den Anledning, som hendes forestaaende Konfirmation frembød, til i nogen Tid at holde hende borte fra hendes fremtidige Hjem. En af hendes Faders Venner, hvis Navn havde en ligesaa god Klang i den literære Verden, som den andens stille Virken var gledet ubemærket hen, tilbød sig at modtage Anna i sit Hus, og hans elskværdige, dannede Hustru blev hende en moderlig Veninde, der med var-

somt ledende Haand og fin, kvindelig Takt lærte hende at brede Kvindelighedens Slør over det unge, varme Hjertes altfor stærke Impulser, medens hendes sandhedskjærlige, let modtagelige Sind hentede rig Kraft og Næring i det lutrende Sjælebad, som Guds hellige Ord udgød over hende i dette hendes Livs Adventstid.

Annas nye Husfæller førte et stille, virksomt Arbeidsliv, men naar Dagens Møie var endt, og Aftenen spredte sine kjølende Skygger over den blomsterduftende, dugbesprængte Have, samlede der sig ofte en liden Kreds af aandrige, ligestemte Mennesker hos dem, og medens Anna lyttede til de Aandens Glimt, som, snart krydrede med Viddets ætsende Salt, snart beaandede af Alvorets løftende Paavirkning, fløi fra Mund til Mund, følte hun, hvorledes hendes Syn paa Livet udvidedes, og Tanken hævede sig paa nye og stærkere Vinger.

Hun savnede Otto i disse stemningsfulde Hviletimer: thi uagtet han havde modtaget den kjærkomne Søster med hjertelig Glæde, mærkede hun dog snart, at han kjedede sig og ikke følte sig hjemme blandt de fremmede Omgivelser, hvor hun nu var henflyttet, og hans Besøg bleve derfor lidt efter lidt mere og mere sjeldne. Hans fortrolige Hjerteudgydelser vare ganske ophørte, og da Anna en Gang gjorde en spøgende Hentydning dertil, forsikrede han, at han forlængst havde lagt disse dumme Barneforlibelser paa Hylden, «og jeg

vil bare bede Dig, at Du ikke fortæller Evelina noget om dette »Nonsens«, tilføiede han med en meget broderlig Surmulen. Forøvrigt forklarede han, at hans Tid var stærkt optaget, da han læste »som en Hest«, og Julebesøget i Tønsberg stod for ham som det eneste Lyspunkt i Tidens Mørke.

Hvis Hr. Gram nogensinde havde tænkt sig Muligheden af, at hans despotiske Herskervillie skulde have Magt til at fremtvinge den samme fuldstændige Underkastelse hos Anna, som hans Hustru allerede forlængst havde overgivet sig til, da forsvandt vistnok dette Haab ved Synet af den unge Piges rolige og bestemte Fremtræden.

Han havde ikke glemt, at hun havde vovet at udslynge hadefulde og foragtelige Ord mod ham, den rige, formaaende Mand, da den sørgelige Vished om, hvad hun hidtil kun havde frygtet og anet, med Et paatrængte sig hende og bragte hendes Barnehjerte til at svulme af lidenskabelig Vrede og bitter, berettiget Sorg, og mere end en Gang havde han lovet sig selv, at hun skulde komme til at angre hin Stund, da hendes rene Blik uvilkaarligt betvang ham. Men da hun nu kom ham i Møde med udstrakt Haand og milde, venlige Ord, medens de tankefulde Øine hvilede paa ham med et eget, forskende Udtryk, da forstod han, at dette Blik med al dets eiendommelige Ro og Uskyld nu havde faaet en Tilsætning af et noget, som ikke tidligere

havde været der, og som han med al sin naturlige Snuhed ikke kunde fatte eller forklare, uagtet det bragte ham til at krympe sig under Indflydelsen deraf med en endnu høiere Grad af Mishag end tilforn.

Hvis nogen havde sagt ham, at det var det sjælelige, Afglansen af det guddommelige, der, stærkere udviklet, nu kastede sit ideale Skjær over hendes hele Væsen og tvang ham til modstræbende at træde til Side for, hvad han ingenlunde forkastede, fordi han aldrig havde skjænket det en Tanke, da vilde rimeligvis en raa Latter og en halv undertrykt Ed have været hans Svar; men nu forstod han kun, at Befalinger og truende Skræmmeord her vilde være paa urette Sted, og han indskrænkede sig derfor foreløbigt til nogle mislykkede Forsøg paa at imponere hende ved det ubestridelige Faktum, at hun havde ham at takke for den uvante Overflod og Komfort, som hun nu saa sig omgivet af.

«Jeg glæder mig til Middagselskabet i Morgen», sagde Anna, da hun et Par Dage efter sin Hjemkomst hjalp Fru Gram at sætte Lys i de kostbare Armstager, der kun kom frem ved særdeles festlige Anledninger. «Det morer mig altid at træffe sammen med ganske ukjendte Mennesker, især naar jeg kan sætte mig hen i en Krog og iagttage dem, medens jeg i al Stilhed lytter til deres Ord. — — Det er saa morsomt, Mamma! Jeg griber en Tanke hist og en Tanke her, og saa

sætter jeg det sammen til en hel, liden Roman; og naar de da sige noget, hvoraf jeg tydeligt kan forstaa, at jeg har opfattet deres Karakterer rigtigt, da glæder jeg mig og synes, det er ligesom, de ere komne til at tilhøre mig. — Jeg haaber, at der ikke er noget Forræderi i dette, Mamma»?

«Kjære Anna, lad endelig Lysene komme til at staa godt fast; Gram kan ikke udstaa, at de rugge. — Og tænk for alt i Verden ikke paa at putte Dig hen i en Krog i Morgen, Barn! Jeg er vis paa, at Gram vilde tage det ilde op. Han gjør altid Fordring paa, at jeg skal være en snaksom og livlig Værtinde, naar her er Selskab, og uagtet jeg virkelig af Naturen er meget selskabeligt anlagt, er det ikke saa let, kan Du tro; thi — — han skjænder ofte, ligetil vore fremmede komme», tilføiede hun nølende og med et dybt Suk.

En Skygge lagde sig over Annas Ansigt og jagede det glade, drømmende Udtryk, der nyligt havde hvilet over det, paa Flugt, og det saa ud, som hun nu bragte al sin Energi i Anvendelse paa Lysene, der kom til at staa med urokkelig Fasthed. Men da hun den næste Dags Middag sad og ventede paa de første Gjæsters Ankomst, havde hun havt rig Anledning til at erkjende det berettigede i Moderens Ord; thi Husets Herre havde støiet, domineret og uddelt Befalinger til høire og venstre med en Ihærdighed, som var en bedre Sag værdig; men ved den første Lyd af Entréklokkens Ringen glattedes

den rynkede Pande, og de hvide Tænder lyste imod de indtrædende i en Strøm af Velkomstsmil.

En Flok unge Piger, der maalte den nyankomne Kristianiadame med halvt sky, halvt kritiserende Blikke, samlede sig snart om Anna, men hendes Forsøg paa at bringe en Samtale i Gang strandede paa deres korte, tilbageholdne Svar, hvorimod de snart begyndte at tilhviske hverandre nogle smaa Bemærkninger, som fremkaldte en halv tilbagetrængt, fnisende Latter.

«Min gode Ven, Blom, lader vente længe paa sig i Dag», sagde Hr. Gram og saa for tiende Gang paa Uhret. «Jeg kan se paa min Hustru, at hun sidder med Hjertet i Halsen ved Tanken om, at Fisken vistnok koger sig til Plukkefisk. Hahaha! Hvad, Hannemor»? Og Hannemor lo nervøst og søgte at slaa ind i sin Mands spøgefulde Tone, uagtet de rødgrædte Øine endnu bare Vidne om, at hun nyligt havde været i en hel anden Stemning. «Naa, der er han da endelig. — Vil Du sige mig, om Du synes, det er rimeligt, at vi skulle gaa her og omkomme af Hunger for din Skyld, Du Nøleper»?

«Skjænd paa hende, min Ven, skjænd paa hende», raabte Hr. Blom leende og pegede paa sin Datter, der lod et skjødesløst, halvt aandsfraværende Blik glide hen over Selskabet, medens hendes Mine tydeligt nok sagde: «Det er mig aldeles ligegyldigt, enten man har ventet paa mig en Time eller et Minut».

«Den unge Dame havde behaget at glemme Indbydelsen», fortsatte han med et kjærligt Blik paa Delinkventen, «og var som en Følge deraf ikke paaklædt, da jeg allerede sad i Vognen med en sand Hvalfiske-Appetit. Forresten maa jeg give hende den Ros, at hun blev færdig paa mindre end et Kvarter, og hun er ikke saa ueffen, hvad»?

En utaalmodig, bydende Bevægelse fra Evelinas lille, fint behanskede Haand stansede hans videre Meddelelser. «Jeg glemte Tiden over en interessant Bog: jeg haaber, De undskylder mig», sagde hun og bøiede let det skjønne Hoved, idet hun forlod Hr. Gram for at hilse paa Husets Frue, og da Værten i samme Øieblik opfordrede Herrerne til at tage Damer tilbords, blev hun ikke presenteret for Anna, som strax blev ført bort af en ung, bredskuldret Mand med et fyldigt, rødt og hvidt Ansigt, i hvis brede Træk man kunde læse en udpræget Bevidsthed om, at den rige Proprietær Vold fra Sem var «et forbandet godt Parti», og denne Overbevisning næredes stadigt ved den Virak, som de fleste af Stedets Damer altid vare beredte til at ofre ham i Form af beundrende Lattersalver og forbindtlige Ytringer, naar han opvartede med sine dumme Vittigheder og flaue Bemærkninger.

«De savner vel Kristiania svært, Frøken»? spurgte han, da han havde taget Plads ved Siden af sin Borddame, der følte sig noget trykket ved det uvante i Situ-

ationen, idet hun for første Gang i sit Liv blev ført tilbords i Egenskab af voxen Dame.

«Aa — ja», lød det lidt langtrukne, undselige Svar.

«Ja, jeg kan tænke det! Theatret? — Og Ballerne»?

«Jeg kom desværre meget sjeldent i Theatret, og jeg — — ja, jeg har i Grunden aldrig været paa et rigtigt Bal».

«Ja saa! Nei da»! Og han saa paa hende med et haabløst Blik, som syntes at indeholde det Spørgsmaal: «Hvad i al Verden skal jeg da finde paa at tale med hende om»?

«De — — holder vel ikke af Heste, Frøken»?

«Jo — — aa nei».

Der fulgte nu en temmelig lang Pause, som han udfyldte med et energisk Angreb paa Retterne, medens Anna lod sine Øine vandre om fra den ene til den anden af Gjæsterne.

«Nu, hvad siger De om hende»? udbrød han pludseligt i en fortrolig, hviskende Tone. «Vær nu oprigtig, Frøken Gram, og læg for en Gangs Skyld — jeg siger bare for en Gangs Skyld, forstaar De, — den kvindelige Skinsyge til Side. Er hun ikke en Skjønhed, som slaar Sparto til alle de andre Damer tilsammen? Selvskreven til «første Præmie», ikke sandt? Eller kanske De blot vil stemme for «hæderlig Omtale», hvad»?

Anna saa forbauset paa ham, men kunde ikke

være i Tvivl om, hvem han mente; thi medens han lukkede det ene Øie, der vendte mod hende, blinkede det andet udtryksfuldt henimod den Kant, hvor Evelina sad.

«Hun er meget smuk», hviskede Anna med en frembrydende Tilbøielighed til at overgive sig til en rigtig god, ungdommelig Skolepige-Latter; «men tror De ikke, at hun let kunde høre, hvad vi — —».

«Py—y—y! Det er ikke farligt! Damerne tage aldrig ilde op, at vi tale om deres Skjønhed, men hvis det modsatte er Tilfælde. — — ja, da er det nok bedst at holde Tand for Tunge. — Vi Herrer kalde hende Solen i Tønsberg, men jeg har rigtignok foreslaaet, at hun skulde hede «den blege Luna»; thi hun er unegteligt noget vel bleg. Jeg kan forresten lide Dem, Frøken Gram, fordi De erkjender, at hun er smuk. Alle vore unge Piger ere jaloux paa hende, maa De vide, og det i en Grad — —»!

Hans joviale Lune kulminerede ved Champagnen, da han bad om Ordet for at udbringe en Skaal og i den Anledning bemærkede, at «uagtet han stod med det skummende Champagneglas — ja, hvorfor ikke sige den skummende Pokal i — —e— — Haanden, vilde han dog ikke undlade at henlede de tilstedeværende Damers og Herrers Opmærksomhed paa det — —e— — Faktum, at han ikke mente at udbringe en Theskaal eller holde «en Thetale», som vor store Digter —e—

et eller andet Sted siger, — hellerikke var det Herrernes Skaal, — de fik sørge for sig selv i saa Henseende, — nei, han vilde snarere kalde det en Blomsterskaal; thi det gjaldt jo den yndige Krans af Blomster, — —e— — det vil sige Damer, der her omgave —e— Bordet, disse skjønne Blomster paa Livets — —e— — Sti, disse — —e— — kort sagt: Kvindens Skaal»!

Og saa drak man paa Held og Lykke for Hr. Grams Fartøier «Isbjørnen» og «Haakon Haakonsen», som vare ude paa Sælfangst, og Værten gjorde rigelig Gjengjæld med gode Ønsker for Handel og Skibsfart, medens han behændigt benyttede enhver Pause til at variere det uopslidelige Thema, at han sad der, i sit eget Hus og ved sit eget Bord, som «a self-made man».

Det var en sand Lettelse for Anna, da man endelig reiste sig fra Bordet, og hun kunde ty ind i et lidet Sideværelse, hvor hun med en underlig, hidtil ukjendt Følelse af aandelig Træthed lænede sig tilbage i Sofahjørnet og forgjæves randsagede sin Hukommelse for at finde et anslaaende Ord blandt den Snakkeflom, der i de sidste Par Timer havde omskyllet hende.

«Jeg ser, De kjeder Dem lige saa grundigt som jeg», sagde pludseligt en dæmpet Stemme lige ved Siden af hende. Hun for op og saa Evelina staa foran sig med en Mine, som ikke levnede Spor af Tvivl om

hendes Udsagns Oprigtighed. «Kom og lad os gaa op paa Deres Værelse. Der kunne vi vel sidde i Ro en Times Tid»? Og den Sikkerhed, hvormed hun lagde Annas Arm i sin, viste tilstrækkeligt, at det sletikke faldt hende ind, at et Ønske fra hende kunde møde nogen Modsigelse. «Jeg skal sige Dem, jeg har studeret Deres Ansigt ved Bordet, Frøken Gram, — hvad heder De? Jeg vil helst kalde Dem ved Deres Fornavn, — og jeg kan se paa Dem, at De ikke er skaaret akkurat efter det samme Mønster som alle de andre unge Damer. De vil ikke falde i Forbauselse over min Dristighed, hvis De en Dag finder, at min Kjoles Snit skylder min Fantasi og Smag sin Tilblivelse, istedetfor at være en Kopi af den sidste Modejournal. De vil ikke stirre paa mig med runde, opspilede Øine, der røbe en ulmende Mistanke om, at jeg lider af temporær Galskab, fordi jeg afslaar en Opfordring til Dans af den gode Grund, at jeg ikke har Lyst til at valse med Hr. den eller den. — Anna, jeg kan læse i Deres Øine, at De er en god Tænker, og hvis De ogsaa har den Egenskab at kunne tie i rette Tid, da vil jeg kalde Dem — næsten fuldkommen, kun maa De ikke give altfor meget efter for denne sidste Tilbøielighed ligeoverfor mig».

«Jeg frygter for, at mine Anlæg ere langt mere udviklede i den sidste end i den første Retning», sagde Anna smilende. «Ialfald ved jeg, at det ofte koster

mig Overvindelse at overføre mine Tanker i Ord, naar det ikke — —».

«Nu, naar det ikke — —»?

«Jeg er vis paa, De vil finde mig latterlig, hvis jeg fortsætter. — Nu vel, naar det ikke sker skriftligt. — — Efter Pappas Død har jeg ofte følt mig saa ene og forladt. Jeg har mødt megen Venlighed; men den smerteligt higende Længsel, som undertiden kan komme over mig og bringe mig til snart at ønske mig Døden, snart at drømme mig ind i det mest bevægede Liv, den kan ikke stilles ved nogle venlige, sympathetiske Ord, og naar mit Hjerte da bliver altfor fuldt, griber jeg Pennen og giver mine Tanker og Følelser Luft, idet jeg lader dem udstrømme paa Papiret, og efterat jeg har udtalt mig paa den Maade, føler jeg mig altid glad og lettet, som naar et Barn har udgrædt sin Sorg».

«Hvor besynderligt! Vil De vise mig noget af, hvad De har skrevet? Det er vel et Slags Dagbog, kan jeg tænke»?

«O, det kan jeg ikke! Jeg river det altid itu eller kaster det i Kakkelovnen. Det undrer mig i Grunden, at jeg er kommet til at omtale dette for Dem, som er mig saa fremmed. Jeg sknlde næsten tro, at der maa være en skjult Tryllekraft i Deres Blik, hvorved de har fremmanet min Hemmelighed; thi jeg har aldrig tænkt mig Muligheden af at fortælle dette til noget Menneske».

«Jeg vilde ønske, at mit Blik virkelig eiede en saadan Magt. Tænk Dem, hvor morsomt at kunne fremtvinge en aaben Bekjendelse om, hvad der rører sig i vore unge Herrers Sind, naar de staa og forsikre os om — — hundrede Dumheder og naturligvis indbilde sig, at vi ere aldeles henrykte og tro det altsammen». Hun lo lidt haanligt og gjorde en Bevægelse med Viften, som om hun vilde jage væk nogle besværlige Fluer, og vedblev: «Men sig mig, hvorledes kan en saadan Monolog tilfredsstille Dem? Der er jo ingen, som svarer paa Deres skriftlige Udgydelser»?

««Ingen, som svarer»! O jo, Evelina! Naar jeg taler til de drivende Skyer, der drage hen over den dybblaa Himmel, da fortælle de mig om fjerne, fremmede Lande, som min Fod vel neppe nogensinde vil betræde; og naar jeg fremhvisker min Hilsen til de tindrende Stjerner, der lidt efter lidt dukke frem paa den dunkle og dog saa klare Aftenhimmel, da synes de mig at være Budbringere fra hin Verden, hvor min Fader nu dvæler som en frigjort Aand. — — Jeg har tilbragt det sidste Halvaar hos en Familie, der bebor et yndigt, lidet Landsted i Nærheden af Kristiania. Jeg stod altid tidligt op, og, naar Solen skinnede, lokkede den mig uimodstaaeligt ud i Haven, og naar jeg da saa de Tusinder af Dugdraaber, der hang paa hvert Blad og hvert Græsstraa og glimrede som de herligste Diamanter, medens Blomsterduft opfyldte Luften, og

Fuglene istemmede sine Lovsange over Naturens uendelige Fylde, da kunde jeg ofte blive saa glad, at det var ligesom mit Hjerte ikke kunde rumme al den Jubel og Lykke, som opfyldte det; men naar Dagens hurtigt henilende Timer vare endte, og jeg sad alene paa mit Værelse, da greb jeg Pen og Papir, og den Takkesang, der hele Tiden havde gjenlydt i Dybet af min Sjæl, fik Ord til Herrens Lov og Pris. Men det var ingen Monolog, Evelina; thi Himmelens Lys, Blomsternes Duft og Sommerens mildeste Luftning vare mine Gjæster og talede med mig i et Sprog, som jeg vel forstod».

Hun havde begyndt sin lille Bekjendelse undseligt og nølende, men eftersom hun skred frem, fik Øinene Glans og Kinderne Rødme, og hun gik aldeles op i Øieblikkets Stemning, indtil Evelinas korte, spottende Latter atter kaldte hende tilbage til Virkeligheden.

«Undskyld, Anna, men jeg maa atter udbryde: Hvor besynderligt! Jeg troede i Dem at have fundet en interessant, tidsmæssig, ung Dame, gjennemtrængt af den moderne, realistiske Aand, der lærer os at betragte alt gjennem Fornuftens Briller og gjør Hjertet til en Muskel, som udvider sig og trækker sig sammen med et Uhrværks Regelmæssighed, og i det Sted repræsenterer De et Stykke middelaldersk Romantik, der ikke i mindste Maade hører hjemme i Nutiden! Hvem i al Verden bryder sig om Dugdraaber, Blomsterduft og Maaneskin i vore Dage? — Hvis Klopstock havde

levet nu, vilde hans gode Landsmænd fundet ham rentud latterlig, naar han besynger Maanen og kalder den «Gedankenfreund», og hvis et Par af vor Tids forelskede kunde falde paa — hvilket de naturligvis aldrig kunde, — at sende sværmeriske Øiekast mod Maanen, da vilde det være bare Humbug: thi nu kjende vi jo denne uinteressante Planet ligesaa godt, som vi kjende os selv, ja, maaske for manges Vedkommende endog en hel Del bedre».

«Der kan De se, Frøken Blom. De gjør dog Nar af mig for, hvad jeg nyligt sagde».

«Og De, som uden Tvivl er en sand «noli me tangere», naar Deres Følelser komme med i Spillet, hævner Dem strax ved et koldt «Frøken Blom» istedetfor «Evelina». — Jo, jo, det kan ikke nytte at negte det: det var en saadan bitteliden, kvindelig Hævn; men De maa huske paa, at jeg er bleven opdraget i Tyskland, og at jeg maaske derved har faaet en friere, mere udvidet Livsanskuelse, end De har kunnet tilegne Dem her hjemme i vore anti-deluvianske Forholde. — — Forøvrigt tilstaar jeg, at ogsaa jeg har havt et let Anfald af Maaneskins-Epidemien, men det var i længst henrundne Tider, da jeg havde Mæslinger og andre Barnesygdomme. Det er sandt, — undskyld Ideforbindelsen, — hvorledes lever Student Gram? Men, Anna, det er dog virkelig overflødigt at blive saa rød, fordi jeg nævner Deres Broders Navn. Jeg interesserer mig

for ham, skal De vide. Han er saa — — saa — ungdommelig».

Maaske vilde Anna fundet det vanskeligt nok at paapege den virkelige Aarsag til den Tilfredsstillelse, hvormed hun i dette Øieblik hilsede Gru Grams Komme.

«Men, mine kjære Smaapiger, hvad tænke I paa»? spurgte hun og sendte Anna et ængsteligt, meget sigende Øiekast. «Vore unge Herrer ere utrøstelige over Deres lange Fraværelse, Frøken Blom, og vi sukke alle efter at faa lidt Musik».

«Jeg kan ikke synge i Aften; jeg er ikke oplagt», svarede Evelina kort; men da man senere bestormede hende med Bønner om «bare en eneste, liden Sang», hviskede hun til Anna: «Jeg vil synge, men jeg gjør det alene for min nye Venindes Skyld; imidlertid kunne de andre indbilde sig, at det sker for at more dem».

Hun lod de hvide Fingre glide legende hen over Tangenterne og sang saa med uforligneligt Lune og Mesterskab Bjørnsons: «Og Ræven laa under Birkerod», og nu fulgte Sang paa Sang, og medens Anna lyttede i aandeløs Taushed, fik Evelinas blege, sydlandske Træk Liv, og en sælsom Ild glødede i de mørke Øine. Hendes Foredrag var fint, varmt og beaandet, og de enkle Melodier fik derved en Tiltrækningskraft, som et med den mest glimrende Virtuositet udført Salonstykke ofte maa savne, og med dyb Beundring spurgte

Anna sig selv, om dette var den samme Evelina, fra hvis Læber hun nys havde hørt saa kolde og spottende Ord.

«Nu har jeg gjenvundet Deres gode Mening om mig, ikke sandt»? sagde Evelina med et udfordrende Smil, da Anna nærmede sig og rakte hende Haanden med en uudtalt Tak i Blik og Mine. — «Ja», lød det korte, lakoniske Svar; men da Gjæsterne havde taget Afsked, og Anna atter befandt sig paa sit Værelse, søgte hun forgjæves at bringe Klarhed i de mange vexlende Indtryk, som hendes Bekjendtskab med Evelina — Ottos Evelina — havde fremkaldt hos hende.

Annas indadvendte Tankeliv i Forening med et maaske halv instinktsmæssigt, psykologisk Skarpsyn var paa en underlig Maade blandet med en næsten barnlig Trang til at kunne omfatte sine kjære med fuld Tillid, og netop derved blev Sandhed i Ord, Tanke og Gjerning hendes Sjæls inderligste Krav. Evelina var smuk, aandrig, pikant og usædvanlig, men var hun ogsaa sand? O ja, denne stolte, skjønne Mund vilde aldrig nedlade sig til at udtale en Løgn. Men kunde man ikke tænke sig et Slags ubevidst Usandhed, — — Usandhed mod Ens eget Jeg? — — Hun støttede Hovedet mod Haanden og tabte sig i stille Grublen.

«Det er underligt», hviskede hun endelig, «at han, der er saa glad, aabenhjertig og frimodig, kan elske hende, som er saa kold og — — ja, men er hun kold?

Maaske træder hendes sande Natur frem ligeoverfor ham? — — Jeg vilde ønske, at det var Jul. og at Otto var her».

Da Anna forlod Kristiania for at drage til sit nye Hjem, var hendes hele Væsen ligesom gjennemsyret af Bevidstheden om, at det Løfte, hun nyligt havde aflagt for Guds Aasyn, maatte være den skjulte Traad, der sammenknyttede alle hendes Livs kommende Dage og bøiede hendes Villie og Hjerte hen imod ham, som i hin Stund havde fornyet den Pagt, hvormed han en Gang havde optaget Barnet i sit Samfund. Derfor var ogsaa hendes Ønske om at møde den strenge Stedfader i Forsonlighed og Venlighed nu ligesaa oprigtigt ment, som hendes Had tidligere havde været det; men hun behøvede ikke mange Dage for at indse det haabløse i sine Bestræbelser, naar det gjaldt at overvinde hans stigende Uvillie mod hende.

Med en Blanding af dyb Ydmygelse og sorgfuld Undren over sin Mangel paa Udholdenhed følte hun ogsaa, hvorledes denne daglige Kamp mod smaa, men ideligt gjentagne Naalestik snart fik Magt til at irritere hende og undergrave alle hendes gode Forsætter, dog bevarede hun altid en fuldstændig, ydre Selvbeherskelse ligeoverfor den Mand, der nu var hendes Moders Ægte-

tælle og af den Grund kunde gjøre Fordring paa hendes Overbærelse. Men denne tilsyneladende Ro, som mod hans Villie beherskede ham og tilbagetrængte eller ialfald holdt i Tømme ethvert raat eller støiende Udfald mod Anna, var netop den Kilde, hvoraf hans indædte Forbitrelse stadigt øste ny Næring. Hvis han havde kunnet opnaa at se hende i Taarer eller høre hende bede om Skaansel og Tilgivelse, da vilde det maaske have fremkaldt en mildere Stemning hos ham; men da han mærkede, at han ikke formaaede noget i den Retning, lod han al sin Vrede komme til fuldt Udbrud ligeoverfor sin Hustru og saa med triumferende Haan, at hans heftige og bitre Ord, anbragte paa den Maade, saarede Datteren endnu mere end Moderen.

Anna kom af og til sammen med Evelina, men uagtet det lod til, at de unge Piger syntes godt om hinandens Selskab, hvilede der dog noget koldt og fremmedt, som ingen af dem følte Trang til at fjerne, over deres Samvær, og endskjønt man kaldte dem Veninder, fortjente dette Forhold i Virkeligheden neppe et saadant Navn.

Efterat Middagselskabet hos Grams havde været, var det ligesom al Selskabelighed hensank i en lethargisk Hvile, indtil endelig Julens Nærmelse sporedes ved en pludseligt frembrydende og, som det syntes, epidemisk Travlhed i alle Huse, og saa kom Julen og med den — Otto, der strømmede over af Livslyst og Ungdoms-

mod, Haab og Forventning og desuden ovenikjøbet medbragte et Par Kammerater, der ligeledes syntes at være i høi Grad oplagte til at nyde Livet og dets flygtige Glæder.

I de fleste Huse havde man Gjæster fra Hovedstaden og de omkringliggende Byer, og nu begyndte en Række af Baller og andre Festligheder, og uagtet Anna snart opdagede, at den Hyldest, som i Begeistringens Rus nedlagdes for den skjønne, elegante Evelinas Fødder, var meget forskjellig fra den, man med rolig Besindighed lod blive den rige Skibsreder Grams eneste Datter til Del, reves hun dog med af den almindelige Munterhed og tog med let Hjerte Del i Ungdommens glade Liv: thi vel havde hendes Karakter et mere stille og alvorsfuldt Præg end de fleste unge Pigers paa hendes Alder, men hun besad tillige i høi Grad hin Sindets Modtagelighed og Friskhed, hvorved hun ligesom et Barn kunde give sig helt hen i sin Glæde og i sin Sorg.

En ny Side af Livet syntes ligeledes at træde hende i Møde i denne Tid, idet hendes slumrende, humoristiske Sans fandt rig Anledning til at udvikle sig under Paavirkningen af mangt et Indtryk eller en og anden liden Scene, som Selskabslivet i det hele taget — og ikke mindst i en Smaaby — saa let frembyder, og som hun iagttog og opbevarede i sin Erindring, medens et halv godmodigt, halv satirisk Smil legede Skjul i de klare, graa Øjne.

Og dog havde ogsaa disse Solskinsdage nogle mørke Skygger; Sorgen havde tidligt ridset sine Runer i hendes unge Sind og vilde ikke saa let give Slip paa sit Bytte.

Det kunde blot være Anna behageligt, da hun mærkede, at Otto atter optog hende i sin Fortrolighed med de svundne Dages tillidsfulde Aabenhjertighed, men paa samme Tid kunde hun ikke lade være at ønske, at han idetmindste en Gang imellem vilde valgt et andet Thema for sine Meddelelser end disse uudtømmelige Lovprisninger over Evelinas Skjønhed og Elskværdighed. Hellerikke formaaede hun altid at dele hans Begeistring i den Retning, hvorimod hans Frygt for, at han aldrig vilde kunne vinde Evelinas Gjenkjærlighed, forekom hende altfor vel berettiget: thi hvor ofte havde ikke Anna iagttaget den stolte, lunefulde Skjønhed, naar hun den ene Time dansede og spøgede med Otto, der da syntes at gaa fuldstændigt op i Nuets berusende Lykke, og i næste Øieblik affærdigede ham med nogle kolde, afvisende Ord, som havde Magt til at forvandle hans glædestraalende Mine til en fuld af mørk Tvivl og Haabløshed.

Og dog skeede dette med en Art Ubevidsthed fra Evelinas Side, hvorved enhver Beskyldning for Koketteri blev aldeles ubegrundet. Hans livsfriske Naturlighed og ungdommelige Tilbedelse morede hende, og med kvindelig Forfængelighed ønskede hun, at denne sidste Følelse maatte være gjensidig: men det faldt

hende sletikke ind, at disse lette Samtaler, der i hendes Øine kun vare at betragte som et pikant Kryderi for at vække hendes aandelige Appetit, skulde vare et Minut længere, end det behagede hende, og at gjøre eller undlade noget af Hensyn til en anden var en Tanke, som endnu aldrig havde vundet Indpas i hendes Sind.

Hver Gang Anna var Vidne til en saadan liden Scene, svulmede hendes Hjerte af Uvillie mod hende og af den varmeste Hengivenhed for ham, men der var noget i Ottos Blik, som sagde hende, at hendes Deltagelse vilde være ham modbydelig i et saadant Øieblik, og hun stræbte da at paatage sig en sorgløs Mine, medens hun i Stilhed sendte et Længselssuk efter den tabte Barneven fra deres Bekjendtskabs første Tid.

Og naar Ballet endelig var endt, og hun atter sad i Ro paa sit Værelse, da kunde hun ikke lukke sit sjælelige Øre for det Spørgsmaal, som med Ensomhedens tause og dog saa veltalende Sprog paatrængte sig hende. Var denne Række af Festligheder, denne Jagen om fra den ene Lystighed til den anden, den rette Maade at feire Julen paa? Fandtes der blandt Aftenens vexlende Indtryk en eneste Tanke, et eneste Ord, som var helliget ham, der var Grundvolden for denne saakaldte Juleglæde? Og hun lænede sin mod Vinduskarmen og stirrede op mod det Lyshav af Stjerner,

som danner Grupper paa Grupper, Systemer paa Systemer, og tænkte paa den Stjerne, der en Gang havde ledet Østens Vise hen til Julebarnets Vugge, indtil hun uvilkaarligt knælede ned og bad, at dens Straaler ogsaa maatte lyse for hendes Sjæls Øie og lære hende at søge hen til ham i al Sorg og Nød.

Den Blanding af glade og smertelige Stemninger, som i denne Tid strede om Herredømmet i Annas Sind, kulminerede, da Afskedstimen slog, og Otto trak hende med sig ind i et Sideværelse for, som han forklarede det, at sige hende Farvel i Enrum, men i Virkeligheden kun for endnu en Gang at faa Anledning til at udtale, hvor høit han elskede Evelina, og bønfalde Anna om at skjænke hende en Venindes varmeste Hengivenhed.

«Lov mig, at Du vil skrive til mig», sagde han med bævende Læber, «og fortælle mig alt, hvad Du ved om hende: og naar jeg atter kommer hertil, haaber jeg at være færdig med den første Afdeling af min medicinske Embedsexamen, og da — — Anna. — da vil jeg vove at udtale i Ord, hvad jeg hidindtil kun har ladet mit Blik tolke hende. — Farvel da, min kjære, kjære Søster»!

Hans Arme omslyngede hende pludseligt, og han trykkede sine Læber mod hendes med en Lidenskab, som bragte Anna til at vige tilbage med sky Rædsel, og en brændende Rødme lagde sig over hendes Ansigt

da hun med saaret, kvindelig Værdighed udbrød: «Nei, Otto, Du skal ikke kysse mig! Jeg vil ikke have det»!

«Aa, hvorfor ikke? Vi ere jo Søskende, Anna», svarede han med sin sædvanlige, overgivne Latter.

«Det er det samme; jeg vil det alligevel ikke, og desuden — — — det var hende. Du tænkte paa, Otto, da Du kyssede mig»!

Hun ilede ud af Værelset, og hendes blussende Kinder og funklende Øine vidnede om den Sindsbevægelse, hvori hun befandt sig; men da hun kort efter sagde ham et officielt Farvel inde i Dagligstuen, var hun rolig og venlig og mødte Ottos spørgende, lattermilde Minespil med et aabent, søsterligt Blik.

Allerede den næste Dag vare Husets samtlige Beboere fuldstændigt i de vante Folder. Al Spøg og Latter var forstummet, og Hr. Gram, der virkelig havde ladet sig paavirke af de unge Herrers smittende Munterhed, lod atter sin Tordenstemme lyde med dens fulde Kraft og skræmmede næsten Livet af sin Hustru ved at fløite en eller anden af disse Melodier, som hun nu havde lært at betragte som — Stormsignaler.

Et Par Maaneder snege sig langsomt og trykkende hen. Da indtraf der en Begivenhed, som, uagtet tilsyneladende betydningsløs, dog i sine Følger kom til at udøve en ikke ringe Indflydelse paa Annas fremtidige Liv.

Hvis der i det Gramske Hus fandtes et levende

Væsen, som kunde siges at være i Besiddelse af den strenge Husherres udelte Gunst, da var det den gamle Newfoundlander, Black. Den fulgte ham troligt paa alle hans Vandringer, og om end dens sorte Pels ikke altid var saa skinnende og fri for Smuds, som ønskeligt kunde være, vovede dog ingen at vise den bort, naar den kom ind i Dagligstuen og indtog sin Yndlingsplads henne i Kakkelovnskrogen.

Men neppe havde Anna tilbragt nogle Dage i sit Hjem, før det lod til, at Black ansaa det for at være ganske i sin Orden, at den overførte al sin Hengivenhed paa den unge Pige, og om dens Øine tilsyneladende vare lukkede i dyb Søvn, kunde hun aldrig træde ind i Værelset, uden dens lange, buskede Hale bød hende Velkommen med nogle gemytlige Svingninger. Imidlertid mærkede hun snart, at Hundens Hengivenhed for hende var hendes Stedfader en Torn i Øiet, og hun tilbageholdt af den Grund mangt et Kjærtegn, som hun gjerne havde ladet blive det kloge, venlige Dyr til Del.

«Jeg gaar lidt hen til Evelina, Mamma», sagde Anna, da hun en varm Solskinsdag sidst i April kom ind i Stuen for at sige sin Moder Farvel. «Da jeg nyligt talede med hende, troede hun ganske sikkert, at hun skulde faa overtalt Grossereren til at reise til Italien i næste Maaned, og jeg vil gjerne høre, hvordan det er gaaet».

Hun dæmpede uvilkaarligt Stemmen, da hun saa, at Gram, som paa denne Tid pleiede at være paa Kontoret, var nærværende, og gjorde en afvisende Bevægelse mod Black, der ved hendes Indtrædelse havde reist sig og strakte sin lange Krop med alle Symptomer paa, at den betragtede sig som selvskreven til at være hendes Følgesvend.

«Læg sig, Black, læg sig», mumlede hun og rystede truende paa Hovedet mod Hunden, der øiensynligt optog denne Bevægelse som en behagelig Spøg og gjengjældte den ved fordoblede Svingninger med Halen.

«Bliv her, Black, læg sig strax», tordnede Hr. Gram og gav sin Befaling Eftertryk med en drøi Ed.

Hunden adlød, men da Anna kort efter forsigtigt aabnede Døren for at smutte ud, trængte den sig pludseligt frem og stod med et triumferende Bjæf ved Entrédøren, inden hun endnu var kommet derhen. Hun forsøgte atter at vise den tilbage, men i samme Øieblik styrtede Hr. Gram ud i Entréen, greb sin tykke Spadserestok og pryglede ubarmhjertigt løs paa Hunden, som hylede og vred sig i frugtesløse Anstrengelser for at slippe bort.

«O, Gram, kjære Gram, Du dræber den», raabte Fru Gram, der fra næste Værelse var Vidne til denne Mishandling.

Da nærmede Anna sig. Hun var ligbleg, og Aandedrættet kom tungt og kort gjennem de halvt aabnede

Læber, men de talende Øine hvilede paa den grusomme Bøddel med det samme Udtryk af Had og kold Foragt, som en Gang før havde mødt ham fra Barnets Blik. Alle hendes gode Forsætter om Taalmodighed, Overbærelse og Udholdenhed vare glemte, da hun lynsnart omklamrede den Arm, der førte Marterinstrumentet, og stirrede ham op i Ansigtet med et sælsomt Udtryk af urokkelig Bestemthed i de blege Træk.

«Du skal ikke slaa Black», sagde hun langsomt og dæmpet; «Du skal ikke slaa den»!

Hendes Dristighed bragte ham i første Øieblik til at forstumme, men snart brød hans Raseri atter frem, og med en Stemme som Lidenskabelighed gjorde hæs og utydelig, udbrød han: «Gaa væk! Slip mig, eller jeg — — slaar Dig»!

Fru Gram udstødte et gjennemtrængende Skrig, og Black lod høre en uheldspaaende Knurren, men Annas Hænder gave ikke Slip paa hans Arm, og hendes Blik hang ufravendt ved hans Ansigt, da hun svarede: «Det vover Du ikke. Min Faders Skygge vil stille sig mellem Dig og mig, hvis Du tillader Dig at lægge Haand paa hans Barn».

«Hvad? Vover jeg det ikke»? — Med en voldsom Bevægelse slyngede han hende til Side; atter lød et hvinende Skrig fra Fru Grams Læber, men i næste Øieblik borede Blacks Tænder sig dybt ind i den Haand, som havde hævet sig mod den unge, værgeløse Pige.

og det blev hende, der nu maatte træde befriende til, for at faa Hunden til at give Slip paa ham, som den ansaa for deres fælles Fiende.

De følgende Timer tilbragte Anna paa sit Værelse, men da hun om Eftermiddagen pludseligt for op ved Lyden af et Skud nede i Gaarden, forstod hun kun altfor vel, at Black havde maattet bøde med Livet, fordi den havde været trofast i sin Hengivenhed for hende: og under Indtrykket af den Bitterhed, som Visheden herom fremkaldte i hendes Sind, forekom det hende, at dette Skud tillige havde sønderrevet det sidste Baand, der knyttede hende til et Hjem, hvor hun følte sig saa hjemløs, og for første Gang antog den Tanke en bestemt Form, at hun vilde forlade det og forsøge selv at bryde sig en Bane i Livet ved sine egne Evner og Anstrengelser.

Naar hun tænkte paa at forlade sin stakkels Moder, krympede hendes Hjerte sig sammen i smertelig Uro, men paa den anden Side kunde hun ikke skjule for sig selv, at hendes Nærværelse der i Huset snarere bidrog til at forværre end forbedre Moderens Stilling, fordi det blotte Syn af Anna var tilstrækkeligt til at bringe hendes Stedfader i en kolerisk Stemning.

Men ogsaa en anden Stemme hævede sig i hendes Indre, en Stemme, for hvem hendes Hjerte nyligt havde lukket sig vidt op, og nu maatte den dog staa der og banke paa som en fremmed Gjæst, medens den til-

hviskede hende nogle tidt forglemte Ord om «at bære Frugt i Taalmodighed». — «O nei, jeg har ikke glemt det», tænkte hun og pressede Hænderne mod de bankende Tindinger, «jeg har ikke glemt det, uagtet det undertiden forekommer mig, at der ligger en Uendelighed af Tid mellem hine Dage og nu; men her nytter det ikke; det er altfor haabløst. Jeg formaar intet ligeoverfor denne grænseløse Egoisme, og mit Menneskeværd gaar til Grunde under alle disse frugtesløse Bestræbelser. Jeg maa bort; det er min eneste Udvei».

Om Aftenen kom Fru Gram op paa hendes Værelse, og da Anna hævede sit bekymrede Blik mod Moderens Ansigt, overraskedes hun ved at se, at det sædvanlige misfornøiede og forskræmte Udtryk havde veget Plads for et roligt og tilfreds Smil.

«Jeg kommer med en Efterretning, som, jeg haaber, vil bringe Dig til at glemme — — alt dette med Black», sagde Fru Gram fornøiet. «Tænk Dig, Gram har talt med Blom, og han har lovet at tage Dig med, naar han og Evelina om nogle Dage reise til Udlandet. Nu, hvad siger Du til det? Er Du ikke uhyre glad da, Anna»?

Anna stirrede paa hende med et forbauset og forvirret Blik, men hendes Overraskelse var saa stor, at den i første Øieblik lukkede hendes Læber. Hendes Barndoms og Ungdoms illusoriske Drømme om det skjønne, herlige Italien skulde altsaa nu blive til Vir-

kelighed! Hun skulde drage om fra Sted til Sted i dette Kunstens, Poesiens og Musikens Hjemland og svælge i Nydelser, som vilde blive et Erindringens Kildevæld. hvoraf hendes Aand kunde øse Kundskab og løftende Minder i Fremtiden.

Men hendes næste Tanke var, at denne Glæde aldrig kunde blive sand og virkelig, naar den dog i Grunden udgik fra ham. Det var jo ingen velvillig eller angrende Følelse. der havde fremkaldt denne Bestemmelse. Naar alt kom til alt, var det kun en midlertidig Forvisning, som han havde iklædt denne pyntelige Form, fordi der gaves en Magt, som han, trods al sin despotiske Herskelyst, bøiede sig for med slavisk Underkastelse. De faa og dog saa vægtige Ord: «Hvad vilde Folk sige»? vare Hr. Grams Tyranner og formaaede mere over ham end nogetsomhelst andet Hensyn.

Nei, hun vilde ikke reise og more sig for hans høit skattede Penge. Det var meget bedre at forlade dette Hus for bestandigt og derved gjøre en Ende paa denne haabløse Strid, og hun skulde vise ham, at hun eiede Mod og Evne til selv at skabe sig en Stilling i Livet. Men da hun efter en kort, indre Kamp meddelte sin Moder den Beslutning, hun var kommet til, strømmede Fru Grams Taarer og Bebreidelser lige rigeligt, og Resultatet af deres Samtale blev, at Anna gav et uvilligt og modstræbende Samtykke til. hvad hun

hidtil havde anseet for et af sine kjæreste, men mest haabløse Ønsker.

Neapel d. 26—8—7*.

«Kjære Otto! Da jeg sidste Gang sendte Dig nogle Linier, troede jeg, at vi om et Par Dage skulde bryde op til Rom, men, som Du ser, befinde vi os endnu i la bella Napoli eller, rettere sagt, paa en liden Villa i Nærheden af Byen: thi da Evelina ønskede, at vort Ophold her skulde forlænges paa ubestemt Tid, mente hendes kjærlige Fader, der i et og alt føier sig efter hendes Luner, — undskyld, Ordet undslap mig uvilkaarligt, og nu faar det blive staaende, — at man paa denne Maade lettere vilde kunne indrette sig paa en nogenlunde hjemlig Fod end i det urolige, ofte overfyldte Hotel, hvor vi først boede.

Vort forlængede Ophold er mig særdeles kjærkomment; thi jeg kan ikke blive træt af at beundre og fordybe mig i al den Skjønhedsfylde, som her træder En i Møde i Kunstens og Naturens Rige, og da jeg har været saa heldig at gjøre Bekjendtskab med nogle høist tiltrækkende Englænderinder, der i fuldt Maal dele min Begeistring for de herlige, paa Fortidsminder saa uendeligt rige Naturomgivelser, foretage vi næsten dagligt kortere og længere Udflugter i Omegnen, og jeg slipper derved undertiden for at deltage i de smaa

Soiréer, som det er Grossererens Lyst og Stolthed at give.

Vi (d. v. s. hovedsageligt Evelina og hendes Fader) ere nemlig under vort maanedslange Ophold i Hotellet hyppigt komne i Berørelse med flere tyske, engelske og franske Familier, der ligeledes tilbringe en Del af Sommeren her, og det lader til, at denne Side af vort Reiseliv især tiltaler Evelina: ialfald kommer hun ofte sammen med alle disse fremmede Mennesker og kan ikke blive træt af at fremhæve det pikante ved det Slags Bekjendtskaber, idet de gamle fortrække, naar man befinder sig paa Overgangspunktet til at blive kjed af dem, og andre dukke frem og kalde atter den slumrende Interesse tillive ved Nyhedens uimodstaaelige Tryllekraft.

Billedet af en ung Mand, der med sammentrukne Øienbryn og mørk Mine slænger Cigaren væk og begynder at maale Gulvet med lange, utaalmodige Skridt, fremstiller sig i dette Øieblik for min Fantasi; thi allerede i Julen havde jeg oftere Anledning til at bemærke, at ung Otto har en god Del af Othello-Arten i sig, NB. passende tillempet efter vore norske Forholde, og dine sidste Breve have bibragt mig en levende Overbevisning om, at Du fremdeles udvikler Dig i den Retning; men denne Gang er det blind Allarm, kjære Broder! Grib derfor raskt efter den brændende Stump, me-

dens Ilden endnu gløder i Asken, sæt Dig atter hen i Sofahjørnet og læs videre.

Evelina er et Verdensbarn fra først til sidst, og det er min faste Tro, at hun aldrig kunde føle sig lykkelig i Opfyldelsen af et stille, ensformigt Hverdagslivs Pligter, men hun er ikke i mindste Maade koket. Hun bliver meget beundret, men hun gjør aldrig noget for at fremkalde denne Beundring, om end hendes kvindelige Forfængelighed føler sig smigret, naar hun ser sig som den feterede Skjønhed i den lille Kreds, der har samlet sig om hende. Ofte kan hun sidde hensunken i drømmende Taushed, og hendes Øine faa da et besynderligt, aandsfraværende Udtryk, som næsten skræmmer mig, indtil hun pludseligt river sig løs fra de Tanker, der have holdt hende fangen, og ingen forstaar da bedre end hun at føre disse lette Samtaler, som berøre de mest forskjellige Gjenstande og lade Spøg og Alvor, Smil og Taarer, Sandhed og Forstillelse mødes i et gjøglende Skyggespil, indtil man ikke mere ved, hvor det ene begynder, og det andet ender. Det er, som naar man ser et glimrende Fyrværkeri. Gang efter Gang glider et Beundringsraab over Ens Læber, men naar det sidste, straalende Lys er forsvundet, farer man med Haanden over de trætte Øine og gaar hjem med en Følelse af — Tomhed. Otto, er dette, hvad man forstaar ved aandrig Konversation?

Atter hører jeg en vis Herre fremmumle nogle

skumlende Bemærkninget om Misundelse o. s. v. Nu ja, maaske er der en Skygge af Sandhed i denne Paastand; thi undertiden, naar jeg har givet mere end almindeligt dumme Svar og ladet den ene Sprogbommert værre end den anden glide over mine Læber, kan jeg gribe mig i et forbigaaende Ønske om at kunne tilegne mig noget af Evelinas Konversationstalent, men en liden Smule Eftertanke bringer mig snart til Fornuft. Den stolte, blændende hvide Dronninglilie maa have en finere og pikantere Duft end den lille, vildtvoxende Viol, som desuden har en indgroet Tilbøielighed til at skjule sig under det skjærmende Blad.

Du spørger i dit sidste Brev, om Evelina nogensinde taler om Dig. Hvis hun gjorde det paa den Maade, Du, min indbildske Herre, mener, tror Du, at jeg da vilde være saa troløs at røbe hendes Hjertes Hemmelighed? Imidlertid kan jeg forsikre Dig, at der i dette Tilfælde ikke existerer nogensomhelst Fristelse til Indiskretion. «Skriver Du til din Broder? — Hils ham fra mig», lyder det gjerne, naar hun hører, at mit Brev gjælder Dig, og dermed er den Historie ude. — — Ah, der ser jeg hendes hvide Morgenkjole skimte frem mellem de dunkle Cypresser og duftende Myrtehækker nede i Haven. Hvor uforligneligt den bredskyggede Straahat med de flagrende, høirøde Baand klæder hende. Hun er ligesaa smuk nu i det simple Morgentoilette som i Gaarsdagens Festdragt, men maaske

passede den elegante, lysegule Silkekjole med det lange Slæb og de funklende Diamantsmykker i det natsorte Haar bedre for hendes mørke, sydlandske Skjønhed. Nu har hun faaet Øie paa mig og nærmer sig.

»Skriver Du til ham, — vor lille Student der hjemme? — Nu, saa hils ham fra mig og sig, at jeg finder, Du er en høist elskværdig Søster, som kan overvinde Dig til at smøre sammen saa mange Sider til — — en Broder!« Og saa fulgte der en liden, blaseret Gaben, og hun sank ned i Sofaen ligeoverfor, hvor de ubegribeligt smaa Fødder nu danse en imaginær Vals paa det lyse Silkebetræk.

Otto, synes Du, jeg er en god Søster? Og vil Du tillade mig i denne Egenskab at komme med en liden, kjedsommelig, søsterlig Bemærkning? I dine Breve til mig taler Du ofte om din vedholdende Flittighed og Flid, men paa samme Tid ytrer Du en høi Grad af Ulyst til dit Studium og betragter i det hele taget din Examenslæsning som et sandt Trællearbeide. Hvis den Drivkraft, der nu sætter Møllehjulet i Bevægelse, — Du ved, Sammenligningen kommer fra Dig selv, — skulde stanse, vilde Du da have Kraft til fremdeles at drive det fremad ved egne Anstrengelser?

Og nu skulde jeg vel til Slutning fortælle Dig lidt om — — ja, om hvad? Jeg har Stof nok, men netop paa Grund af dets Righoldighed overvælder det mig, hvad enten jeg lader Tanken dvæle ved det yndige

Amalfi med de hvide, pittoresk beliggende Huse og terrasseformede Haver, eller jeg henflytter mig til Salernos gamle, ærværdige Domkirke, hvor hedenske og kristelige Mindesmærker mødes i en sælsom Sammenblanding; eller skal jeg lade Erindringens fata morgana fremtrylle for Dig Pæstums mægtige Tempelruiner, der med alvorsfuld Pathos tale til Beskueren om saa megen svunden Storhed og Magt?

Ak, Otto, jeg ser og føler det altsammen, men gjengive det i Ord formaar jeg ikke: og naar jeg saa vender tilbage til Neapel, forsvinde disse gribende Indtryk som Skummet paa Bølgetoppene i det levende Menneskehav, der her strømmer gjennem Gaderne, leende og skrigende, talende og gestikulerende, alt med en Ugenerthed og Naturlighed, som vi vilde have vanskeligt for at hengive os til hjemme i vor Dagligstue. Men i mine ensomme Timer vende de vexlende Billeder atter tilbage og præge sig dybt i mit Sind, medens Hjertet mere og mere gribes og fyldes af Ungdommens Haab og Glæde.

Det blomstrer og dufter i Haven derude, og Middelhavet, det deilige, dybblaa Middelhav, sender kjølende Luftning hen imod mig. Evelina har søgt hen til den dunkle, skyggefulde Grotte i Havens Baggrund og læner det trætte Hoved mod en sønderbrudt «Faun», der har tabt sin Fløite, — formodentlig af Henrykkelse over det skjønne Syn, som her aabenbarer sig for ham. Hun

kaster legende et rødkindet Granatæble op i Høiden, fanger det igjen med sine hvide Hænder og vinker mig hen til sig. Kan det da undre Dig, at jeg siger Dig Farvel og iler til hende?

Din

Anna Gram».

Et Par Dage efter, at dette Brev var bleven afsendt, vare begge de unge Piger atter festligt smykkede, og Grossereren for omkring fra Værelse til Værelse for at se, om alt var arrangeret paa bedste Maade til den luculliske Middag, hvortil han havde indbudt nogle faa udvalgte Gjæster.

«Aa, vil Du ikke kaste et Blik herind og sige mig, hvad Du synes om denne Blomsterdekoration, Linabarnet mit», bad han og stak det røde, sveddrivende Hoved ind af Døren.

«Jeg kan ikke, Pappa; det er altfor anstrengende at skulle beundre noget i denne Hede, og jeg er vis paa, Du venter, at jeg skal geraade i Extase over din Blomsterdekoration. Kom heller herind og se paa Anna. Finder Du ikke, at hun begynder at blive — næsten smuk? — Nu, hvorfor svarer Du ikke, Du gamle, sveddryppende Silen»?

«Min bedste Lina, jeg er bange for, at Frøken Gram tager det ilde op, naar vi tillade os en saadan Kritik over hendes Udseende, men jeg synes naturlig-

vis at hun er en — — hem. hem, — pen og tækkelig, ung Dame».

««Pen og tækkelig»! Uf! Lad mig bare slippe for at høre saadanne lunkne, grundkjedelige Talemaader, idetmindste indtil vi atter ere hjemme i Tønsberg. Der ere vi «pene og tækkelige» allesammen, der. Vi maa være det, enten vi ville eller ikke; men her ere vi livsglade, smukke, — ja, jeg mener ikke Dig, Pappa; jeg taler abstrakt, forstaar Du vel? — beaandede og unge, og det er Ungdom, Anna hidtil har manglet».

«Da er dog Frøken Gram, saa vidt jeg ved, et Par Aar yngre end Du, min egen Ven».

«Pappa, Pappa, nu prøver Du min Taalmodighed. Kan Du ikke begribe, at det er Aandens Ungdom — —? Nei, det er sandt, Du kan nok ikke begribe det», afbrød hun sig med en liden, respektstridig Latter, som imidlertid lod til at tiltale Grossererens humoristiske Sans i høi Grad. «Pappa, bøi Dig ned, — forsigtigt, saa Du ikke krøller min Kjole», — vedblev hun efter en liden Pause, «saa skal jeg give Dig et Kys, fordi — — fordi jeg lo lidt af Dig».

«Jeg vil betro Dig noget, Anna», sagde Evelina langsomt og med et pludseligt Omslag til Alvor, da hendes Fader havde forladt dem for at se, om Vinen blev tilbørligt afkjølet. «Jeg — — jeg har gjort et Bekjendtskab, der interesserer mig, og han kommer her i Aften. — Anna, — hvorfor i al Verden bliver Du

nu ligesaa rød som den Kaktus, Du bærer i Haaret? Her er aldeles ingen Anledning til Rødme, og om saa var, burde Du dog i dette Tilfælde overlade den Side af Sagen til mig. Han er en gammel Mand, maa Du vide, omtrent paa Pappas Alder, — og han har ganske hvidt Haar. Det bringer mig til at tænke paa Pudder og passer saa godt til hans distinguerede Udseende, der minder om disse gamle Marki'er og Grever, som man læser om i Romaner, men desværre aldrig støder paa i Virkelighen».

«Er han af Adel? Hvad er hans Navn»?

«Han heder d'Alban, Leonard d'Alban. Er det ikke smukt? Nei, le ikke, Anna: thi Latter og Rødme ere her lige meget paa urette Sted. Det er, som jeg siger: Jeg interesserer mig for ham, men det er ogsaa det hele».

«Han er altsaa Franskmand»?

«Nei, han er egentlig Tysker eller — Kosmopolit, som han selv siger. Hans Forfædre, der hørte til Frankriges høiere Adel, mistede alle sine Besiddelser under den første, franske Revolution og udvandrede da til Tyskland, hvor Hr. d'Alban har vundet et anseet Navn og en meget betydelig Formue som Arkitekt. Der er neppe en Hovedstad i Tyskland, hvor ikke et eller flere stolte Byggeværker: Kirker, Muse'er og Villa'er i ren og ædel Stil bære Vidnesbyrd til de kommende Generationer om hans Smag, Snille og Kundskaber. Og Ar-

kitekturen er en ligesaa ædel Kunst som Maler- og Billedhuggerkunsten, ikke sandt Anna»?

«Aa jo, — det er vel muligt, men jeg vilde dog foretrække at være Maler eller Billedhugger», sagde Anna med en noget aandsfraværende Mine.

«Hvor ligegyldigt Du siger det. Der er i Grunden ikke meget Liv i Dig, enten Du opholder Dig under Sydens glødende Sol eller i det kolde Thule».

Anna svarede ikke, men fæstede et langt, forskende Blik paa Veninden, medens hendes Pande og Kinder atter farvedes af en brændende Rødme ved Bevidstheden om den sælsomme Blanding af Smerte og Glæde, som Evelinas første Ord pludseligt havde fremkaldt hos hende. «Smerten var berettiget», tænkte hun: «thi hvis Evelina elskede en anden, vilde det blive en Sorg, en bitter Sorg for Otto, men Glæden — — hvorfra havde den sit Udspring»?

Hendes tause Betragtninger afbrødes ved, at en af Tjenerne bragte hende et Brev med det vel bekjendte Poststempel fra Norge, og da en usædvanlig lang Tid var gaaet hen, siden hun havde modtaget Efterretninger fra Hjemmet, aabnede hun det med ængstelig Spænding, som end mere forøgedes, da Hr. Grams stive, runde Skrifttræk mødte hendes Blik istedetfor Moderens uøvede, gnidrede Bogstaver. Han underrettede hende i al Korthed om, at hendes Moder havde været syg og sengeliggende i nogle Uger. «Hendes Bryst er stærkt

angrebet», skrev han, «og uagtet Doktor Holm mener, at det sandsynligvis vil trække i Langdrag med hende vil jeg, der, uden at rose mig selv, vel tør paastaa, at jeg er et Mønster paa en god Ægtemand, ikke negte hende Opfyldelsen af det Ønske, som i den senere Tid synes at optage hende mere end noget andet: At faa Dig hjem. Du har saaledes at afreise, saa snart Du kan faa opspurgt et antageligt Følge, og min Ven, Blom, vil naturligvis nu som før sørge for, at Du er saaledes udstyret med Reisepenge, som det er passende for et Medlem af mit Hus».

En underlig, lammende Følelse sneg sig over Annas hele Væsen, medens hun læste disse Linier. Hun havde næsten glemt Livet der hjemme under Indflydelsen af det glade, stemningsfulde Nydelsesliv, som her omgav hende; men nu lagde det atter sit klamme, knugende Tryk paa hende, og de blege Læber hviskede: «Hvorledes kunde jeg glemme det? Hvor var det muligt, at jeg saaledes kunde lægge Virkeligheden til Side for denne korte, illusoriske Sommerdrøm»?

Hun besvarede Evelinas utaalmodige Spørgsmaal, om der var noget paafærde, ved at række hende Brevet, og da Lyden af fremmede Stemmer ude i Forstuen i det samme naaede hendes Øren, ilede hun op paa sit Værelse, hvor hun forblev den øvrige Del af Dagen.

Efter Middagen kom Evelina et Øieblik op til hende, formodentlig for at udtale sin Deltagelse, men

hendes Forsøg paa at sætte sig ind i Annas sorgfulde Nedslagenhed mislykkedes fuldstændigt: thi Evelinas hele Liv havde hidindtil været en uafbrudt Gaaen op i, hvad der berørte hendes eget Jeg, og Yderverdenen var derfor kun traadt hende i Møde for saa vidt, som den havde paavirket hendes individuelle Stemninger. Hun følte nu selv Situationens Uholdbarhed, og hendes Ytringer fik derved et Anstrøg af Forlegenhed og famlende Usikkerhed, som man ikke var vant til at finde i hendes sædvanlige, selvbevidste Optræden, og det var en Lettelse for begge, da hun efter Annas indtrængende Anmodning atter forlod hende.

Overgiven Latter og Brudstykker af livfulde Samtaler trængte af og til op til Annas Værelse, da Gjæsterne senere vandrede om i den maanebelyste Have. Først da de muntre Stemmer vare forstummede, gik hun hen til det aabne Vindu og indaandede den balsamiske Luft i lange Drag.

To Efternølere dvælede endnu derude. De gik langsomt opad den grusbelagte Gang, der førte hen til Havestuen, og stansede undertiden ligesom grebne af Samtalens Indhold. Evelinas hvide Kjole og blege, klassiske Træk traadte skarpt frem i det dagklare Maaneskin, og uagtet hun ikke talede, vidnede hendes levende Minespil om, at hun fulgte sin Ledsagers Ord med levende Interesse.

«Det maa være h a m», tænkte Anna og bøiede

sig lidt nysgjerrigt ud af Vinduet. Det var en liden, spædlemmet Mand med noget elegant i sin hele Fremtræden, som man ikke er vant til at finde hos vor Tids Herrer. Hans Bevægelser vare maaske lidt afmaalte og manglede Ungdommens Elasticitet, men naar han stansede og lod sit beundrende Blik dvæle ved den unge Pige, hvis fine, lille Haand hvilede paa hans Arm, var der noget saa ærbødigt og hensynsfuldt i hans Holdning, ja, endog i hans sonore Stemmes dæmpede Klang, at han forekom Anna som en Personifikation af Begrebet: Ridderlighed, og hun troede at se en Ridder «sans peur et sans reproche», der var beredt til at ofre alt for at vinde sit Hjertes Dame, den stolte, skjønne Borgfrøken ved hans Side.

Han talede om Spanien, det Land, hvor Evelinas Moder havde henlevet sin Barndom og Ungdom, indtil hun lærte at kjende og elske den fremmede Mand fra det kolde Norden, hvor hun drog hen for at finde en tidlig Grav. Med glødende Farver fremstillede han det nu for hendes Fantasi, «das Land voll Sonnenschein», hvor de blegrøde Mandelblomster opfylde Luften med berusende Vellugt, og Druen vinker mellem det dunkle grønne, — hvor skjønne Kvinder smykke det sorte Haar med duftende Roser, medens Kastagnettens Lyd og Citharens Toner lokke dem hen under de mægtige Kastanietræers Skygge, hvor Fandango'en eller Tarantella'en sætter alles Fødder og Hjerter i glad Bevægelse.

«Ak, gid jeg kunde drage derhen», udbrød Evelina med bevæget Stemme. «Jeg har foreslaaet det for Pappa flere Gange, men jeg ved ikke hvoraf det kommer, — — han har sletikke Lyst til denne Reise».

Han saa paa hende med et langt, meget sigende Blik, men svarede ikke et Ord. «Jeg er bange for, De forkjøler Dem», sagde han endelig. «Tillad, at jeg henter Deres Talma».

«De river mig ud af Illusionen, Hr. d'Alban»; og der var en let Bebreidelse i det Øiekast, hun sendte ham. «Mine Tanker vare endnu i Spanien, og saa kommer De og taler om — at forkjøle sig».

Han tog hendes Haand og førte den med et Udtryk af dyb Ærbødighed til sine Læber, men de dæmpede Ord, hvormed han ledsagede denne Handling, hørtes kun af hende, for hvem de vare bestemte. Med en lidt utaalmodig Bevægelse trak hun Haanden tilbage og pegede henimod Huset, og i næste Øieblik saa Anna dem forsvinde mellem Verandaens vinløvdækkede Søiler.

En ængstelig, ulykkespaaende Stilhed hvilede nu over det Hus, hoor Fru Gram Uge efter Uge laa henstrakt paa Sygeleiet.

Hendes Ægtefælle var ikke uvidende om, at man

havde beskyldt ham for at have vist en haard og ubarmhjertig Hensynsløshed under hans første Hustrus langvarige Sygdom. og mere end en Gang havde han med indædt Forbitrelse troet at finde Hentydninger dertil i sine Omgangsvenners Ord og Miner. Var det Erindringen herom, som nu fremkaldte det Ønske hos ham, at bringe Publikum til en klar Erkjendelse af, at man havde gjort ham Uret, og at han var ligesaa fuldkommen i Opfyldelsen af sine ægteskabelige Pligter som i al sin øvrige Færden og Virken? Eller var det maaske muligt. at Synet af den lidende Kvinde med de hektiske Roser paa de hule, udmagrede Kinder atter havde kaldt de Følelser tillive, som for ikke længe siden havde gjort hende saa indtagende i hans Øine?

Vist er det ialfald, at han udviklede en rastløs Omsorg for den syge og blev en stedsevarende Taalmodighedsprøve for Anna. der efter sin Hjemkomst var Moderens ømme og utrættelige Pleierske. naar han Time efter Time indfandt sig i Sygeværelset. nærmede sig Sengen med tunge, elefantagtige Skridt og med en hvæsende Hvisken spurgte: «Sover han»? hvilket naturligvis var mere end tilstrækkeligt til at vække Patienten og henflytte hende i en Tilstand af nervøs Uro.

«Kunde Du ikke have Lyst paa lidt Bouillon, min Ven», lød det da, «eller maaske en Smule Champagne-Gelée eller et Par Østers? — Du ved. Du kan faa alt,

hvad Du ønsker, min kjære Hanne. Det er ikke nødvendigt at spare paa Penge her i Huset».

Hendes frygtsomme Forsikringer om, at hun ikke havde Lyst paa noget, lyttede han til i mørk Taushed, og den synlige Ulyst, hvormed hun undertiden lod sig overtale til at nyde lidt af, hvad han rakte hende, og den ligesaa synlige Lettelse, hvormed de unaturligt store og glinsende Øine fulgte ham, naar han atter for en kort Tid forlod hende, var vistnok langt mere irriterende for ham, end om hun havde overøst ham med Bebreidelser.

Under hans hyppige Besøg forholdt Anna sig tilsyneladende passiv, og det saa ud, som der herskede en stiltiende Overenskomst mellem dem om, at de saa vidt muligt vilde ignorere hinandens Tilstedeværelse. Hun overraskedes derfor ikke lidet, da hun en Dag saa ham stikke Hovedet ind gjennem den halvt aabnede Dør og vinke hende hen til sig med en Mine, som syntes at antyde, at han ønskede at tale med hende i Enrum.

Fru Gram, der havde ligget i en let Halvslummer, vaagnede i det Øieblik, da han sendte det sidste, telegrafiske Tegn til Anna, og den febrilske Tilstand, hvori hun befandt sig, var formodentlig Aarsag i, at hun opfattede hans Haandbevægelse som en truende Demonstration mod Datteren. Hun udstødte et skjærende Skrig, strakte de magre Hænder bønfaldende imod ham og raabte: «O, Gram, for Guds Skyld! — gjør

ikke Barnet noget ondt! Hun har været saa god og kjærlig mod mig — altid — altid»!

Det var ligesom, al den Vrede, han atter og atter havde tilbagetrængt i disse lange Uger, nu med Et brød frem med forøget Styrke. Han lukkede Døren, gik hastigt henimod Sengen og stampede i Gulvet i utæmmet Raseri, medens Aarerne traadte skarpt frem paa den blodrøde Pande, og en Strøm af Bebreidelser banede sig Vei over hans Læber.

Fru Grams hysteriske Graad endte med en langvarig og dødlignende Besvimelse, og da Lægen i største Hast blev hentet, erklærede han, at Patientens Tilstand var betænkelig, og at man maatte være belavet paa det værste.

Otte Dage senere drog et langt, imponerende Ligfølge ud fra Skibsreder Grams Hus, og den dybt nedbøiede Ægtefælle blev almindelig beklaget og beundret for den selvopofrende Kjærlighed og Udholdenhed, hvormed han til sidste Stund havde pleiet sin afdøde Hustru.

Otto var kommet hjem til Begravelsen, men skulde allerede den næste Dag vende tilbage til Kristiania, og da Husherren strax efter Middagsmaaltidet trak sig tilbage til sit Værelse, kunde de to Søskende tilbringe Eftermiddagen sammen i uforstyrret Ro, og medens Otto benyttede sine broderlige Privilegier til at strække sig i sin fulde Længde paa Sofaen og indhylle Anna i Skyer af Cigarrøg, vexlede de af og til nogle Ord,

der havde Hensyn til den Efterretning, som Hr. Gram hin Dag havde villet meddele hende.

Da han betraadte sin Hustrus Sygeværelse, havde Grosserer Bloms gamle, betroede Fuldmægtig netop forladt ham. Han var Overbringer af det overraskende Budskab, at hans Principal pludseligt var død af et apoplektisk Anfald, og da Evelina nu befandt sig alene i et fremmedt Land, troede Hr. Hammer, at han ikke turde undlade at reise til hende og føre hende tilbage til hendes Hjem, hvor nye Sorger ventede hende, da hendes Faders Affærer i den senere Tid vare blevne mere og mere derangerede, dels paa Grund af flere, betydelige Tab, dels fordi han ikke havde været at formaa til at foretage nogensomhelst Indskrænkning i sine stedse stigende Udgifter.

Annas Sorg over Moderens Død var sand og inderlig, men hendes naturlige Tilbøielighed til at skjule de Stemninger, der grebe dybest ind i hendes Sjæleliv, fandt her ny Næring. At Otto ikke kunde dele hendes smertelige Savn, fandt hun naturligt og berettiget, men at han næsten glemte det, medens han gik helt op i det andet Sørgebudskab, de havde modtaget, det opfyldte hendes Sind med en Bitterhed, som hun forgjæves stræbte at bekjæmpe.

«Jeg maa tilstaa, jeg finder det mere end uvenligt af Dig, at Du ikke endnu har skrevet til Evelina»,

udbrød Otto pludseligt og slog Cigarasken af med et lidet, utaalmodigt Kneps.

»Tænk paa, hvad denne Tid har været for mig«, svarede Anna dæmpet og sørgmodigt: »og siden — — siden dette indtraf, er al Foretagelsesaand lammet hos mig, og den ubetydeligste Gjerning bliver til Kamp og Selvovervindelse«.

»O ja, jeg ved vel, at dette har været tunge Dage for Dig: men er det ikke en høi Grad af Egoisme, naar Du af den Grund glemmer hende, der staar saa ene og venneløs i det fremmede Land«?

»Og staar jeg da ikke ene og venneløs? Hvem har jeg til at elske og værne om mig«?

»Hør, ved Du hvad, min kjære Anna, nu overdriver Du. Har Du da ikke — — lad mig se, — — ja, Du har da ialfald mig, og det er din egen Skyld, at Du ikke er kommet paa en mere intim Fod med dine Veninder her i Byen. Og se nu Vold, f. Ex.; det er let at mærke, at Manden er forelsket i Dig. Han gjør jo endogsaa Kur til mig paa Grund af Familieskabet, og det er s'gu en overmaade snil, godlidende Fyr: men snubber Du ham ikke af ved enhver Anledning og giver ham korte, bidende Svar, som Du forøvrigt gjerne kunde spare Dig, da Brodden preller ligesaa harmløst af paa ham, som om Du henvendte Dig til hans Yndlingsdyr, Borken og Blakken eller, hvad de nu hede? — — Men, Anna, hvad er dette?

Græder Du? Har min Spøg saaret Dig? — — Se paa mig, min egen lille Søster! Giv mig et langt, kjærligt Blik fra disse blide, mørke Øine, — — og saa et søsterligt Kys? — Vil Du ikke? — Nu, saa lad være, din Stivnakke! Men — Anna, — lov mig ialfald, at Du vil skrive til Evelina i Morgen. — Tak: tak! og sig hende — — nei, lad heller være: thi naar hun atter er her, vil jeg selv sige hende alt».

Da Anna den næste Dag satte sig hen til Skrivebordet for at opfylde sit Løfte til Otto, skeede det uvilligt og modstræbende: men eftersom Pennen gled hen over Papiret, grebes hun mere og mere af Tanken om Evelinas Forladthed, og inden hun sluttede Brevet, var hendes Hjerte opfyldt af sand, kvindelig Medfølelse for den unge, ensomme Pige, der skulde vende tilbage til sit fordums Hjem under saa forandrede Omstændigheder.

Postdag efter Postdag gik hen, udenat Anna erholdt noget Svar, og først da Fuldmægtig Hammer vendte tilbage fra sin Reise, modtog hun samtidigt følgende Linier:

«Jeg ved, at jeg forlængst burde besvaret dit lange, deltagende Brev, og jeg erkjender, at det var mønsterværdigt af Dig at ville og kunne — jeg tror forresten, at de to sidste Begreber smelte saa temmeligt sammen hos Dig, min kjære Anna, — skrive til mig saa snart efter din Moders Død: men jeg ved ogsaa,

at jeg meget sjeldent gjør hvad jeg bør, og at det næsten bliver en Umulighed for mig at kunne, hvad mit indre Menneske ikke vil, d. v. s. samtykker i, bifalder, finder Behag i.

Maaske havde jeg ogsaa fremdeles givet efter for min Utilbøielighed, til at gjenkalde mig den sidste Tids Begivenheder ved at bringe dem paa Papiret, hvis ikke vor gamle, skikkelige Hammer, der har plaget og kjedet mig forfærdeligt under sit Ophold her, havde sat mig Kniven paa Struben ved at underrette mig om, at han om et Par Dage agter at vende tilbage til Tønsberg, (kjedsommelig Ihukommelse!) og da ved jeg jo, at han vil ile med at meddele Dig, hvad jeg dog foretrækker, at Du skal høre fra mig: Jeg er — — d'Albans Hustru.

Anna, — jeg tror ikke, at jeg af Naturen er feig eller frygtsom, men jeg tilstaar, at Døden altid har staaet for mig som en skrækindjagende Fiende, hvis Komme man burde undgaa at tænke paa saa længe som muligt: thi hvad nytter det at lade Tanken dvæle der, hvor ethvert Forsøg paa at kaste et Blik bag det mystiske Forhæng, som adskiller Tiden fra den pinligt ufattelige Evighed, kun fører til et dybere Mørke og en angstfuld Famlen om i et Hav af uklare, forvildende Begreber, der synes at være opfundne for at marvstjæle al vor Glæde og Lykke her i Verden.

Og dog trængte den ubudne Gjæst ind i mit lyse Sommerliv, lynsnart, ubønhørligt og med frygtelige,

skjulte Kræfter, som i et Øieblik formaaede at tilintetgjøre ham, der nyligt var den gladeste af os alle. O, Anna, Anna, det var rædselsfuldt at se de Øine, som saa ofte havde fulgt enhver af mine Bevægelser med inderlig Kjærlighed, stive og brustne! Det var gruopvækkende at se den Mund, der aldrig havde havt andet end spøgende og beundrende Ord for mig, vansiret og fordreiet af Dødskampens Kvaler! Og der stod jeg, hjælpeløs og skrækslagen, og gøs uvilkaarligt tilbage for de jordiske Rester af ham, som jeg aldrig mere skulde gjense i dette Liv. Og vil jeg nogensinde gjense ham? Ak, — hvor uvist, hvor saare uvist er dog alt det, der skjuler sig bag Dødsnattens Taager! Og er det da ikke baade rigtigt og fornuftigt, naar man søger at forjage alle disse ængstelige Tanker, som dog ikke føre til Sandhed, men kun lade Tvivl paa Tvivl myldre frem i den rastløst arbeidende Hjerne? — D'Alban deler fuldstændigt mine Anskuelser i denne Retning, og nu bør jeg jo høre paa, hvad han siger, ikke sandt?

Jeg ved ikke, hvor længe jeg dvælede ved min Faders Lig, men senere har man fortalt mig, at da d'Alban fandt mig der, var jeg syg og fantaserede, og i Løbet af nogle Dage frygtede Lægen for en Hjernebetændelse eller for — — noget endnu værre.

Da jeg atter kom til Bevidsthed, befandt jeg mig i aldeles nye Omgivelser. Jeg var bleven ført hen til Madame Weber, en elskværdig, gammel Dame, hvem

jeg tidligere havde gjort Bekjendtskab med gjennem d'Alban, og hun og en barmhjertig Søster sade nu ved Siden af min Seng og betragtede mig med ængstelige, forskende Blikke.

Jeg laa ganske stille og stirrede hen for mig og undrede mig over. hvorfor jeg laa tilsengs, da jeg dog ikke følte nogensomhelst legemlig Smerte. Lidt efter lidt vendte Erindringen om det indtrufne med en besynderlig. snigende Langsomhed tilbage i mit Sind. Det var næsten, som naar jeg før satte mig hen til Pianofortet og lod Fingrene glide hen over Tangenterne, medens jeg søgte efter en Melodi, der boede i mit Indre, men endnu ikke havde faaet Form i Toner. Men det var Sjælens Strenge, jeg denne Gang spillede paa, og hver Gang Mindet kastede sit Lys over et dunkelt Sted, dukkede nogle forglemte Toner frem af sit Skjul, indtil endelig det hele blev til en Nocturne, fuld af skjærende Dissonancer. Og saa kom Ønsket — et heftigt, utaalmodigt, brændende Ønske — om at slippe bort fra al denne uvante Sorg og finde et Middel, der kunde drive disse mørke Forestillinger paa Flugt.

«Giv mig mine Klæder: jeg vil op», vare de første Ord, som paa godt, bredt Norsk undslap mine Læber.

«Sie fantasirt wieder! Mein Gott, mein Gott, was sollen wir mit dem armen Mädchen anfangen? Sie wird in einer Irrenanstalt enden»! udbrød Madame We-

ber og vexlede et bekymret Blik med Søster Teresa, der bøiede sig over mig med et beroligende: «Qui, — pianino, pianino! Non si muova».

Disse Udraab vare mere end tilstrækkelige til at sætte mig ind i Situationen, og det lykkedes mig snart ved en fast og bestemt Optræden at berolige dem og bibringe dem Overbevisningen om, at jeg atter var frisk, og da d'Alban et Par Timer senere kom for at høre til mit Befindende, overraskedes han ved at finde mig paaklædt og inde i Dagligstuen.

Der fulgte nu nogle Dage, som gik hen med en vild, rastløs Jagen efter Glæde og Glemsel. Jeg drak af Lethe i lange Drag og brød mig ikke om mine saakaldte Venners forbausede og misbilligende Blikke. Kun d'Alban skjænkede ethvert af mine Indfald sit ubetingede Bifald, var min uadskillelige Ledsager, hvor jeg færdedes, og imødekom mine endog uudtalte Ønsker med en omsorgsfuld Beredvillighed, som jeg næsten begyndte at finde lidt ensformig og trættende, da Skjæbnen i Fuldmægtig Hammers Skikkelse bragte mig til et nyt Vendepunkt i mit Liv.

Du kjender naturligvis det Budskab, han var Overbringer af. Jeg var fattig eller ialfald henvist til at føre et meget indskrænket Liv, himmelvidt forskjelligt fra det, jeg havde været vant til, og jeg væmmedes for den Tilværelse, han fremmanede for mig, naar han med sin bedrøvelige Bedemandsmine forklarede, at det

vistnok vilde blive saa meget igjen af min Faders Formue, saa jeg med smaa Fordringer kunde »leve pent« af disse Rester — hjemme i Tønsberg.

Da han endelig forlod mig, blev jeg alene med d'Alban. Maaske er det sjeldent faldt i nogen Kvindes Lod at høre ædlere eller mere mandige og kjærlige Ord end de, han i hin Stund tilhviskede mig, da han bad mig at gjøre ham rig og lykkelig ved at blive hans Hustru; og da jeg gav mit Ja til den Mand, der, fra den første Gang jeg saa ham, havde opvakt min Beundring og Interesse, følte jeg, at jeg kunde være stolt af mit Valg, men elske ham saaledes, som han siger, han elsker mig, — — nei, Anna, det kan jeg ikke, og mit Haab er, at ogsaa han snart vil komme til Erkjendelse af, at den Tilbedelse, han nu lader blive mig til Del, i Længden vil falde noget trykkende og kjedsommelig for begge Parter.

Det forekommer mig, at jeg i dette Øieblik ser Dig fæste dine dybe, tankefulde Øine paa mig og spørge: »Men er Du virkelig lykkelig, Evelina»? — Nu vel, saa hør da mit Svar, Du besværlige Inkvisitor! Naar man som jeg skal tilbringe Vinteren i Rom og ved Foraarets Komme drage til mine Længslers forjættede Land, det skjønne Spanien, — naar man har glimrende Toiletter og møder smigrende Beundring, naar og hvor man viser sig, — og naar man saa ovenikjøbet har en

Ægtefælle, der tilbeder En, skulde man da ikke være lykkelig? Jo, min Lykke er hævet over al Tvivl!

Og dog er der noget gaadefuldt i mit Liv, som jeg vilde ønske, Du kunde tyde mig. — Hvoraf kommer det, at jeg midt under den gladeste, mest støiende Festtummel pludseligt kan gribes af disse hemmelighedsfulde Alvorstanker, som jeg paa en Gang hader og dog føler mig saa underligt tiltrukken af? — Du ved, jeg elsker Musik lidenskabeligt: men hvorfor ere de Sange mig kjærest, hvor Alvoret lyder som en dæmpet Klang mellem de legende Toner og mod min Villie bevæger mit Sind, medens jeg paa samme Tid maa briste i Latter over min egen Sentimentalitet?

Anna, — tror Du, det er saa, at Kjærlighedens Blomst ikke kan vinde frem til et stærkt og skjønt Liv, førend Uveir og Storme have hærdet den mod Høstens Frostnætter? — — — — Jeg har hørt eller læst noget om en Ilddaab, man skulde døbes med. Hvad kan der menes hermed?

Jeg har læst mit Brev igjennem, og er derved kommet til det Resultat, at den sidste Del deraf er Nonsens fra først til sidst, men da jeg hverken har Tid, Mod eller Lyst til at skrive det om, faar det nu gaa, som det er. — Hils — — nei, det er ikke værdt, at Du hilser ham fra mig denne Gang.

Din

Evelina d'Albano.

Der var Gjæring og Brydninger i Evelinas Sind, da hun nedskrev det ovenstaaende Brev, og der var Gjæring og Brydninger i Annas Sind, da hun modtog det.

Var det Glæde eller Sorg, Venskab eller en modsat, uvenlig Følelse, Sorg og Bekymring eller ungdommeligt Haab, som i denne Stund stred om Herredømmet i hendes Sjæl og drev hende til, ganske ubevidst, atter at optage den halvvoxne Piges næsten henlagte Sædvane, idet hun søgte et Afløb for Øieblikkets Stemning ved en rastløs Vandren op og ned ad Gulvet.

Hun følte tilfulde det skjæve og usande i Evelinas Livsopfatning, og hun saa tydeligt den hule Grund, hvorpaa det skrøbelige Lykkeslot var opført: men hendes Opfatning af det hele blev dog uklar og famlende, fordi hun ikke kunde finde den skjulte Traad, som drog sig hen gjennem al denne lydelige Forkyndelse af Lykke og ydre Glans. Hendes sjælelige Øre hørte den halvkvalte Klage, men hun forstod ikke, at den var født af det Suk, der gaar igjennem Verden og tolker alt det skabtes Længsel efter noget høiere og bedre.

Men var der ikke ogsaa noget andet, som i dette Tilfælde blændede hendes Syn og afstumpede hendes Dømmekraft? Da hun kom til de Ord: «Jeg er d'Albans Hustru», stansede hun med en Følelse af usigelig Angst; thi vilde ikke dette korte Udsagn

knuse Ottos hele Fremtid med et eneste Slag? Vilde han nogensinde kunne overvinde denne bitre Skuffelse? «Ja», tænkte hun, «han er ung, freidig og livsglad; han vil glemme denne flygtige Drøm, og da — — »!

Og hendes Tanker fløi tilbage til den gamle Tid, som nu syntes hende saa besynderligt fjern, da den lille Pige stod ventende paa Bakken der hjemme og speidede nedover mod Byen for at opfange det første Glimt af ham, som havde blandet muntre, brogede Billeder ind i hendes barnlige Fantasiverden.

«Ak, det er meget længe siden», hviskede hun endelig, «og dog have disse svundne Dage ikke tabt sit Trylleri for mig. Det er saa underligt: — — stundom træde de mig ganske nær, men saa svinde de igjen, som om jeg sletikke havde nogen Andel i dem. Det er, som naar jeg lytter til Kirkeklokkens Klang, og Vinden fører Lyden til en anden Kant. Undertiden naa nogle fulde, klare, sitrende Toner helt hen til mig, men i næste Øieblik briste de og tabe sig i det tomme, uendelige Rum». Hun for sammen og rødmede dybt ved Tanken om, at hun for en Stund havde kunnet glemme Brevet over sine egne Drømmerier, men efterat det atter og atter var læst til Ende, blev den fremherskende Betragtning dog denne: «Hvorledes skal jeg finde Ord, der kunne mildne dette grusomme Slag for Otto»?

Men til al denne Uro og Ængstelse, som Evelinas

Meddelelser havde fremmanet hos Anna, kom der endnu en Understrøm af halv bevidst Bitterhed, som gjorde hende mere uklar ligeoverfor hendes eget Jeg, end hun i lang Tid havde været. Hun misundte ikke Evelina hendes tvivlsomme Lykke, men den unge Kones bevægede, nydelsesrige Sommerfuglstilværelse frembød en skarp Kontrast til det vegeterende, aandslammende Liv, Anna nu førte, og hun følte Trykket og sled i Lænken med fordoblet Utaalmodighed, medens de ensomme Timer, som før havde været hendes Aands Løftestang, nu gik hen i frugtesløs Kamp mod Menneskehedens mest despotiske og udholdende Modstander: Egenvillien

Et Par Vintermaaneder snege sig hen, langsomt, — o, saa langsomt, tungt og trykkende. Hun skrev til Evelina og fik intet Svar, men det undrede hende ikke: thi de kortfattede Linier havde mod hendes Villie faaet et koldt og tvungent Præg, der ikke kunde opmuntre til videre Udtalelser.

Hun skrev til Otto, og uagtet hendes fine, kvindelige Takt forbød hende at udtale den Deltagelse, som i hans Øine let kunde faa et forhadt Anstrøg af Medlidenhed, vidste hun dog at finde varme, søsterlige Ord, der gik fra Hjerte til Hjerte: men Resultatet blev det samme. Han indhyllede sig i Taushed, indtil han lige under Jul sendte sin Fader nogle Linier, som indeholdt en kort Anmodning om flere Penge samt den Under-

retning, at han ikke kunde komme hjem til Høitiden, da hans Tid var stærkt optaget.

«Her kan Du se, hvad din exemplariske Broder skriver», udbrød Hr. Gram i et Overmaal af Ærgrelse og slængte Brevet hen over Bordet. ««Hans Tid er stærkt optaget»»! gjentog han med haanlig Betoning: «ja, det er et sandt Ord, men den er optaget af at gaa paa Kommers og rende omkring paa schofle Steder, hvor han, Skibsreder Grams eneste Søn, søger Selskab med alskens forlorne Subjekter, der kalde sig Kunstnere hist og Kunstnere her, hvilket i Grunden ikke vil sige andet, end at de ikke gide bestille noget, og saa heder det, at de dyrke Kunsten. — Kunsten! Ja, det er sg'u et pent Levebrød for en voxen Mand, det»!

Allerede forlængst havde Rygtet om det vilde, tøilesløse Liv, som Student Gram i den senere Tid hengav sig til, naaet frem til Tønsberg, og mere end en Gang havde Anna været Vidne til hans Faders Vredesudbrud, naar der indløb Fordringer, som viste, at hvis Otto havde lagt ethvert Studium paa Hylden, saa var hans Tid ialfald optaget af de mest ihærdige Bestræbelser for at bringe Hr. Grams Penge i Omløb. Men nu vendte den fortørnede Fader sig for første Gang til Anna med sine Klager over den forlorne Søn, og med en levende Følelse af det berettigede i hans Misnøie søgte hun ængsteligt efter nogle beroligende

Ord, som tillige kunde indeholde en Undskyldning for den fraværende.

«Ja, Du holder vel med ham, kan jeg tænke», fortsatte Hr. Gram utaalmodigt, «men Du kan ikke sætte Dig ind i, hvad det er for en Mand, der selv har skabt sig en anseet Stilling i Livet og nyder sine Medborgeres udelte Agtelse, at have en Søn, hvem ingen vil betro saa meget som en halv Krone».

«Jeg tror nok, at jeg denne Gang kan sætte mig ind i dine Følelser», svarede Anna sagtmodigt, «men jeg kan ikke tage Parti for nogen af Parterne: thi jeg nærer varm og oprigtig Deltagelse for eder begge».

«Deltagelse for mig? Aa, det mener Du ikke. Formodentlig maa det være et eller andet, Du ønsker at sætte igjennem, siden Du kommer med saadanne Talemaader».

«Har jeg nogensinde kjøbt dine Gunstbevisninger med smigrende Ord»? spurgte Anna og kastede Hovedet lidt tilbage, medens et stolt, beslutsomt Udtryk spillede om den udtryksfulde Mund. «Og dog — — Du kan i en Henseende have Ret», vedblev hun med undertrykt Bevægelse. «Jeg har et inderligt Ønske om, at vi maa skilles med gjensidig Velvillie og uden Bitterhed, naar jeg om nogen Tid forlader dette Hus».

«Naar — — naar Du forlader dette Hus! Har Vold da talt til Dig»?

«Nei, nei», afbrød hun ham med et uvilkaarligt

Smil. «han hverken har talt eller vil nogensinde komme til at tale til mig paa den Maade, Du nu mener, — hvis jeg kan forhindre det: men jeg har længe tænkt paa at søge en Plads som Guvernante. og. hvis Du ikke har noget derimod, vil jeg bringe denne Plan i Udførelse over Nytaar».

Det lod til, at Annas Forslag overraskede ham i den Grad, at han i første Øieblik manglede Ord til at udtrykke sin Vrede og Forbauselse: eller øvede den unge Piges rolige, bestemte Holdning atter sin stille Indflydelse paa ham og paatvang ham Overbevisningen om, at de sædvanlige, stormende Udbrud her vilde være uden Virkning? Aarerne i hans Pande svulmede, og en ildevarslende Fløiten lod sig høre, da han reiste sig og begyndte at maale Gulvet med lange Skridt, men Stemmen hævede sig ikke over den sædvanlige, dybe Bas, da han atter satte sig ligeoverfor Anna og sagde: «Vil Du meddele mig din Bevæggrund til denne paafaldende Beslutning»?

«Jeg længter efter en Virkekreds, hvor jeg kan være til lidt Nytte for mine Omgivelser, efter Beskjæftigelser, der kunne optage min Tid og forjage den Følelse af ubeskrivelig Ensomhed og Forladthed, som mere og mere bemægtiger sig mig. — Nei, misforstaa mig ikke! Jeg erkjender og paaskjønner med Taknemmelighed de mange materielle Goder, jeg her ser mig omgivet af, men — — kan Du sletikke forstaa,

at ogsaa jeg kan have min lille Ærgjerrighed og gjerne vil skabe mig en Stilling i Livet»? spurgte hun med et venligt, overtalende Smil, hvori der dog skjulte sig en Skygge af Ironi.

«Men hvorfor Fan — — hem, hem, — hvorfor i al Verden giver Du da ikke Vold det lille, opmuntrende Ord, som han saa længe har gaaet og ventet paa? Der skulde jeg dog mene, Du kom til at indtage en Stilling, som Du vel kunde være tilfreds med? Han har 26 prægtige Kjør staaende paa Baasen, og jeg vil sige, — Mage til hans Svin har jeg ikke seet. Der er ikke en Kvægudstilling, hvor ikke hans Kreaturer faa første Præmie, og at hans Kone vilde faa det som en Ko i en grøn Eng, kan Du vel neppe betvivle»?

«Jeg betvivler det aldeles ikke, men jeg vil aldrig gaa paa Græs paa «Fagerli».

«Nu ja, jeg vil ikke overtale Dig, men Du maa ikke forlade mit Hus. — — Nei, ryst ikke paa Hovedet med denne afgjørende Mine. Jeg har aldrig før bedet Dig om nogetsomhelst, men nu gjør jeg det: Opgiv dette tossede og upassende Indfald. — — Synes Du kanske, at det ikke er Skam nok for mig, at min Søn er i alles Munde som en Døgenigt og Svirebroder, udenat ogsaa det skulde føies til, at min Steddatter forlader mit Hus for at indtage en tjenende Stilling hos Per eller Paal? Anna, — lov mig, at Du vil

lade denne Grille fare, og Du skal faa det som en Prinsesse i enhver Henseende».

«Jeg husker et Eventyr om en Prinsesse, der sad saa længe indelukket i et Taarn af Guld, Marmor og kostelige Stene, indtil hun selv blev til en Stenstøtte, som ikke fik Liv, førend — —». Hun taug med et let Suk og støttede grundende Hovedet mod Haanden. «Jeg vil opgive min Plan — for det første», sagde hun endelig med fast Stemme.

«Tak skal Du have; og hvis Du har noget Ønske, saa sig det, og det skal strax blive opfyldt».

«Nu vel, jeg har et Ønske, et meget storartet Ønske. Lov mig, at Du vil betale Ottos Gjæld, og at vi begge skulle reise ind til Kristiania, tale med ham og forsøge at drage ham til os igjen ved Godhed og Venlighed».

«Jeg har givet mit Ord, og jeg skal holde det», svarede han efter en kort, indre Kamp, og dermed var Sagen afgjort.

Forskjellige Hindringer stillede sig i de paafølgende Maaneder i Veien for Udførelsen af dette Forsæt, og først henimod Slutningen af Marts, da Dampskibsfarten var begyndt, befandt Hr. Gram med Datter sig blandt de faa Passagerer, som droge afsted til Hovedstaden.

«Jeg tror, jeg vil vente med at opsøge Otto, ind-

til vi have spist til Middag», sagde Hr. Gram og satte sig med en Følelse af Velbehag hen til Vinduet i Hotellet, for i Ro og Mag at tage Kristiania-Publikumet i Øiesyn; «eller kanske det var ligesaa godt, at Du skrev nogle Linier og underrettede ham om vor Ankomst».

Han ringede og forlangte Pen og Blæk, og da Tjeneren bragte ham det, lagde han tillige en Theaterplakat paa Bordet. «Maaske ønsker Herskabet Billetter til Forestillingen i Aften»? spurgte han. «Det vil vistnok blive vanskeligt at opdrive dem, men til Overpris lader det sig vel gjøre».

«Jeg for min Part skal ikke have noget af det Gjøglervæsen», sagde Hr. Gram overlegent, «men hvis Du, Anna, har Lyst til at gaa derhen med Otto, kan Du jo gjerne det».

Anna nølede med sit Svar, men Tjeneren, der formodentlig allerede forespeilede sig de Drikkepenge, som hans energiske Bestræbelser vilde indbringe ham, vedblev: «Det er en ny Debutant, der skal optræde i Aften, og Folk ere som gale for at faa se ham; men Student Gram er ogsaa en meget smuk, ung Mand, en rigtig flot og — —».

«Hvad for noget? Hvad er det, De staar og væver om, Menneske»? tordnede Hr. Gram og for henimod den forbausede Tjener. «Hvad er hans Navn? Hvad heder den unge Mand, der skal spille i Aften»?

«Han heder Gram og er Student. Her kan De

selv se, om De behager: «Benedikt's Rolle udføres som Debut af Hr. O. Gram»».

«Det er umuligt? Det er en nederdrægtig Løgn! Han kan aldrig vove at tilføie mig en saadan Fornærmelse. Giv mig min Hat! Jeg vil gaa til ham paa Øieblikket. — — Nei, Anna, jeg tillader ikke, at Du følger med: — — nei, jeg tillader det paa ingen Maade».

Han mere fløi end gik hen til Ottos Logi, hvor han modtog den lidet tilfredsstillende Besked, at hans Søn var gaaet ud, og det var ganske uvist, naar han kom hjem.

«Saa vil jeg vente paa ham her», sagde Hr. Gram barskt. «Jeg er hans Fader, og jeg maa og skal træffe ham».

«Aa nei da», udbrød Pigen i en sentimental Tone, «saa er De vel kommet til Byen for at se ham spille i Aften da, kan jeg tænke. Ja, Fruen og Frøkenen og jeg, vi skulle nu ogsaa hen og se ham, og vi glæde os uhyre. Jeg er vis paa, det bliver deiligt».

Hr. Gram mumlede en Ed mellem Tænderne og var glad, da hun lukkede Døren og lod ham være alene.

En Times pinlige Venten tjente ikke til at forbedre hans Humør, og da Otto endelig indfandt sig, lykkelig og fuld af spændende Forventning om Aftenens Succès, forefaldt der en Scene, som i sin vilde Heftig-

hed kun ledede til et fuldstændigt Brud mellem Fader og Søn og berøvede Otto al den Energi og Begeistring, som han nyligt havde troet sig i Besiddelse af.

Da Hr. Gram efter en lang og trættende Omflakken i de sølede Gader vendte tilbage til Hotellet, hørte han, at Anna var gaaet ud. Han spurgte ikke, hvor hun var gaaet hen, — han vidste det kun altfor vel, — men lod sig nøie med at sige, at man ved hendes Tilbagekomst skulde anmode hende om at komme ind til ham.

Timerne snege sig langsomt hen, medens han med indædt Raseri vandrede frem og tilbage i Værelset og indhyllede sig i Skyer af Tobaksrøg. Undertiden greb han en Avis og forsøgte at læse, men slængte den i næste Øieblik til Side, da han ikke var i Stand til at lade Tankerne følge Ordene. Atter og atter saa han paa Uhret. «Det maa være stanset», tænkte han og holdt det op til Øret; men det kostbare Gulduhr tillod sig ingen Excesser. Det tikkede rastløst og dog saa roligt og ensformigt videre, og da det omsider var naaet frem til nogle Minuter over elleve, traadte Anna ind med ligblegt Ansigt og vaklende Skridt.

«Nu», sagde han og stræbte at lægge kold Haan og Ligegyldighed i sin Stemme, «der var vel en Jubel uden Ende? Formodentlig overøste Damerne den indbildske Nar med Blomster, og — —. Anna, hvorfor taler Du ikke»? udbrød han med pludselig Heftighed.

«Han — — han blev udpebet», hviskede hun og sank i det samme besvimet om paa Gulvet.

Han ilede hen til hende, løftede hende op i sine stærke Arme og lagde hende varsomt paa Sofaen, og da hun atter slog Øinene op, overraskedes hun ved at se ham bøie sig over hende med et Udtryk af Ængstelse i de haarde Træk. Hun rakte ham Haanden i Taushed, og hellerikke han talede et Ord, men den fremtrædende Tanke hos ham i hin Stund var denne: «Det er besynderligt nok, men jeg tror næsten, jeg har begyndt at faa lidt tilovers for dette stolte, egenraadige Pigebarn, som jeg en Gang har hadet værre end Pesten. Hun har paa sin stille Maade sneget sig ind i min Gunst; — — nei, stop, min gode Gram, det er s'gu Løgn; thi hun trodser mig og siger mig imod ved enhver Anledning».

«Nu, hvordan har Du det? Det er vel bedst, Du kommer tilkøis, jo før, jo heller»? spurgte han, da Anna havde reist sig. Hun havde allerede naaet Døren, da han kom efter hende og ligesom halvt modstræbende tilføiede: »Ved Du hvad, — vi Mennesker ere dog i Grunden nogle underlige Skabninger. Her har jeg gaaet og ønsket al Landsens Ulykke over den dovne Slyngel, og nu, da jeg hører, at man har pebet af ham, skulde jeg mere end gjerne give hver eneste Piber en saa god Dragt Prygl, som jeg nogensinde har ladet

blive en Skibsgut til Del. Pibe af min Søn! Det er uhørt, — skammeligt er det»!

Den følgende Dag havde Anna en lang Samtale med sin Stedfader, og Resultatet deraf var, at hun med frygtblandet Glæde modtog det Hverv, at meddele Otto Hr. Grams Ultimatum. Det bestod i et Løfte om, at han vilde betale Sønnens Gjæld og give ham rigelige Midler til at fortsætte sine Studeringer, hvis han vilde opgive enhver Tanke paa at gaa til Theatret.

Efterat hun gjentagne Gange havde søgt ham forgjæves, traf hun ham endelig sent om Eftermiddagen: men det frembrydende Tusmørke kunde ikke skjule den sørgelige Kontrast mellem Gaarsdagens «Benedikt» — med de sminkede Kinder, det krusede Mundskjæg og den klædelige, fantastiske Dragt, — og den rødøiede, hulkindede, unge Mand, der nu kom hende i Møde med en høi, fremtvungen Latter og omgivet af en Cigar- og Punsch-Atmosfære.

«Saa Du var ogsaa nærværende ved min Fiasco igaaraftes, lille Søster», raabte han leende. «Nu, Du skal ikke tage Dig den Ting nær! Skriv det bare paa min Faders Regning; thi det var alene hans bornerede Optræden, som var Skyld i det hele. Har man hørt Mage til Bestialitet? At overfuse et Menneske saaledes, naar han om en Time skal optræde for første Gang og tilmed i en saadan Rolle»!

«Otto, — jeg beder Dig, tal ikke saaledes om din

Fader. Han fortjener det ikke; thi jeg kommer med et godt og kjærligt Budskab fra ham».

«Anna, — jeg beder Dig, tal ikke saaledes til din Broder. Han fortjener det ikke, og det kjeder ham ganske forfærdeligt. Sig mig heller, om og hvad Du bringer mig af Penge? Jeg agter nemlig at reise til Udlandet og studere Skuespilkunsten grundigt, saa snart jeg kn opadrive Mynt. Jeg vil ikke igjen optræde her, førend jeg kan tage Publikum med Storm, maa Du vide».

«Otto, kjære Otto, Du maa opgive dine Skuespillerplaner; thi det er Grundbetingelsen for din Faders Tilgivelse».

«Opgive at gaa til Theatret? Aldrig! — — Men det kan ikke føre til noget at tale med Dig om dette. Dit indre og ydre Menneske er i lige høi Grad indhyllet i dette konventionelle Draperi, som enkelte Kvinder have ligesaa let for at iføre sig som den Dragt, de bære. Du kan ikke fatte det stolte og løftende i den Tanke, at man ved Ordets Magt er i Stand til at fremmane den slumrende Begeistring og bringe den Aandens Gnist, der ulmer i ethvert Menneskebryst, til at bryde frem i rene, klare Flammer».

«Ja, hvis den ikke slukkes eller gaar op i Røg», afbrød Anna ham med et sørgmodigt Blik. «Forøvrigt forekommer det mig, at Du her tillægger Skuespilleren, hvad man vel med langt større Ret maa sige om For-

fatteren. Hvor havde Du fundet din «Benedikt», hvis ikke Shakespeare's skabende Aand først havde givet ham Liv og Virkelighed? Og — — Otto, — — Du vil ikke blive vred paa din Søster, fordi hun taler med Dig i Oprigtighed, — er Du i dette Tilfælde sikker paa Dig selv? Er denne pludselige Enthusiasme for Skuespilkunsten ikke en Drivhusblomst, frembragt ved kunstig Varme, men altfor rodløs og forvænt til at kunne taale, at Kritikens Storme fare hen over den; — — Da jeg saa Dig igaaraftes, beundrede jeg dit rene, velklingende Organ, din smagfulde Deklamation og — — og saa var Du saa smuk, Otto, — men dit Spil — — ! Ja, Du maa ikke blive vred paa mig, men det var i mine Øine tillært og uden Sandhed. Der sad jeg og lyttede baade med Øre og Hjerte, men jeg stræbte forgjæves at finde den Aandens Gnist, Du nyligt talede om, mellem alle disse famlende Forsøg paa at skabe et helt Billede af de spredte Træk, hvis Skjønhed Du maaske følte ligesaa levende som nogen af dine Tilhørere, men dog ikke formaaede at give Virkelighedens Præg».

«Tak skal Du have! Det er en kjærlig, søsterlig Dom, Du der lader blive mig til Del», udbrød han bittert; «men jeg har jo sagt Dig, at jeg spillede saa slet, fordi Fa'r kom farende over mig med sine latterlige, forældede Anskuelser og gav mig et Styrtebad af Grovheder, som rev mig aldeles ud af Illusionen. —

Desuden har jeg mere end Mistanke om, at der laa en Intrige til Grund for det hele. Flere af Piberne vare leiede, det er jeg saa godt som vis paa».

«Ialfald haaber jeg, at denne ulykkelige Debut vil bidrage til, at Du nu laaner din Faders Forslag et mere villigt Øre», sagde Anna; men uagtet hendes Ord løde tillidsfulde, var det med et modløst Sind, hun fremførte sit Ærinde, og da de to Søskende en halv Time senere vandrede Arm i Arm og i dyb Taushed gjennem de larmopfyldte Gader, medbragte hun den sørgelige Vished, at hendes Mission var fuldstændig mislykket, og at Ottos korte og bestemte Afslag vilde reise en uoverstigelig Mur mellem Fader og Søn.

Hun forstod saa vel, — bedre end hun med Ord kunde forklare det, — at hans ungdommelige, livsfrodige Gemyt havde troet at finde et Udløb i Skuespillerens bevægede, stemningsrige Virksomhed; men naar hun nu med Kjærlighedens Skarpsyn lod sit Blik glide hen over den Del af hans Liv, hvori hun havde fulgt ham, syntes det hende kun at være en fortsat Række af Svingninger mellem en Mængde forskjellige Anskuelser, og hans ivrige Forsikringer om, at han her havde fundet sit egentlige Kald, der skul de meddele hans Natur Høihed og Kraft, havde ikke havt den beroligende Virkning paa hende, som han syntes at vente.

De stode allerede ved Hotellets Port, da han med

pludselig Blødhed i Stemme og Miner sagde: «Kom og lad os gaa hen paa Fæstningsvolden. Der er det roligt og frit for Folk paa denne Tid af Aftenen. Sig ikke Nei, Anna. Maaske er dette vor sidste Spadseretur sammen».

Han bøiede sig ned og saa ind i de taarefyldte Øine, som med dyb Bevægelse skuede op imod hans. Hendes skjælvende Læber søgte forgjæves at fremtvinge et Svar, men hun nikkede bejaende, og snart sade de paa en af Bænkene deroppe og stirrede hen for sig i den dæmrende Aftenskumring.

Himmelen var let overskyet, og et Taageslør laa over Fjorden og indhyllede de fjernere Gjenstande i glidende, ubestemte Omrids. Undertiden dukkede den røde Lanterne paa et Dampskib, som med sagtnet Fart nærmede sig Bryggen, frem gjennem den tunge Atmosfære og forsvandt igjen i næste Øieblik. Kun gamle Akershus traadte skarpt og tydeligt frem, hver Gang Maanen for en kort Stund banede sig Vei mellem de regnbuefarvede Skyer, der pilsnart glede hen over den.

«Det er noget besynderligt ved den Tanke, hvor dybt et Menneske kan falde, og hvor høit det samme Menneske atter ved egen Kraft kan hæve sig», sagde Otto efter en lang Pause. «Hvis Du kunde gjøre Dig noget Begreb om — Du kan det heldigvis ikke, min lille, puritanske Søster, — men, hvis Du kunde gjøre Dig noget Begreb om det Liv, jeg førte i de første Maa-

neder, efternt jeg havde hørt, at — — at hun var en andens Hustru. da vilde Du glæde Dig over den Beslutning, jeg nu har fattet».

«Jeg vilde glæde mig, — trods alt, hvad der kan tale imod denne Plan, vilde jeg glæde mig, hvis jeg kunde tro, at dette virkelig er dit Livs Kald, og at hele din Personlighed er gjennemtrængt af denne Beslutning for Kunstens Skyld; men har Du ikke nu selv udtalt, at Du kun betragter dit Kunstnerliv som et nyt, bedøvende Middel, som Du bruger for at bringe Dig til at glemme hende? Men det vil neppe lykkes Dig, Otto. Du vil ikke kunne glemme Evelina — — ved egen Kraft, som Du siger. Tro mig, Mindet og Savnet ville følge Dig, hvor Du end drager hen».

«Tør man spørge, hvor Du har hentet dine Erfaringer i den Retning»? spurgte han og brast i en høi og vedholdende Latter: «thi Du taler med en Sikkerhed og Sagkundskab, som, jeg antager, kun kan opnaaes ved egne Experimenter».

«Otto, Du misforstaar mig, og Du saarer og krænker mig dybt. Kom, — jeg vil gaa hjem».

«Jeg gaar ikke et Skridt, før Du har fortalt mig, hvad det er for en Hjertesorg, Du har siddet og opelsket der hjemme i Tønsberg. Eller maaske Du har gjort hans Bekjendtskab, da Du var i Udlandet? Anna, — sig mig idetmindste, om det er en langbenet,

hypokondrisk Englænder eller en lærd, tysk Professor eller — —».

«Otto, jeg vil gaa hjem», sagde Anna afbrydende og bestemt.

«Ja, ja, jeg gaar allerede. — — Du kan neppe tænke Dig, hvor Du i dette Øieblik minder mig om den lille Pige, som en Gang i længst henrundne Tider vilde afbryde vort Bekjendtskab, fordi hun hørte, at min Fader havde nedlagt sit Veto derimod. Kan Du huske det? «Jeg vil gaa hjem, Otto», lød det ogsaa da og med ligesaa stor Bestemthed. Der var den Gang en eiendommelig Sammensmeltning i dit Væsen af Barnets tillidsfulde Hengivenhed og Kvindens alvorlige Tilbageholdenhed, og jeg tror ikke, Du har forandret Dig meget siden den Tid. Jeg er bange for, at noget af Barnet vil hænge ved Dig til din sidste Stund».

«Og vilde det da være en saa stor Feil? Erindrer Du, hvad Welhaven saa smukt siger?

«Kan Du, igjennem din Strid og din Daad,
Redde det barnlige Skjær til det sidste,
Da har Du Regnbuen over din Graad,
Da har Du Glorien over din Kiste»».

«Aa ja, det kan være smukt nok, men det er altfor sentimentalt for mig. Saadanne Ideer ere ikke mere tidsmæssige. Vor Tid har brudt med Romantiken, og dens Formaal er at virke for den almen-menneskelige Oplysning».

«Kunne de Tanker og Ideer, der sammenbinde Tiden med Evigheden, nogensinde ophøre at være tidsmæssige? Hvis det er din Livsanskuelse, hvorledes vil Du da bringe den «Aandens Gnist», som Du tror at finde i ethvert Menneskebryst, til at blusse op i rene, klare Flammer? Tankefunken kan ikke vækkes til et sandt Liv, førend den kommer i Berørelse med sit guddommelige Ophav».

«Min kjære Anna, dette er noget overspændt Snak. Livet er kort og usikkert, og derfor bør vore Bestræbelser gaa ud paa at fylde det med Gjerning og — — Nydelse. — — Men lad os forlade dette Emne. — Ved Du, at der undertiden er noget i dit Blik, i din Stemme og i dit hele Væsen, som mod min Villie irriterer mig»?

«Nei, Otto, jeg har aldrig vidst det».

«Men kan Du begribe, hvoraf det kommer»? Hun rystede stiltiende paa Hovedet. «Saa tænk over det, til vi atter mødes», fortsatte han med en underlig, undertrykt Utaalmodighed, «og sig mig da Grunden dertil. Vil Du det»?

«Ja, hvis jeg kan udfinde den».

«Du lover ikke mere, end Du kan holde, Du. — Farvel da, Anna! Farvel for lang, lang Tid»!

Hendes Farvel lød svagt og utydeligt, men der laa dyb Smerte og Haabløshed i de Øine, som fulgte hans slanke Skikkelse, indtil han bøiede om et Gadehjørne.

«Anna er en god, liden Pige», tænkte han, «men hendes Begreber ere noget indskrænkede. Hun mangler det høiere Syn paa Livet»: og han slentrede ind paa den nærmeste Kafé for at vise de tilstedeværende, at han «holdt Ørene stive og var i et brillant Humør».

Da Anna naaede sit Værelse, var den fremtrædende Tanke hos hende den, at hun foruden den berettigede Sorg over Ottos uvisse og i bedste Tilfælde slibrige og vexelfulde Fremtid ogsaa husede en anden Smerte i sit Indre, en Smerte, der ikke alene maatte skjules for alles Øine, men som hun ikke engang turde tilstaa for sig selv, udenat Skamfuldhedens Rødme bedækkede hendes Kinder i Bevidstheden om, at hun havde nedlagt sit unge, varme Hjertes bedste Følelser der, hvor ingen kjærlig Haand udstrakte sig for at tage dem op.

Hun saa op mod den skybedækkede Himmel, hvor ingen Stjerne nu blinkede frem, og Mismodets Dæmon holdt sit Indtog i hendes Sind, naar hun tænkte paa det venneløse, stillestaaende Liv, som laa foran hende; men medens hun stod der med sammenpressede Læber og indadvendt Blik, hævede der sig en sagte Stemme i hendes Bryst og tilhviskede hende fagre Ord om et deiligt Fantasiens Land, hvor hun vilde gjenfinde sin Barndoms og Ungdoms Drømme og Længsler, Glæder og Sorger, Skuffelser og Forhaabninger i levende, legemliggjorte Skikkelser, som vare hendes Aands Skabnin-

ger, hendes Hjertes Børn, der delte og forsødede hendes ensomme Timer og bleve hende kjære, trofaste Venner.

«Skulde jeg gjøre et Forsøg»? tænkte hun og pressede Hænderne mod de bankende Tindinger. «Vil det lykkes mig at fastholde og fæste alle disse glidende Billeder, som gjennemstrømme min Sjæl? Vil jeg kunne give dem Farve, Liv og det Sandhedens og Individualitetens Præg, der alene kan aabne dem Adgang til Menneskehjertet? — Nei, det er umuligt; jeg vover det aldrig! Jeg skimter Idealet, men jeg formaar ikke at gribe det. — — Og dog er allerede denne Higen i mit Indre et Støttepunkt, der vil hjælpe mig gjennem mangen tung og nedtrykkende Time. Den skal blive mit Hjerte en kvægende Dugdraabe, hvori jeg lader al Naturens Skjønhed og Herlighed, al jordisk Lykke og Lidelse afspeile sig saa længe, indtil Gud løser min Tunges Baand og lader mig finde Ord til at fremstamme min Erkjendelse af, at det sande Ideal kun er at finde i og ved ham alene».

Hun blev paa en ublid Maade revet ud af disse Drømmerier, da den Pige, som havde været til hendes Opvartning i Hotellet, bankede paa Døren, stak Hovedet ind og raabte: «Aa, det er godt, at Frøkenen er kommet hjem! — Deres Fader blev saa syg, strax efterat De var gaaet ud, saa vi næsten troede, det havde været forbi med ham med det samme. Frøkenen

kan ikke gjøre Dem nogen Forestilling om, hvor elendig han saa ud, men nu er han jo lidt bedre».

«Er der hentet en Læge»?

«Ja, bevares! Vi hentede øieblikkeligt Professor Petersen; han gik for et Kvarters Tid siden».

Med en angstfuld Følelse af, at Udfaldet af hendes Sendelse ikke vilde bidrage til at forbedre hans Tilstand, skyndte Anna sig ind til sin Stedfader. Hun overraskedes ved at finde ham paaklædt og med sit sædvanlige Udseende, og hendes ængstelige Spørgen til hans Befindende besvarede han ærgerligt og afvisende.

«Det er en gammel Historie», sagde han; «Doktor Holm og jeg ere forlængst paa det rene med den Ting, og jeg hører, Professor Petersen er ganske af samme Mening. Det er et Hjerteonde, som de gode Herrer, trods al deres Lærdom, ikke kunne helbrede; men jeg vil ikke, at dette skal komme ud iblandt Folk. Vil Du huske paa det. — — Nu, hvad bringer Du»? — Hun saa paa ham med et langt, bekymret Blik. — «Naa saaledes! Du behøver ikke at sige noget, Anna. Jeg læser Svaret i dit Ansigt».

«Lad os haabe, at — —».

«Haabe»? afbrød han hende utaalmodigt. «Jeg gad nok vide, hvad jeg skulde haabe? Min Helbred er ødelagt, og saa kommer man og fortæller mig, at jeg ikke kan gjøre nogetsomhelst for at raade Bod

derpaa, uagtet jeg kan øse Penge ud til Badereiser og Kure af enhver Art. — Jeg har selv erhvervet min Formue. Jeg ved, hvad det vil sige, at arbeide sig op fra intet. Den bedste Del af mit Liv er gaaet hen med disse Bestræbelser, men hvad har jeg for det, naar min Søn, min eneste Søn, lader altsammen gaa i Hundene? Men han skal ikke faa saa meget som — —, Nei, jeg tør ikke tænke mere paa ham i Aften. Det dræber mig».

Hun fik ham til at sætte sig i Sofaen og henvendte nogle ligegyldige Spørgsmaal til ham om Tiden for deres Afreise, der skulde foregaa næste Morgen. Han svarede kort og adspredt og sad hensunken i Tanker, indtil han endelig udbrød: «Ved Du, naar jeg fik det første Anfald af dette Onde? — Det var den Dag, da jeg skjød Black. Jeg var for heftig den Gang, Anna; — — ja, aa ja, — jeg var for heftig».

*

*　　　　*

Et Aar var gaaet hen, stille og ensformigt og uden at bringe nogen synlig Forandring i Annas Liv. Hendes Ansigt var maaske bleven noget blegere, og det milde, tankefulde Udtryk havde lidt efter lidt antaget et Præg af Træthed og grublende Misnøie; men det var Sjælens og ikke Legemets Træthed, som

havde fremkaldt denne Forvandling. Atter og atter havde hendes Aand hævet sig paa Længselens Vinger, i frugtesløse Bestræbelser for at sprænge Buret, der holdt hende fangen i disse kuende Forholde, hvor Hjertets Higen blev kvalt, og Tankens klare Strømme bleve grumsede under Trykket af et Hverdagsliv, som ganske manglede den Kjærlighedens Forstaaelse, der ene formaar at sprede Poesiens og Hjemlighedens Duft over endog den ringeste Husgjerning.

Naar hun om Aftenen kom op paa sit Værelse, kunde hun undertiden gjøre et Forsøg paa at bringe det Forsæt til Udførelse, som første Gang havde antaget en bestemt Form i hin Stund, da Afskeden fra Otto havde trængt ind i hendes inderste Hjerteliv med Smertens og Ydmygelsens ætsende Salt; men Dagens smaa og smaalige Trivialiteter fulgte hende ind i det stille Kammer, øvede sin lammende Indflydelse paa hende og lod hendes modtagelige Gemyts Spændkraft opløse sig i træt Ligegyldighed, der enten skaffede sig Luft i en dæmpet, halv tilbagetrængt Graad eller søgte en Afleder ved, at hun tvang sig til at fordybe sig i en Bog, som lagde Beslag paa alle hendes Evner.

Hun trak sig mere og mere tilbage fra den lille Bys selskabelige Sammenkomster, og dette i Forening med hendes alvorlige, tilbageholdne Væsen var mere end nok til at gjøre hende upopulær og paadrage hende Beskyldninger for at være egen, stolt og selvgod.

Det var en Gjentagelse af den gamle Historie. Man saa Livets Ytringer, men ikke dets Rod, og den Dom, som blev hende til Del, var derfor ofte ligesaa streng som overfladisk og uretfærdig.

Fra Evelina modtog hun aldrig en Linie, men Fuldmægtig Hammer havde i Aarets Løb faaet et Par Forretningsbreve fra d'Alban, som i al Korthed bad ham fremføre Fru d'Albans Hilsen til Frøken Gram og nogle andre Bekjendte i Tønsberg.

Hellerikke Otto lod nogensinde høre fra sig; derimod bragte Rygtet undertiden en og anden Meddelelse om ham og hans vilde Færden i Paris, hvor han havde tilbragt nogle Maaneder af den sidste Vinter, og med ulmende Bitterhed lagde Anna Mærke til, hvorledes hans tidligere mandlige og kvindelige Beundrere nu dvælede ved hans Feil og Svagheder med Sladderagtighedens ihærdige Udholdenhed, medens de mange elskværdige Sider af hans Karakter syntes at være aldeles udslettede af deres Erindring.

Det var en Eftermiddag først i Juni. Solen skinnede klart, og de legende Straaler, der trængte ind gjennem de grønne Persienner i Annas Værelse, lokkede hende uimodstaaeligt ud under den foraarslyse Himmel, hvor kun nogle enkelte lette, hvide Skyer som kjæmpemæssige Silkefnug glede hen gjennem den blaa Æther.

Hun gik langsomt opad Veien til Slotsfjeldet. som

hæver sin mørke Klippevæg bag den lille By og, trods de sunkne Ruiner og hensmuldrede Fæstningsmure, synes at staa der som en kolossal Bautasten og minde Efterslægten om det en Gang saa mægtige «Tunsberg's» svundne Storhed og Magt.

Siden Vaarens Komme var det bleven hende en kjær Sædvane at tilbringe et Par stille Aftentimer deroppe, og naar da den forfriskende Vind strøg kjølende hen over hendes Pande og Kinder, svalede den ogsaa Sindets Gjæring og Strid, og hun lænede Hovedet mod Haanden, lukkede Øinene og drømte sig tilbage til den gamle Tid, da stolte Fæstningsværker hævede sig paa Fjeldets Sider, og Middelalderens krigerske Fyrster og verdsligsindede Prælater færdedes i Slottets Haller og gik til Messe i den nærliggende St. Michaels-Kirke, som løftede sit kneisende Spir høit over den anselige By med dens talrige Kirker og Kapeller; — eller hun lod Blikket følge det bevægede Liv nede paa Bryggen og søgte at omdanne det til et Billede fra hine Dage, da Stadens gjæve Borgere udrustede bevæbnede Skibe mod Sigurd Slembedegns Sørøvere og de hærgende Varbelger og vendte tilbage med Seier og rigt Bytte.

Men denne Gang dvælede hendes Tanker ikke ved Fortiden; thi det Landskab, som laa udbredt foran hende i den dalende Sols fulde Glans, forekom hende saa henrivende, at det lagde Beslag paa hendes udelte Opmærksomhed.

Hele den vestlige Horisont var forvandlet til et gyldent Hav, fra hvis Midte det blændende Soløie udsendte sine tindrende Straaler fjernt og nær. Masser af orangefarvede Skyer optaarnede sig i vilde, fantastiske Former af sælsom Skjønhed og Pragt, og en bred, orangefarvet Stribe drog sig hen langsmed den sydlige Himmel og syntes at aabne det stirrende Blik Adgang til Uendeligheden.

Fjorden laa stille og speilblank, men hver Gang en svag Vind for hen over den og krusede dens Overflade, bleve de talløse Smaabølger til lige saa mange gyldne Skjæl, som kom og svandt i den magiske Belysning. Af og til gled en Seilbaad sagte hen over Vandet, men de hvide Seil hang næsten slappe og speilede sig dovent i det blaa Dyb. Kun et Dampskib skyndte sig rastløst op igjennem Kanalen og hastede ud imod Kristianiafjorden, der laa som et prægtigt, skinnende Sølvbaand i det fjerne.

«Ak, hvem der dog kunde følge med det», tænkte Anna, idet hun pludseligt grebes af denne higende Længsel, som især om Vaaren kan faa en saa overvældende Magt over det unge Sind, «ud, ud i den vide, deilige Verden, hvor man aander og tænker langt lettere og friere end her i disse trange, indsnevrende Forholde»!

I samme Nu dukkede en liden, sort Sky frem over de opbunkede Masser og blev staaende, mørk og

truende, og varslede Uveir for den kommende Dag; men hvem vilde vel fæste Lid til en saadan Spaamand, naar hele Naturen syntes at indeholde en Opfordring til Glæde og Harmoni?

Endelig smeltede de sidste Solstraaler sammen i et eneste sitrende Lyspunkt, Skyerne gik pludseligt over i Purpur og et violetrødt Skjær udgød sig over den hele Egn Med andagtsfuld Beundring fulgte Anna det vexlende Skuespil, og først da den sidste, rødmende Sky var forsvundet, reiste hun sig og lod sit Blik glide hen over de frugtbare Jarlsbergsletter, hvor Aulielven slyngede sig hen mellem vaargrønne Marker og maleriske Trægrupper. Mangeaarige Ege- og Lønnetræer hævede sine saftiggrønne Kroner mellem slanke Aspe og gratiøse Hængebirke, og hist og her saa man en omfangsrig Hæg, som endnu ikke havde affført sig sit hvide, duftende Maiskrud og stod der i tryg Bevidsthed om, at den i Blomsterpragt vel kunde maale sig med de hvidpudrede Frugttræer i de omliggende Haver.

Aftenens Stilhed og Fred bredte sig over Land og Sø, og det var Fred i Annas Indre, da hun atter vendte tilbage til sit Hjem.

«Aa, — fra Evelina»! lød det overraskede Udraab, da hun saa et Brev med hendes eiendommelige, flydende Haandskrift ligge paa Bordet i sit Værelse; men Annas Overraskelse steg, da hun aabnede det og med et hastigt Blik paa dets Afsendelsessted læste: «Furubo,

d. 3—6—7*». Brevet var altsaa kun to Dage gammelt og kom fra et Sted, som hun ofte havde hørt omtale. Den lille Landeiendom laa i en af Norges skjønneste Dalfører, og da den gjennem flere Slægtled havde været i Grosserer Bloms Familie, havde han aldrig kunnet bekvemme sig til at skille sig ved den, uagtet han ofte nok havde erklæret, at den, fornemmelig paa Grund af den fjerne Beliggenhed, hverken var ham til Nytte eller Fornøielse, men kun kostede ham en god Del Penge.

Evelina havde aldrig besøgt Furubo, men da Fuldmægtig Hammer overbragte hende den uventede Efterretning om Grossererens derangerede Affærer, samt at alle hans Eiendele som en Følge deraf maatte realiseres, gjaldt den eneste Beklagelse, som undslap hendes Læber, kun Tabet af dette Sted, hvis fornemste Tillokkelse i hendes Øine vistnok hovedsageligt bestod i, at det eiede det ukjendtes Interesse og derved fremkaldte den Attraa efter det uopnaaelige, som var Drivhjulet til de fleste af Evelinas Handlinger.

Med Begjærlighed greb d'Alban denne Anledning til at opfylde et af hendes Ønsker, og da Hammer vendte tilbage til Norge, medbragte han en betydelig Pengesum, der skulde anvendes til Kjøbet af Furubo samt til dets Forskjønnelse sg Forsyning med alt, hvad Penge og Luxus kunde skaffe tilveie.

«Jeg havde ingen Ide om denne Aftale», skrev

Evelina, «førend jeg en Dag udtalede mit Mishag med det omflakkende Liv, vi førte, — vi havde tilbragt den sidste Vinter i München og tænkte med Vaarens Komme atter at drage til Italien, — og da d'Alban spurgte, hvilket Sted jeg vilde foretrække som vort fremtidige Hjem, var jeg ubesindig nok til at svare, at der aldrig kunde komme nogen Hjemfølelse over mig uden i Norge.

Jeg vil i al Oprigtighed bekjende, at jeg haabede, denne Erklæring, som dannede en grel Modsætning til alle mine tidligere Udsagn, skulde fremkalde en indigneret Modsigelse, der idetmindste kunde have en liden Lighed med en Scene og bringe en Smule Afvexling i vort ægteskabelige Livs evige Einerlei, og d'Albans smagfulde Smil og Haandbevægelser fik derfor noget rentud irriterende ved sig, da han med synlig Tilfredshed oprullede det idylliske Fremtidsbillede for mig, at vi skulde tilbringe Sommeren paa Furubo.

«En Hytte og hans Hjerte»! tænkte jeg med stille Gru og en undertrykt Gaben. (NB. Jeg ved ikke, hvoraf det kommer, men jeg undertrykker altid denne effusion d'ennui i d'Albans Nærværelse, medens Tilbøieligheden dertil stiger i en foruroligende Grad). Imidlertid er Furubo heldigvis ingen Hytte, men en ret komfortabel og tidsmæssig Bolig, hvor man finder et tilstrækkeligt Antal Sofa'er, Causeuse'r, Kaminstole osv. for at kunne kjede sig med Anstand, og hvis Du skulde

føle nogensomhelst Lyst til at dele denne yderst damemæssige Beskjæftigelse med mig, ere d'Alban og jeg enige om, at det vilde være os særdeles behageligt, hvis Du vilde tilbringe Sommeren hos os.

Alvorlig talt, — kom, hvis Du kan, og bliv her, saa længe Du finder det udholdeligt; thi jeg er allerede træt og kjed af dette ensformige Liv, og jeg trænger til at se og tale med nogen, som kan bringe mig i Aande og rive mig ud af mig selv».

«Jeg frygter for, at hun neppe har henvendt sig til den rette», tænkte Anna med et frembrydende Smil. «Jeg duer ganske bestemt ikke til Elektrisermaskine. — Det er forøvrigt besynderligt, at jeg aldrig kan modtage noget Brev fra Evelina, udenat det har den samme Virkning paa mig, som hendes Mands Smil og Haandbevægelser synes at udøve paa hende: Det irriterer mig. — Jeg staar nu netop paa samme Punkt, som da jeg første Gang gjorde hendes Bekjendtskab og tvivlraadigt spurgte mig selv: «Er hun sand i Gjerning, Ord og Tanker, eller er her ikke ialfald en ubevidst Usandhed tilstede overfor hendes eget, bedre Jeg»? Og vil ikke denne Følelse træde end stærkere frem, naar jeg atter kommer sammen med hende? — — Aa nei: vi harmonerede noksaa godt, da vi vare i Italien, og jeg har virkelig stor Lyst til at besøge hende. Det skal være saa deiligt deroppe, og naar alt kommer til alt, længter jo ogsaa jeg efter noget, «som kan

bringe mig i Aande og rive mig ud af mig selv». Hvis bare ikke — —»?

Og hendes Tanker gjorde pludseligt Holdt ved den strenge Stedfader, der i den senere Tid var bleven saa ordknap og alvorlig og aldrig mere tillod sig noget heftigt Udbrud ligeoverfor hende. De broutende Udtalelser og storartede Middagselskaber vare ligeledes ophørte, hvorimod Anna ofte med Forundring lagde Mærke til, at den før saa rundhaandede Mand nu udviklede en Sparsommelighed, som var nær beslægtet med Gjerrighed.

Hans Helbred var tilsyneladende god, uagtet han ogsaa senere havde havt et Par Anfald af det Onde, hvis Tilstedeværelse Anna først var bleven vidende om under deres Ophold i Kristiania: men da han fremdeles forbød enhver Hentydning dertil, blev ogsaa dette et af de mange Emner, som hun aldrig berørte i sine korte Samtaler med ham.

Ottos Navn udtalede han aldrig, og Anna havde i de sidste Maaneder forgjæves søgt at erholde nogen Underretning om ham: men da hun nogle Dage efter Modtagelsen af Fru d'Albans Brev stod reiseklædt og skulde sige sin Stedfader Farvel, kunde hun ikke tilbageholde det Spørgsmaal, om han vidste noget om den fraværende Søn.

«Jeg ved intet om ham», svarede han med et pludseligt Anstrøg af den gamle Opbrusning, «og jeg

ønsker ikke at vide noget om den Slyngel. Han har forlængst modtaget hver en Smule af sin Modersarv og har intet mere at fordre af mig, og han skal hellerikke faa noget», mumlede han med en Ed.

«O, overil Dig ikke! Husk paa — —».

«Hør, min gode Anna, Du blander Dig her i, hvad der ikke angaar Dig», sagde han afbrydende og vendte sig uvilligt bort fra hende.

«Jeg haaber, at vi ikke skilles i Vrede»? sagde Anna efter en liden, beklemt Pause og rakte Haanden frem til Afsked.

«Nei, nei, Du er en god, fornuftig Pige, og — — og jeg vilde ønske, Du var min Søn».

Anna lo, og de trykkede hinandens Hænder med mere gjensidig Velvillie, end de nogensinde tidligere havde følt for hinanden.

Den første Dag tilbragte Anna paa et lidet, overfyldt Dampskib, hvor Søsyge, Cigarrøg og Madlugt dannede et høist ubehageligt Ensemble, og hun var glad, da hun om Aftenen befandt sig i Hotellet i den lille By, hvorfra hun skulde fortsætte Reisen tilvogns

Tidligt den næste Morgen drog hun med let Sind videre. Veien slyngede sig opad den saakaldte Bratli-Aas, Bakke op og Bakke ned, gjennem duftende Gran-

og Furuskove, der skraanede ned over de steile Fjeldvægge og tabte sig i Dybder, hvor Øiet ikke formaaede at trænge igjennem det dæmrende Halvmørke.

Det regnede lidt, men Solen begyndte allerede at bane sig Vei gjennem det lette Skydække og forvandlede den fine Støvregn til et glitrende Sølvmors Slør, hvorigjennem de mørke Graner med sine kraftige, violetrøde Grankongler med udpræget Tydelighed traadte frem. Nogle mægtige, regnsvangre Skyer laa endnu lavt nede i de omliggende Aaser, men eftersom Solen steg høiere og høiere over Fjeldkammen, hævede de sig og glede langsomt hen over den opklarende Himmel.

Dyb Ro herskede fjernt og nær. Kun en fossende Bæk afbrød undertiden Skovensomhedens Stilhed, naar den i vildt Løb styrtede ned imod Dalen, eller en liden Fugl svingede sig fra Gren til Gren og istemte sin jublende Morgenhymne, medens Skydsgutten af og til gav sine Følelser Luft i et bebreidende: «Naa da, Sabben»! naar Hesten viste en altfor haardnakket Tilbøielighed til at stanse midt i Bakken.

Anna nød den deilige Natur med Øie og Sind, og medens hun indaandede den kvægende Skovduft i lange Drag, svandt lidt efter lidt det aandelige Tryk, som saa længe havde hvilet over hende, og hendes Sjæl hævede sig i taus, men inderlig Tak til ham, der holder Verdener og Menneskeskjæbner i sin almægtige Haand og leder Menneskeaandens sindrigste Opfindelser

og Dyrets instinktmæssige Arbeide til Opnaaelsen af sine vise og kjærlige Øiemed.

Da hun sent om Eftermiddagen naaede det sidste Skydsskifte saa hun en elegant, liden Enspændervogn holde i Gaardsrummet. «Hvem kan det være»? tænkte hun. «Vognen ser ligesaa bekvem og indbydende ud, som denne er rystende og umagelig».

En ældre, hvidhaaret Herre, i hvem Anna strax gjenkjendte Evelinas Ledsager fra hin sidste, festlige Aften i Italien, kom i samme Øieblik ud fra Huset og nærmede sig med hurtige Skridt. Vistnok kunde hans Paaklædning uden Skade have været lidt mindre «soigneret», og den fintformede, hvide Haand, paa hvis Lillefinger en Diamantring funklede, havde maaske noget kvindagtigt ved sig, men Totalindtrykket af hans Personlighed var godt og vindende, da han med den Ærbødighed i Mine og Holdning, som vor Tids Herrer mere og mere synes at anse for en traditionel Luxusartikel ligeoverfor Damer, rakte Haanden frem for at hjælpe Anna ned af Vognen.

«Jeg formoder, — det er — Frøken Gram, hvem jeg har den Ære — Velkommen at byde»? spurgte han langsomt og med en udpræget, fremmed Udtale. «Jeg beklager ret meget, — Evelina er uvel i Dag — og kunde Dem ikke afhente».*)

*) For ikke at trætte Læseren, vil d'Albans Søgen efter Ord og Udtryk, naar han taler Norsk, ikke blive antydet.

Anna havde ofte havt Anledning til at gjøre den Erkjendelse, at hun utvivlsomt hørte til dem, som ikke have Ordet i sin Magt, naar det kommer an paa disse smaa, snarraadige, men intetsigende Vendinger, der udgjøre en saa væsentlig Bestanddel af det selskabelige Samvær, men sjeldent havde dette været hende mere føleligt, end da hun nu, rødmende og forlegen, søgte at fremtvinge nogle venlige Ord som Svar paa hans forbindtlige Tiltale. Det varede imidlertid ikke længe, før han med den belevne Verdensmands sikre Optræden forstod at bringe hende over i hendes sædvanlige Stemning, og da de nærmede sig Furubo, kunde hun ikke undlade i Stilhed at undre sig over den Følelse af rolig Nyden, hvormed hun lyttede til hans aandrige Underholdning og udvexlede Tanker med den fremmede Mand.

«Jeg er forbauset ved at høre, hvor godt De taler vort Sprog, Hr. d'Alban», sagde Anna i Samtalens Løb. «Hvor længe har De opholdt Dem i Norge»?

«Kun en Maaned eller lidt mere; men allerede i længere Tid har Evelina givet mig Undervisning i Norsk, og med en saadan Lærer, kan De nok vide, at Eleven ikke er — — ungelehrig. Hertil kommer ogsaa, at mit omflakkende Liv maaske har udviklet et vist Talent hos mig for at tilegne mig fremmede Sprog. Imidlertid er det kun, naar vi ere — — unter uns, — paa Tomandshaand, tror jeg, Evelina kalder det?

— at De vil finde mig værdig til Deres Ros; thi naar flere tale sammen, brister Samtalens Traad næsten strax for mig. Forøvrigt maa jeg tilstaa, jeg vilde foretrække at henvende mig til Dem i mit Modersmaal, hvis De tillader det? — — Tak! Megen Tak»!

Og med synlig Lettelse fortsatte han nu i det tyske Sprog: «Frøken Gram, — jeg haaber, jeg tør betragte Dem som en Veninde af min Hustru? — Nuvel, saa tillad mig da at udtale mig om en Sag, der ligger mig tungt paa Hjerte: Evelinas Helbred fik ved hendes Faders Død et Knæk, som hun senere ikke ganske har kunnet forvinde. Hun lider af en Art nervøs Hovedpine, hvormed undertiden følger en saa nedtrykt Sindsstemning, at det virkelig mere end en Gang har opvakt min dybeste Bekymring. Jeg har talt med flere af Tysklands dygtigste Læger om hendes Tilstand, og de ere enige i, at hun bør adspredes paa alle mulige Maader, og at ethvert af hendes Ønsker bør imødekommes, naar det er muligt. — — De vilde sige noget»?

«Nei, — — nu ja, jeg tænkte blot, — det forekommer mig, at Evelinas Ønsker lige fra Barndommen af have fundet en saa beredvillig Opfyldelse, at hun netop derved er bleven lidet skikket til at bære Sorg og Modgang, især naar den, som det var Tilfælde ved hendes Faders Død, stiller sig hæmmende i Veien for hendes Fremtidsplaner».

«De kan maaske have Ret, hvad hendes tidligere Liv angaar; — jeg tilstaar, at jeg undertiden har tænkt noget lignende: — men De vil vist være enig med mig i, at Sagen stiller sig ganske anderledes fra den Stund, jeg af Lægens Mund har hørt, at der kan være Fare for hendes Forstand. — Ja, jeg ser, De forfærdes, min Frøken! Og hvad tror De da ikke, jeg maa lide ved denne Tanke, jeg, som elsker hende høiere end mit Liv»?

«Jeg kan begribe, at denne Frygt maa hvile knugende tungt paa Dem. Men tror De ikke, at denne sygelige Tilstand kun er forbigaaende, og at Opholdet her vil virke styrkende og oplivende paa hende»?

«Vi ville haabe det! — Det var alene for Evelinas Skyld, jeg kjøbte Furubo, og det var naturligvis af Hensyn til hende, jeg foreslog, at vi skulde tilbringe Sommeren her. Hendes Læge troede ogsaa, at den friske Fjeldluft vilde være velgjørende for hende, men uheldigvis lader det til, at Naturomgivelserne her snarere synes at udøve en nedslaaende Virkning paa hendes Sind. Imidlertid sætter jeg nu alt mit Haab til Dem, Frøken Gram. De vil tale med hende, opmuntre hende i de mørke Timer og lære hende at forstaa Naturens mildnende Indflydelse. Jeg læser i Deres Blik, at De er en Kvinde i Ordets sande, dybe Betydning, og derfor vil De ogsaa langt bedre kunne gjøre alt dette end jeg, som ikke altid formaar at an-

slaa de skjulte Strenge i hendes zarte, stemningsrige Gemyt».

«De tiltror mig mere Indflydelse paa Evelina, end jeg i Virkeligheden er i Besiddelse af», sagde Anna og trak Regnkaaben tættere om sig med en pludselig Fornemmelse af, at Luften med Et var bleven kold og skarp. «Hvad skulde bevæge hende til at lytte til mine Ord, naar hendes Ægtefælle — —». Hun standsede; thi det smertelige Udtryk, som for et Øieblik gled hen over hendes Ledsagers Ansigt, lod hende ane, at hun her var streifet over paa et Emne, der ikke taalte Berørelse.

En lang, trykkende Pause fulgte, indtil d'Alban ved en Dreining af Veien pegede hen for sig og med tilbagevendende Livlighed udbrød: «Se, der have vi Furubo. Det er Skade, at Solen er gaaet ned; thi Huset faar derved et skummelt Udseende, som det ingenlunde har, naar Middagsolen giver de gamle, ærværdige, af Tidens Haand brunede Trævægge en varmere Tone, der ypperligt fremhæves af den grønne Baggrund. Jeg har ikke kunnet bekvemme mig til at nedrive Taarnet over Porten, uagtet det unegteligt dominerer hele Bygningen og er saa blottet for arkitektonisk Skjønhed, som det vel kan være».

«O nei, De maa endelig ikke tage det bort! Det er let at se, at det i Aarenes Løb er kommet paa en meget intim Fod med sine Naboer, de to, gamle

Poppeltræer, der nu strække sine slanke Grene høit over det Spir, som de vel en Gang have skuet op imod med længselsfuld, higende Ærgjerrighed. Ønsket er forlængst opnaaet; men nu maa De hellerikke skille de gamle Venner ad, men lade dem blive staaende og dele Storm og Solskin med hverandre».

«Jeg maa tilstaa, De stiller der Sagen i et nyt Lys for mig», svarede han smaaleende. «Jeg begynder næsten at føle en vis Deltagelse for det gamle Skrammel».

«Og jeg er desuden ganske sikker paa, at Evelina vil dele min Opfatning heraf», vedblev Anna. «Ialfald skal jeg nok forklare hende Sagens rette Sammenhæng».

«Vær ikke altfor sikker paa det. Evelina synes ikke om Furubo, og det kjeder hende at høre tale om saadanne Ubetydeligheder. — — Hun var meget lidende, da jeg reiste hjemmefra, og jeg frygter for, at hun paa Grund deraf allerede er gaaet tilsengs», tilføiede han, idet Vognen rullede ind paa Gaarden.

«Hvorledes befinder Fru d'Alban sig i Aften»? spurgte han den tililende Tjener, der svarede med et Blik og en Haandbevægelse henimod Havestuen, hvorfra Evelina i samme Øieblik kom ud og skyndte sig hen til dem med lette Skridt og et livfuldt Udtryk i de mørke Øine. Hendes blegrøde Silkekjole slæbede efter hende i Sandet, og de rige, sorte Fletninger vare opheftede med en Diamantpil af sjelden Skjønhed.

«God Aften, Anna! Jeg er meget glad i dit Besøg; thi her er forfærdelig kjedeligt», sagde hun og trykkede et let Kys paa den unge Piges Pande. «Vil Du se, hvor smuk jeg har gjort mig til din Ankomst. Du synes dog vel ikke, jeg har tabt mig»? sluttede hun med et overmodigt Smil, som klædte hende uforligneligt.

«Jeg er tvertimod overrasket ved at finde Dig smukkere end nogensinde», svarede Anna roligt og med en Mangel paa Enthusiasme, som forekom d'Alban rent ubegribelig.

Han pleiede altid at tale Tysk med sin Hustru, og det var i dette Sprog han nu med Begeistring udbrød: «Min elskede Evelina, Du er aldeles henrivende i denne smagfulde Dragt, og det glæder mig dobbelt at se Dig saaledes, fordi jeg deraf kan slutte, at din Hovedpine er bedre».

Han greb hendes Haand og vilde føre den til sine Læber, men hun trak den ublidt tilbage og sagde: «O, d'Alban, hvorledes kan det falde Dig ind at tale Tysk til mig i Aften? Du river mig ganske ud af min lykkelige Stemning. Jeg troede, Du havde anmodet Anna om at komme hertil, — Du ved, Forslaget udgik fra Dig, — forat hendes Nærværelse kunde minde mig om mit Livs lyseste Dage og hjælpe til at forjage de mørke Erindringer, som saa ofte hjemsøge mig, og saa er Du den, som ripper op i det altsammen».

«Min bedste Veninde, jeg vidste ikke, at Lyden af mit Modersmaal, som Du selv taler, og hvis Velklang Du ofte har beundret, kunde fremkalde ubehagelige Ideforbindelser hos Dig».

Maaske var der i dette Øieblik mere Alvor og Bestemthed i hans Stemme og Miner, end hun var vant til at finde hos ham. Hun tilkastede ham et lynende Blik og en usædvanlig Rødme udbredte sig over de blege Træk, da hun med tilbagetrængt Heftighed svarede: «Hvis jeg tidligere har ytret noget saadant, da har jeg nu glemt det. — Det maa have været før den Tid, da Død, Sorg og Skuffelse traadte mig nær, og dine Ord gjenløde i mine Øren fra Morgen til Aften med en Trøst, som ikke bragte nogen Lettelse, — med en Beroligelse, der kun forøgede min angstfulde Uro».

«Evelina, min dyrebare Hustru, søg at bero — —! Nei, vi ville ikke tale mere om dette. — Frøken Gram er vistnok træt efter Reisen. Skulle vi ikke gaa ind»?

Og alle tre gik tause og forstemte henimod den elegant udstyrede Havestue, hvor Duften af blomstrende Syrener og Jasminer trængte ind gjennem den aabenstaaende Dør; men den lyse Juniaftens stille Fred gled upaaagtet hen. Lamperne bleve tændte, og man begyndte en tilsyneladende belivet Samtale, hvoraf ikke et Ord fandt Vei fra Hjerte til Hjerte.

Der hengik ikke mange Dage, før Anna begyndte

at føle sig hjemme paa Furubo, hvor Luxus og Komfort rakte hinanden Haanden for at frembringe Hygge og Velvære, og skjønne og afvexlende Naturscener mødte hendes Blik, hver Gang hun foretog en af disse lange, ensomme Vandringer, der vare hendes Glæde og Lyst.

Det Misforhold mellem Evelina og d'Alban, som strax den første Aften var traadt saa skarpt frem, fik senere et mindre udpræget Anstrøg. Maaske var den unge Frues heftige Udbrud ogsaa for en Del fremkaldt ved Annas Ankomst, hvorved mangt et slumrende eller inddysset Minde atter vaktes af den kunstige Søvn. Vist er det ialfald, at en overfladisk Iagttager neppe vilde have fundet nogen Brist paa Lykke i deres ægteskabelige Liv, om end Annas Øre ofte opfattede den skjulte Bitterhed i Evelinas let henkastede Ytringer eller den tilbagetrængte Smerte i hendes Ægtefælles hensynsfulde, beherskede Optræden.

«Hvor har Du været henne hele denne lange, kjedsommelige Søndag»? spurgte Evelina, da de mødtes ved det sildige Middagsmaaltid. «Kan Du ikke sige mig, hvor man gaar hen for at faa denne friske Teint og dette glade, ubekymrede Smil, som forynger dit Udseende og gjør Dig — — ja, hvad skal jeg kalde det; thi Du ved, Du er aldeles ikke smuk, Annalil»?

«Hvis Frøken Gram vil tillade mig at supplere din Bemærkning, vilde jeg sige, at hendes hele Væsen

og Fremtræden bedst kan betegnes ved det engelske Ord: Ladylike. Der hviler en velgjørende Ro og Ynde over hendes Ord og Bevægelser, som —»,

«Som jeg ganske mangler, mener Du vel», afbrød Evelina ham med en Latter, der lød lidt kunstlet.

Med et Blik fuldt af Overraskelse saa han paa hende, og et Glædesglimt skjød frem af de mørkeblaa Øine, hvori Ungdommens Ild endnu flammede. Han tog hendes Haand mellem begge sine, og det saa ud, som om han i Tankerne sluttede hende tæt til sit Hjerte, da han dæmpet og lidenskabeligt hviskede: «Evelina, min eneste, mit alt».

«Slip min Haand, det gjør ondt! Se den er ganske rød. — Jeg beder Dig, forsøg Dig aldrig i den sentimentale Genre; thi det har noget yderst latterligt ved sig for en Mand i din Alder. — — Nu, Anna, kan man faa vide, hvor Du har tilbragt din Formiddag»?

«Du maa ikke alene gjerne faa vide det, men jeg har tillige den Plan at anvende alle mine Overtalelser for at faa Dig til at følge med derhen i Eftermiddag. Jeg har fundet en liden, yndig, kirkestille Plet dybt inde i Skoven, hvor jeg har holdt Gudstjeneste og sunget Salmer sammen med Fuglene, da jeg til min Skuffelse hørte, at Du og Hr. d'Alban ikke bruge at gaa i Kirke, og at det i Dag var bleven for sent for mig til at naa frem i rette Tid».

«Min kjære Anna, Du har virkelig ikke tabt noget ved, at Du ikke kom afsted. D'Alban og jeg have været der en eneste Gang, og vi vare enige om, at det var en Parodi paa al Gudstjeneste. Kirken er mørk og uhyggelig, Sangen er øresønderrivende, og Talen — — ja, jeg maa tilstaa, jeg hørte ikke et Ord af den, men d'Alban sagde, at den var langtrukken, indholdsløs og ulogisk».

«Og dog vilde jeg der have fundet, hvad jeg ikke kan finde noget andet Sted: Det er Guds eget Hus, og det er hans indviede Tjener, som der taler til os, hvad enten det sker med Aandens overlegne Begavelse eller i Hjertets Enfold».

«Min bedste Frøken, hvorledes er det muligt, at De med Deres oplyste Forstand kan lægge Vægt paa disse ydre Former», udbrød d'Alban livligt. «Selv om vi antage, at det er en dygtig Prædikant, vi høre, saa kan det dog vel neppe være til Glæde eller Opbyggelse for nogen, at en Lære, som vi ikke kunne fatte og af den Grund hellerikke kunne tilegne os. bliver fastslaaet som et ubestrideligt Faktum».

«Fatte»? gjentog Anna rødmende og forlegen i Bevidstheden om, at hendes simple, ulærde Ord neppe vilde kunne bringe den erfarne Verdensmand nogen Overbevisning om de Ting, der indeslutte Hemmeligheder, som alene ved Selvoplevelsens Erkjendelse kunne bringes til Klarhed for det sjælelige Syn; «ak, hvor

meget er det vel, vi kunne fatte? Er ikke ethvert Græsstraa, der spirer frem af Jorden, enhver duftende Blomst, som udfolder sine finttegnede Blade derude i Haven, en Gaade for os»?

«O, — — ikke saa ganske, min Frøken, ikke saa ganske. Videnskaben har gjort forbausende Fremskridt i vore Dage baade i den ene og i den anden Retning. — — Forøvrigt maa De ikke tro, at De i mig ser en af vore moderne Atheister. Jeg vil kun ikke finde mig i det Dogmernes Tyranni, som er raadende paa det religiøse Gebet. Jeg skatter Aandens Rigdom høit og øser gjerne af Kundskabens sprudlende Væld; men jeg vil have Ret til selv at vælge og vrage, naar jeg fører Tidens store, brændende Spørgsmaal frem for mit Blik. — Jeg vil have Frihed til at leve et selvstændigt Aandsliv».

«Og tror De ikke, at det bedste Udgangspunkt for at naa frem til et selvstændigt Aandsliv netop maa være at finde i Kristendommens Grundsandheder»? spurgte Anna frygtsomt.

«Deri kan De vistnok have Ret, men disse Grundsandheder existere kun for den, som ved sin egen Aands Kraft har kjæmpet sig frem til den rette, aandelige Frihed og formaar at se klart igjennem al den Spidsfindighedstaage, hvori man stræber at indhylle os».

«Hr. d'Alban, — kan De, kan nogen kjæmpe sig

frem til den rette, aandelige Frihed ved sin egen Aands Kraft»? udbrød Anna med Overbevisningens Alvor.

«Nuvel, kan jeg det ikke, saa vil det ialfald ikke gaa mig værre end mangfoldige andre», svarede han med et artigt, men noget overlegent Smil.

«Tillad mig at ende denne Samtale med det Forslag, at vi gaa fra Bordet», sagde Evelina leende og skjænkede sin Mand et langt mere venligt og bifaldende Blik, end han var vant til at modtage fra hende. «Jeg læser i Annas Ansigt, at Du skræmmer hende, — trods din Forsikring om, at Du ikke hører til vore moderne Atheister».

«Er det i saadanne Ord og Tanker, de mødes, da undrer det mig ikke, at de have saa vanskeligt for at forstaa og finde hinanden», var Annas tause Betragtning. «Og vil dette Forhold vedvare saaledes? — O, gid jeg kunde nedrive den Mur af Egenkjærlighed, som Evelina har opført omkring sig; men det er umuligt. Der maa en stærkere Haand til end min».

«Jeg haaber, Damerne tillade, at jeg ledsager dem»? sagde d'Alban, da de kort efter stode færdige til at gaa ud.

«Paa ingen Maade, min Ven! Det vilde aldeles fordærve vor Tur, skal Du vide. — Jeg vil idetmindste forsøge paa at drømme mig tilbage til mine Pigedage, da Livet endnu var omgivet af Illusionens bedragerske Lys, og ingen Lænke trykkede og holdt mig fast».

«Og føler Du da nu Trykket af Lænken, Evelina»?

«Selv om det var en Rosenlænke, jeg bar, vilde jeg hade den, fordi det dog var — en Lænke», udbrød hun med et pludseligt Omslag i Stemning. «Søger jeg nogensinde at paatrænge Dig min Nærværelse, naar Du anvender Timer af Dagen til at fordybe Dig i dine Bøger, Tegninger og Studier»?

En rislende Bæk, som slyngede sig hen mellem Klynger af Bregner og tætte Orekrat, havde været Annas Veiviser om Formiddagen, og de fulgte den nu atter, indtil de naaede en aaben Plads midt inde i Skovens Tykning, hvor ludende Hængebirke og slanke Furutræer speilede sine Kroner i et lidet, staalblankt Fjeldvand, hvis stille Flade syntes at opfange Himmelens rene blaa for at gjengive det i en endnu dybere Farve. En Maaltrost slog sine klare Triller længere inde i Skoven og fyldte Luften med sitrende, vemodige Toner, og Søndagsstilhedens Fred hvilede over den tause og dog saa veltalende Natur.

«Er det ikke andet end dette»? spurgte Evelina med en skuffet Mine og satte sig paa en afhugget Træstamme.

«Nei, det er ikke andet end dette».

«Uf, hvor her er hedt»!

«Jeg synes, her er friskt og kjøligt. Hvor deiligt det dufter af Birkeløvet, Du».

De hensank begge i drømmende Taushed, og Anna

havde næsten glemt, at hun ikke var alene, da Lyden af en voldsom Hulken kaldte hende tilbage til Virkeligheden.

«Evelina er Du syg? — Er Du bedrøvet da? — Kjære, sig mig, hvad det er, saa ville vi tale om det sammen»?

«Det er — — jeg ved ikke, hvad det er. — — jo, det er denne besynderlige, higende Længsel, der undertiden kan komme over mig og pine og plage mig lige ind i Sjælen. — Jeg troede, at jeg nu forlængst var kommet over saadanne latterlige, sentimentale Stemninger, men det er dette Sted, som atter har kaldt dem tillive. O, hvorfor har Du ført mig herhen? Her er saa trist og alvorsfuldt! Kom og lad os gaa hjem. — — Nei, jeg vil ikke vente, jeg vil ikke høre paa Dig. Kom og lad os gaa — — strax»!

Da de atter naaede Furubo var Evelinas Mismod forsvundet. Hun var livlig indtil Overgivenhed, og d'Albans henrykte Blikke fulgte hende overalt med ufordulgt Beundring.

«I Morgen ville Anna og jeg gjøre Visit hos Presten's og hos vor nærmeste Nabo, Fru Møller», sagde hun i Samtalens Løb. «og Du maa følge med, min Ven, og tjene som Afleder for en Del af den Kjedsommelighed, der ellers vil falde over Anna og mig som et Styrtebad. — Det er ligesaa godt, at jeg paa Forhaand giver Dig en Ide om, hvad der venter Dig,

min kjære Anna. Pastor Strøm og hans Hustru ville vi ikke opholde os ved; thi de beskrives bedst, naar jeg siger, at der er aldeles intet at sige om dem. Deres to, gammelagtige Døtre kunne bekvemmest henføres under Kategorien: Dydsmønstre, og i denne Egenskab udfolde de en foruroligende Virksomhed i alle mulige Retninger. De have stadigt tre à fire storartede Hæklearbeider i Gang, der ere bestemte til «at skjænkes» til forskjellige Bazarer i Hovedstaden: endvidere have de oprettet en Haandgjerningsskole for fattige Børn, som der faa fri Undervisning samt Tugt og Formaning ovenikjøbet; endvidere kunne de aldrig faa Øie paa et nogenlunde velklædt, mandligt eller kvindeligt Individ, uden de med en Rovfugls Griskhed slaa ned paa Vedkommende med Anmodning om at faa deres gamle, aflagte Klæder, som de sy om og uddele til fattige til Jul. Jeg har blot truffet sammen med dem nogle faa Gange, men de have allerede bemægtiget sig en betydelig Del af min Garderobe, og d'Alban er som et hjælpeløst Barn i deres dygtige Hænder. Endvidere — — nei, jeg kan ikke mere! Alene Erindringen om saa megen Fuldkommenhed har noget overvældende ved sig».

«Men alt dette er dog meget godt og rosværdigt», sagde Anna med et frembrydende Smil.

«Aa ja, men det vilde være ligesaa godt og rosværdigt, om de ikke talede om det ved enhver Anledning og paa samme Tid lode os andre, mindre fuld-

komne dødelige forstaa, at de betragte os som hørende til en anden, mere underordnet Menneskerace, fordi vi ikke have den Ære at regnes blandt dem, hvem de med et fromt Suk og himmelvendte Blikke kalde «En af vore». — — Nei, da foretrækker jeg unegteligt Fru Møller. Hun giver En dog Stof til Latter ved sin forcerede Ungdommelighed og sine smagløse, ultramoderne Toiletter».

«Og dog har Du allerede mere end en Gang erklæret hende for aldeles uudholdelig, naar hun har været alfor ihærdig i sine Bestræbelser for, at I to skulle blive uadskillelige Veninder», udbrød d'Alban leende.

«Ja, naturligvis! Sina Møller og jeg Veninder! Vilde det vinde dit Bifald, d'Alban? Men lad mig nu forestille hende for Anna. — — Kast dit Blik hen over Haven og lad det fæste sig ved den høirøde Pæon der borte i Hjørnet. Den er ikke alene fuldt udsprunget, men den er — — ja, jeg tror saamen, den er revnet i et Overmaal af Fylde: ialfald er den utvivlsomt paa Veien til at visne, og dog staar den der og pranger, som om den vilde sige: «Se paa mig! Hvilken Rose kan vel maale sig med mig i Omfang og Farvepragt»? — Anna, det er Fru Sina Møller; og for at gjøre Ligheden fuldstændig, hænger Pæonen lidt med Hovedet og ser ud, som den trænger til en Støtte, og, hvis man tør fæste Lid til de fortræffelige Frøkener

Strøms Forsikringer, har det siden Hr. Møllers Død ogsaa været Fru Sinas Hovedbeskjæftigelse at søge en Støtte, NB. blandt den ugifte Del af Skabningens Herrer. Ialfald møder Pastor Strøms venlige Tilbud om at staa hende bi med Raad og Daad ingen Anerkjendelse».

«Det er ogsaa ganske overflødigt, min kjære Evelina; thi hun skal have en meget duelig Gaardsbestyrer og tillige selv udvikle en betydelig Forretningsdygtighed i Anvendelsen af sin temmelig store Formue. Det undrer mig forøvrigt, at vi ikke have havt hendes Besøg for længe siden; thi jeg er vis paa, hun brænder af Længsel efter at gjøre Deres Bekjendtskab, Frøken Gram».

«Naar man taler om Solen — —», mumlede Evelina, da en Vogn i det samme rullede ind paa Gaarden, og en høi, noget før Dame, i hvis Paaklædning det rosafarvede var betydeligt fremtrædende, kom med hurtige, halvt løbende Skridt, som satte Slæbet paa hendes Kjole i en svaiende Bevægelse, henimod dem.

«Min kjære, elskværdige Fru d'Alban, De maa virkelig undskylde, at jeg kommer anstigende paa denne ubeleilige Tid, men jeg har ventet paa, at det skulde blive lidt kjøligt, førend jeg foretog min sædvanlige Kjøretur, og da jeg saa kom her i Nærheden, kunde jeg ikke modstaa min Lyst til at titte indom

og se, hvordan De har det. — — Nei, saa Frøken Gram er kommet! Ja, havde jeg havt nogen Anelse om det, da havde jeg sandelig ikke villet forstyrre. Aa, Du Himmel! Jeg kan sagtens tænke mig, hvor meget to Veninder kunne have at betro hinanden, naar de atter mødes efter en saa lang Adskillelse. Jeg kommer til at blive ganske jaloux paa Dem, Frøken Gram, hvis De tager Fru d'Alban rent fra mig».

«Vil De ikke sætte Dem, Fru Møller»? afbrød Evelina hende koldt.

«Jo, tusinde Tak, det vil jeg mere end gjerne. Jeg er rent opslidt i Aften, skal jeg sige Dem, for jeg har havt et forfærdeligt Sjau med Budeien i Dag. Ja, De er lykkelig, at De slipper Kreaturstel, Fru d'Alban. De kan ikke tænke Dem, hvilke Bekymringer det medfører, naar man staar saa ene og uden Støtte som jeg».

Hun forsøgte at give sit Ansigt et Præg af lidende Resignation, som imidlertid snart gav Plads for et særdeles veltilfreds Udtryk, der passede langt bedre til de fede, blussende Kinder, de livlige, lyseblaa Øine og de svulmende, røde Læber, som næsten altid aabnede sig saa meget, at de fremviste en Række skinnende, hvide Tænder.

D'Alban, der aldrig formaaede at fornegte den Høflighed, som var bleven en Del af hans Natur, gjorde famlende Forsøg paa at finde nogle

passende, norske Ord, hvormed han kunde bevidne sin Indignation over Budeiens Forseelser.

«Ak ja», fortsatte hun, synlig oplivet ved d'Albans Deltagelse, «det er ikke det alene, men Alf og Axemand have i den sidste Uge været saa uartige, at de næsten have plaget Livet af mig. Tænk Dem, i Torsdags spyttede Axemand paa Alf, og det var ikke muligt at faa ham til at tørre det af eller bede Broderen om Forladelse, og da jeg med Taarer i Øinene sagde til ham: «Axemanden min, kan Du nænne at bedrøve Mamma di' da»? ved De, hvad han saa svarede»?

D'Alban rystede paa Hovedet med en benegtende Mine og en forrædersk Trækning om Munden, og Anna fik pludseligt travlt med at plukke nogle Græsstraa, som ikke udmærkede sig ved nogen særlig Skjønhed.

«Han sagde — —. Ja jeg kan næsten ikke bekvemme mig til at bringe det over mine Læber, og jeg er bange for, at det vil saare Fru d'Albans og hendes Venindes Blufærdighedsfølelse i høieste Grad; men jeg fortæller det ganske i Fortrolighed, — i dybeste Fortrolighed. Han sagde: «Aa — — — Skidt, Mamma»! sagde han. Ja, vil De tænke Dem? — De har rigtignok selv ingen smaa, min søde Frue, men De kan dog vist sætte Dem ind i en Moders Følelser ved en saadan Anledning»?

«Jeg formoder, at Børn faa Ris ved en saadan Anledning», bemærkede Evelina tørt.

«Ris! Nei, dertil har jeg rigtignok et altfor ømt Hjerte. Men han bragte mig unegteligt til en Krisis; thi jeg satte mig lige hen til Skrivebordet og skrev til en Bekjendt i Kristiania med Anmodning, om han vilde skaffe mig en Huslærer snarest muligt».

«En Huslærer!? Min bedste Fru Møller, det forekommer mig, at Deres Smaagutter endnu ere saa unge, at de snarere trænge til en Barnepiges Omsorg».

«Aa, langtifra da, Hr. d'Alban! Man kan aldrig begynde tidligt nok med at bibringe dem Dannelse, og jeg sætter nu saa uhyre stor Pris paa Dannelse, skal jeg sige Dem. Desuden er det sletikke min Mening, at Børnene skulle overanstrenges. Han kan tage det ganske peu à peu med Læsningen; men hvad jeg trænger til, det er at faa en Støtte, der kan hjælpe og veilede mig med deres Opdragelse og moralske Udvikling, og derfor har jeg ogsaa skrevet, at han maa komme, jo før, jo heller. — — Men jeg opholder dem vist? — — Farvel, Farvel, og hjertelig velkommen til Breidablik, Frøken Gram. Ja, De faar tækkes i Tarvelighed, naar De kommer til mig; thi Breidablik kan nok ikke maale sig med det yndige Furubo i nogen Henseende».

Otte Dage senere modtog man en høitidelig Indbydelse til Middag hos Fru Møller, der underrettede om, at Pastor Strøms og et Par andre, mere fjerntboende Familier ligeledes vare blandt de ventede Gjæster. Evelina protesterede mod at paaføre sig denne Taalmodighedsprøve, men blev mod Sædvane overstemt af Anna og d'Alban, som begge mente, at det kunde være ret morsomt at gjøre Bekjendtskab med nogle flere af Bygdens Honoratiores.

«Ialfald kan jeg da more mig med at gjøre mig smuk», sagde Evelina med en trodsig Mine; og at hun havde naaet sit Maal, kunde hun neppe være i Tvivl om, da hun stod færdig til at tage bort og kastede det sidste, prøvende Blik i Speilet, som viste hende Billedet af en ung, skjøn Kvinde, hvis slanke Skikkelse fordelagtigt fremhævedes af de lette, hvide Musselinskyer, der omsluttede hende.

Veiret var straalende, og Vinen og Retterne fortrinlige; men uagtet Fru Møller opbød al sin Elskværdighed og strømmede over af Smil og røde Baandsløifer, formaaede hun dog ikke at forjage den Tyngde, som hvilede over Selskabet, der øiensynligt følte sig trykket af Hr. og Fru d'Albans Nærværelse, og det var med en Følelse af Lettelse, man reiste sig fra Middagsbordet og tog Plads om det runde Bord i Havestuen, hvor Værtinden præsiderede foran det kostbare Sølvservice og uddelte den duftende Mokkakaffe til

høire og venstre. Anna tyede med sin Kaffekop ud paa Verandaen og satte sig hen i et skyggefuldt Hjørne, hvorfra hun kunde have frit Indblik i Værelset.

«Aa, bare en liden, halv Kop til, Frøken Strøm», sagde Fru Møller, vaklende mellem en indgroet Tilbøielighed til at nøde sine Gjæster og Bevidstheden om, at det sletikke var «fint» at sørge for deres Velvære paa den Maade. Hendes Overtalelser afbrødes ved, at en Pige kom ind og tilhviskede hende noget, som fremkaldte det overraskede Udraab: «Nei er det muligt! Gud, hvor hyggeligt»!

Hun skyndte sig ud, og da hun efter et Kvarters Forløb atter viste sig, spillede der et særdeles animeret Smil om de røde Læber, og det var en vis triumferende Stolthed i hendes Stemme, da hun gjentagende presenterede: «Min nye Huslærer, Hr. Student Gram».

Det gav et Sæt i Anna, og hun havde nær sluppet den Kop, hun holdt i Haanden, men i næste Øieblik bekjæmpede hun sin Bevægelse og lod i aandeløs Forventning sit Blik glide hen over den unge Mand, som med elegant og utvungen Holdning hilsede paa de tilstedeværende.

Det var Otto, — Barnets Ven og den unge Piges Broder, der i begge disse Egenskaber var bleven hende saa kjær, trods alle de Skuffelser og Sorger, som senere havde udviklet sig af hendes Bekjendtskab med ham. Og nu stod han der og skulde om nogle faa Øieblikke

møde den snart forglemte Søster som en fremmed blandt de andre fremmede, og maaske vilde hendes Nærværelse endog være ham ubehagelig ved de Minder, som derved kaldtes tillive hos ham.

Ja, det var ham, og dog forekom han hende næsten som en anden. Det var de samme, vel bekjendte Træk, som hun saa ofte havde gjenkaldt i sin Erindring, men det krøllede, lysebrune Haar var bleven dunklere, og en mørk Ramme af stærkt kruset Skjæg skjulte de bløde Træk om den smuktformede Mund og gav hans Ansigt et Præg af Mandighed, som det tidligere havde manglet. Det glade, aabne Blik var ganske forsvundet, men et halvt spottende, halvt drømmende Udtryk, der nu syntes at være det fremtrædende i de mørkeblaa Øine, var maaske mere interessevækkende. Med rolig Sikkerhed nærmede han sig Evelina og ytrede nogle forbindtlige Ord om den behagelige Overraskelse, som var bleven ham til Del ved saa uventet at støde paa hende.

«Hvor koldt og ligegyldigt han siger det», tænkte Anna, «og der er ikke det svageste Glimt af Overraskelse at opdage i hans Ansigt. Han har ikke behøvet lang Tid til at glemme sin Ungdoms Drøm: At Kjærlighed og Lykke kun vare at finde hos Evelina. — — Det ser snarere ud, som om de havde byttet Roller. Evelina er endnu blegere end ellers, og hvor rød hun blev, da hendes Blik mødte hans, og hun

pludseligt gjenkjendte ham. Jeg har aldrig før seet hende blive saa rød. — Og dog har hun neppe nogensinde syntes om ham. I Grunden tror. jeg, hun har overseet ham lidt. — — O, gid han vilde faa Øie paa mig og komme herud: jeg har sletikke Mod til at møde ham derinde».

«Jeg haaber, vi ofte faa se Dem paa Furubo», sagde Evelina i det samme, «især nu, da vi eie en Magnet i Anna; — — ja, De ved vel hellerikke, at hun er her»?

«Anna? Nei, det vidste jeg aldeles ikke! Hvor er hun»? Og nu var der i Sandhed glad Overraskelse i hans søgende Blik, og da han i næste Øieblik stod foran hende og rystede begge hendes udstrakte Hænder, kunde man ikke være i Tvivl om, at det var det uventede Gjensyn, som for et Øieblik farvede hans Kinder med en flygtig Rødme.

«Kom og gaa med mig ned i Haven», sagde han, da de første Velkomsthilsener vare udvexlede. «Jeg har tusinde Ting at tale med Dig om, og alligevel kan jeg ikke komme paa en eneste, saa længe alle disse nysgjerrige Øine og lyttende Øren holde Vagt over os. — — Er Du glad ved at se mig igjen, min lille Søster»?

«Ja, saa inderlig glad»!

«Du er den samme som før, Du, det mærker jeg strax. Du er ingen Ven af mange overflødige Ord».

«Hvad vilde Du da, jeg skulde sige? At min Glæde er smerteblandet, og at Graad og Latter i dette Øieblik have sat hinanden Stevne i mit Hjerte»?

«Nei, nei, lad os for alt i Verden holde Smerten ude af Betragtning og ikke blive høitravende. — — Det undrer Dig maaske, at jeg har kunnet bekvemme mig til at gaa ind paa min herværende Stilling»?

«Ja, det undrer mig meget».

«Nu ja, naar jeg skal være ganske oprigtig, maa jeg tilstaa, at ogsaa jeg er noget forbauset over at finde mig som Abc-Lærer for Fru Møllers to, haabefulde Unger; men Skjæbnen tumler omkring med En, og man ved ikke selv, hvor man kommer til at havne. — Forøvrigt var der fornemmelig to Sider af Sagen, som gjorde Udslaget. Mine Kreditorer viste en saa høist paatrængende Ubeskedenhed ligeoverfor mig, at jeg virkelig blev nødt til at fortrække fra Hovedstaden, idetmindste for en Tid, og da saa dette tilbød sig, og jeg tillige ved et Tilfælde fik vide, at — —. Ja, — det var ingen anden Udvei, forstaar Du».

«Du har altsaa ganske opgivet at gaa til Theatret»?

«O ja, forlængst! Det var en Flyvegrille og intet andet, og da jeg kom til Paris og saa, hvad sand Kunst har at betyde, lod jeg den Fugl fare og studerede Livet istedetfor Kunsten. Mit Ophold der var forresten meget behageligt. Det udvidede mine Ideer og gjorde mig til en Mand».

«En Mand? — Saa vis det i Gjerningen, kjære Otto, ved at vælge Dig en bestemt Levevei. Optag atter dit henlagte Studium, og da er jeg vis paa, det endnu vil være muligt at faa din Fader til at glemme alt det, som saa længe har adskilt eder. Du kan dog aldrig i Længden finde Dig i dette Dagdriverliv».

«Et Liv i Aandens Tjeneste kan dog vel ikke kaldes et Dagdriverliv»? spurgte han synlig saaret.

«Og kalder Du det et Liv i Aandens Tjeneste, at Du lærer Alf og Axemand at stave»?

«O, jeg har ogsaa andre Planer, kan Du tro. For det første har jeg nu medbragt adskillige filosofiske Værker, som jeg vil studere grundigt, og saa har jeg desuden tænkt paa at holde nogle Foredrag for Bønderne heroppe. — — Jeg vil søge at vække dem af den aandelige Dvale, hvori de hendøse deres Tilværelse; jeg vil udvide deres Synskreds og bringe dem til at forstaa, at vi alle skulle være med om at frugtbargjøre de aandelige Skatte, som enhver af os i mere og mindre Grad er i Besiddelse af. Er dette ikke et Liv i Aandens Tjeneste, min strenge, lille Søster»?

«Lad os ikke tale mere om dette nu» sagde Anna med et neddæmpet Suk, der fremkaldtes ved Erindringen om deres sidste Samtale, da han havde havt ligesaa klingende Ord paa rede Haand for en Sag, som han nu selv erklærede for en Flyvegrille. «Ialfald er

jeg vis paa, at jeg er glad ved at have Dig her, og — — og jeg haaber, at Du ofte vil komme til Furubo».

«Ja, naturligvis! Jeg vil besøge Dig hver Dag; det falder af sig selv, og Du skal se, jeg vil blive et nyt Menneske, naar min gamle Mentor atter tager mig under Behandling». Og han lagde hendes Arm i sin og vandrede op og ned med hende i den tætte Lindealle og talede om «gamle Dage», medens Træerne dryssede sin lysegrønne Blomsterregn ned over dem, og Haabets og Glædens Blomster spirede frem i Annas Sind.

«Jeg tror, vi maa gaa ind», sagde hun endelig. «Fru Møller har allerede vist sig flere Gange paa Verandaen, og hun længter maaske efter at gjøre nærmere Bekjendtskab med «den nye Huslærer»».

«Uf, det vil blive stridt nok at holde ud i hendes Nærhed Dag efter Dag. Det er et forfærdelig massivt Fruentimmer».

I dette Øieblik kom Gjenstanden for denne lidet smigrende Udtalelse hen imod dem. Hendes Gang var endnu mere let og bevægelig end ellers, og et Smil, der skulde forestille barnligt, lod de hvide Tænder komme til sin fulde Ret.

«Tør jeg — — tør jeg forstyrre? Aa, jeg er bleven ganske nervøs ved denne overraskende, romantiske Begivenhed. Herregud, at tænke sig, at Broder og Søster saaledes skulde træffe sammen, udenat nogen

af dem havde den mindste Anelse om det! — Og jeg var vel dum! Da De nævnede Deres Navn, faldt det mig ikke engang ind, at De skulde være en Slægtning af Frøkenen, kan De tænke. Jeg var saa optaget af Glæden over, at jeg endelig stod ved Maalet for mine længe nærede Ønsker: Jeg har en Støtte, der kan hjælpe og lede mig, den svage Kvinde, naar Tvivl og Bekymring bemægtige sig mig i Bevidstleden om det uhyre Ansvar, som hviler paa en Moder, naar hun staar ene i Verden. Men nu er jeg rolig; thi jeg læser i Deres Øine, at De med Kjærlighed vil tage Dem af min Alf og min lille Axemand. — Aa, jeg har ikke paa lang Tid følt mig saa let og barneung som i Aften, og jeg haaber, at d'Albans og vi herefter skulle være som e n Familie».

Otto fremmumlede noget om, at han følte sig meget smigret ved hendes Tillid, men han var aabenbart i Uvished om, hvorledes han skulde tage det med denne nye Fremtoning i hans kvindelige Bekjendtskabskreds.

«Synger De, Gram»? spurgte hun lidt efter i en smægtende Tone. «Jeg sværmer for Sang, skal jeg sige Dem».

«Jeg tror neppe, De vil komme til at «sværme» for mine musikalske Præstationer, Frue; thi de ere høist ubetydelige. Jeg synger lidt og akkompagnerer efter Gehør; det er det hele. Men skulle vi ikke

gaa ind og anmode Fru d'Alban om at give os lidt Musik»?

«Evelina synger ikke mere. Naar vi bede hende derom, svarer hun, at hun ikke er oplagt, og d'Albans og mine Overtalelser have hidindtil vist sig lige frugtesløse».

Kort efter befandt Otto sig ved Piánofortet og sang med ren, klangfuld Stemme Henrik Wergelands:

«Ved Sjøen, den mørke, bekranset af Tallen,
Du møde mig, fagreste Gjente i Dalen»!

En Kritiker vilde maaske sagt, at hans Stemme var lidet uddannet, og at han manglede Skole; men der gik en ulmende Glød gjennem de stemningsrige Ord og Toner, som uimodstaaeligt øvede sit Trylleri paa Tilhørerne og end mere fremhævedes ved hans stærkt dramatiske Foredrag. Da han kom til de Ord:

«Ved Sjøen, den mørke — da skal i dit Øre
Jeg hviske, hvad forhen Du neppe fik høre».

saa hån en hvid Kjole ved Siden af sig, og da han havde endt Sangen og hævede de udtryksfulde Øine med et Blik, som maaske var lidt beregnet paa Situationen, skuede de lige ind i et Par sorte Stjerner, der talede et Sprog, som han kun altfor vel forstod at tyde.

«Hvorfor har De aldrig sunget for mig før, Student Gram»?

«Fordi dette Talent først dukkede frem hos mig under mit Ophold i Paris».

«Og hvem var Deres Lærer»?

«Det var — — en ung, skjøn Kvinde, der ogsaa bibragte mig en anden Lære». Det saa ud, som han ventede, at Evelina vilde gjøre ham et nyt Spørgsmaal, men da det udeblev, fortsatte han: «Hun lærte mig, at Kvinden forstaar at glemme, hvad Manden betragter som en Indsats for hele Livet. — Nei, det er usandt! Jeg havde allerede lært dette før den Tid, og da var det mig, der betalte Indsatsen. — — Fru d'Alban, nu er det Deres Tur at synge for mig».

Hans Blik var bønfaldende, da han udtalede de sidste Ord, men der laa noget bydende i hans Stemme, som vistnok vilde have fremkaldt et modvilligt Afslag fra Evelina, hvis hendes Ægtefælle havde gjort hende en saadan Anmodning. Nu satte hun sig strax og uden Indvending til Pianofortet, og medens Sang paa Sang strømmede fra hendes Læber, fik Øiet Ild og Kinderne Rødme; og Otto bøiede sig over hende i aandeløs Lytten og tænkte, at saaledes maatte Sirenernes Sange have lydt gjennem Natten, naar de lokkede de forbidragende til at glemme Fortid og Fremtid og blive hos dem, fængslede af Tonernes koglende Magt.

«Jeg er Deres Broder meget forbunden, fordi han atter har kaldt Evelinas slumrende Musiksans tillive ved sin smukke Sang», sagde d'Alban, da de befandt sig paa Hjemveien.

«Du tror neppe», henvendte han sig til Evelina, «hvilken Glæde det har været for mig at høre de længe savnede Melodier igjen, og det forekommer mig, at din Stemme aldrig har været skjønnere».

«Jeg beder Dig, tal ikke til mig, d'Alban. Jeg har en forfærdelig Hovedpine, og jeg er sletikke oplagt til at høre paa dine Komplimenter i Aften».

Han kastede et hurtigt, forskende Blik paa hende, og alle tre taug, indtil de vare i Dagligstuen paa Furubo.

«Kom og gaa med mig ud i Haven, Anna. Jeg kan ikke puste herinde; Luften er saa tung og trykkende», udbrød Evelina og drog sig sky tilbage for d'Albans Haand, da han lagde den paa hendes brændende Pande. Hun greb Annas Arm og mere løb end gik ned til Havens fjerneste Ende. «Hertil og ikke længer! Saaledes lyder det for mig gjennem hele Livet. O, Anna, Anna, naar jeg kun var fri»!

«Du er mig en Gaade, Evelina», sagde Anna mismodigt. «Dit Liv gaar op i en Higen efter det uopnaaelige, og derfor synes Du saa ofte at høre et: «Hertil og ikke længer». Den Lænke, som binder Dig, har Du selv frivilligt taget paa, og din Ægtefælle er saa god, ædel, hensynsfuld og taalmodig, at — —».

«Taalmodig», afbrød hun hende heftigt, «hvad mener Du med det»?

«Jeg mener, at Du ofte prøver Hr. d'Albans Taalmodighed haardt».

«Og prøver han da ikke ligesaa ofte min»? spurgte hun med stigende Heftighed. «Tror Du ikke, at det er en Pine for mig, hver Gang han plager mig med disse forsigtige Spørgsmaal til mit Befindende, hvorunder der skjuler sig en ulmende Frygt for, at jeg en vakker Dag skal faa et Anfald af — — af den samme Sygdom, som jeg havde i Italien. Han tør ikke modsige mig, det er Tingen, han tør det ikke, fordi han er feig og umandig».

«Kan et stedsevarende, kjærligt Hensyn til dit Vel fortjene Navn af Feighed og Umandighed? Jeg vilde heller sige, at denne stadige Selvbeherskelse med et godt og ædelt Maal for Øie er det bedste Bevis paa hans Karakters Mandighed».

Hun svarede ikke paa Annas Bemærkning, men vedblev: «Og er Du ikke træt og kjed af alle disse høflige Ord og Vendinger? Og er Du ikke enig med mig i, at hans blotte Nærværelse er nok til at fordærve Nydelsen af — — en smuk Udsigt f. Ex., naar han staar der og ligesom sønderlemmer Naturen med sine minutiøse Beskrivelser»?

«Du er i Sandhed høist uretfærdig, Evelina. Jeg finder, at det ofte er en virkelig Nydelse at lytte til hans — — nu ja, lad mig bruge dit Udtryk, — minutiøse Beskrivelser, men jeg vil ikke negte, at jeg

undertiden faar Indtryk af, at hans Opfattelse vilde vinde i Rigdom og Dybde, hvis — — hvis han mere saa Skaberen i det skabte».

«Kjære, lad os ikke komme over paa det Thema i Aften. Det er saa kjedeligt, Du».

Der fulgte nu en lang Pause, hvorunder enhver af dem hengav sig til sine egne Tanker, indtil Evelina endelig udbrød: «Hvor han er smuk! Jeg har aldrig før seet en saa fuldkommen smuk Mand».

«Mener Du — — mener Du Otto»?

«Ja, naturligvis. Hvem skulde jeg ellers mene? — Jeg misunder Dig dette Gjensyn, Anna. Jeg misunder Dig Søsterens Ret til at beundre og elske en saadan Broder».

«Otto er egentlig ikke — —». Og Anna stansede og blev saa rød som den Rose, hun holdt i Haanden.

««Ikke smuk», vil Du kanske sige? O, men hvor har Du da dine Øine henne»?

«Otto er egentlig ikke min Broder. Vi ere i Grunden sletikke i Familie med hinanden». Dette var Annas halvt udtalede Tanke, men hun berigtigede ikke Evelinas feilagtige Opfatning af de afbrudte Ord. «Jeg kan forklare hende vort Slægtskabsforhold en anden Gang», tænkte hun. «Hun har glemt, at vi ikke ere rigtige Søskende, og, naar alt kommer til alt, kan det jo ogsaa være det samme».

Fru Møllers Haab om, at et stadigt Samvær her-

efter vilde udvikle sig mellem Furubos og Breidabliks Beboere, blev ikke skuffet; thi det var jo en Selvfølge, at Otto tilbragte en stor Del af Dagen hos sin Søster, og det lod til, at Fru Møller ansaa det for en uafviselig Pligt, at hun enten fulgte med eller ialfald indfandt sig henimod Aften «for at hente Gram», og den synlige Kulde, hvormed især Evelina modtog hende, prellede aldeles af paa hendes selvgode Sikkerhed og smilende, snakkesyge Paatrængenhed.

I den første Tid efter Ottos Ankomst hengav hun sig til et Slags tilbedende Beundring for Anna, hvem hun tidligere ikke havde skjænket synderlig Opmærksomhed, men da hun ved et Tilfælde erfarede, at Søskendeforholdet mellem dem i Virkeligheden kun existerede af Navn, og at de, som hun med dyb Indignation bemærkede, «for den Sags Skyld gjerne kunde gifte sig med hinanden, hvad Tid og Time det skulde være», da forvandlede hendes velvillige Sindelag sig lidt efter lidt til en ganske modsat Stemning, der undertiden skaffede sig Luft i ikke meget tilslørede Hentydninger til «kokette og intrigante, unge Damer», som legede med Mændenes Hjerter, medens de selv ikke eiede Spor af dette Følelsesapparat.

Evelina og Otto talede sjeldent med hinanden, og de Ord, de vexlede, bare i Almindelighed Præg af kold Tilbageholdenhed; men da de snart opdagede, at deres Stemmer passede fortrinligt sammen, sang de desto

mere og kunde ofte tilbringe Timer i hinandens Selskab ved Pianofortet, medens d'Albans tankefulde Øine flyttede sig fra Evelinas belivede Træk til den smukke, unge Mands glødende, lykkestraalende Ansigt. Han anmodede aldrig mere sin Hustru om at synge; derimod unddrog han sig ofte fra at være Tilhører ved disse musikalske Nydelser, greb sin Hat, og medens han streifede om i den tætte Furuskov, der omgav Bagsiden af Huset, holdt Skinsygen sit triumferende Indtog i hans Hjerte, fængslede det med Lænker, som han forgjæves søgte at sønderslide, og gjorde hans egne Tanker til det Bøddelinstrument, hvormed han med udsøgt Grusomhed martrede sit forpinte Sind.

Maaske var Anna den, der nød disse hurtigt henilende Sommerdage med mest ublandet Glæde. Fru Møllers taabelige Udfald mod hende tiltalede ofte hendes humoristiske Sans saa uimodstaaeligt, at de derved tabte al Magt til at saare hende, og om de end undertiden kunde iklæde sig en saa direkte Form, at de derved bragte en flygtig Rødme op i hendes Kinder, saa trøstede hun sig med, at Fru Møller altid udslyngede sine plumpeste Kastevaaben, naar Otto var fraværende.

Med dyb Bedrøvelse lagde Anna Mærke til den Misstemning og Bitterhed, der mere og mere kom til Syne mellem Hr. og Fru d'Alban; men hvis Forholdet mellem Otto og Evelina havde været ligesaa varmt og inderligt, som det i Annas Øine var koldt og ligegyldigt,

vilde hendes rene Sind dog med Uvillie have forkastet enhver Mistanke om, at d'Albans Hustru kunde nære nogen anden Følelse end en berettiget Interesse for den unge Mand, og dette vilde have forekommet hende ligesaa naturligt som det rolige, besindige Venskabsforhold, der lidt efter lidt havde udviklet sig mellem hende og Evelinas Ægtefælle.

Og Alf og Axemand, som i Grunden vare den oprindelige Aarsag til alle disse Brydninger i Gemytterne? — — Ja, Alf og Axemand skjøttede sig selv og udartede ganske forfærdeligt, og det Ord, som nyligt havde opvakt deres Moders billige Indignation og bragt hende til «en Krisis», lød oftere end nogensinde fra deres barnlige Læber.

Det var en klar, solfyldt Morgen sidst i August, da et lidet Selskab var samlet til en let Frokost i Haven paa Furubo, hvorfra man skulde foretage en Udflugt til Stupefos, som laa en god halv Mil op i Dalen. D'Alban havde foretrukket at bringe lidt Afvexling ind i deres selskabelige Sammenkomster paa denne Maade, istedetfor at give en af de sædvanlige Middage, der som oftest udmærkede sig ved en overvældende Stivhed og Kjedsommelighed, og hans Forslag havde vundet almindelig Tilslutning.

Det nødvendige Tjenerpersonale var sendt i For-

veien med flere, velforsynede Kurve, og Vognene, der skulde føre den ældre Del af Selskabet saa langt, som det gik an at kjøre, stode forspændte. De øvrige skulde foretage Turen derhen tilfods og følge Gjenveien over Aasen, og saa skulde det samlede Selskab ro hjem om Aftenen.

Evelina, der var en meget daarlig Fodgjænger og altid blev træt, inden Turen rigtigt havde taget sin Begyndelse, tog med ufordulgt Surmuleri Plads i den lille Enspændervogn, som skulde bringe hende og hendes Mand til deres Bestemmelsessted, hvor der skulde spises til Middag, førend man tog Fossen i Øiesyn: men Fru Møller, som var mødt frem i det mest henrivende, naive Toilette, hvori halvt udsprungne «Mädchenblus» spillede en fremragende Rolle, afslog, trods Hede og Korpulence, ethvert Tilbud om at kjøre og forsikrede, at «vi unge» havde langt mere Fornøielse af at gaa.

«Lad os sætte os her, Anna, indtil de andre ere komne lidt i Forveien», sagde Otto og pegede paa en mosbegroet Sten, lige ved Stien, der førte ind i Skoven. «Her er saa friskt og deiligt, men jeg bliver aldeles uimodtagalig, naar jeg har Fru Sina i Hælene paa mig, hvor jeg gaar og staar. Du kan være vis paa, hun har den lumske Plan i Baghaand, at jeg skal være hendes «Støtte» underveis, men lur mig, om jeg gjør det. — Jeg foretrækker at bade mig i dine milde Øines

Glans og lytte til de Ord, som lyde fra min kjærlige Mentors Læber».

Han tog hendes Haand med et langt, ømt Tryk og skuede dybt ind i de Øine, der saa tillidsfuldt mødte hans, medens han i samme Øieblik med stille Triumf tilbagekaldte Erindringen om et mørkt, misfornøiet Blik, som var gledet hen over ham, da Vognene nyligt rullede forbi, og havde røbet ham, at Fru d'Alban vilde foretrukket en anden Sidemand end sin Ægtefælle, hvis hun havde havt frit Valg. Og han spøgede og lo og blandede undertiden et kjærligt Alvorsord ind i den lette Skjæmt: thi han vidste jo, at hans egen, lille Søster vilde have det saaledes, hvis hun skulde være rigtig fornøiet, og nu var jo denne første Del af Dagen helliget hende.

Senere — —! Og hans Latter klang friskere, og Øiet fik et endnu mere belivet Udtryk, naar han tænkte paa, hvem han senere skulde træffe, naar Champagnepropperne knaldede under Træernes Kroner, medens Taler og Sange bleve Tolk for de Tanker, som Læben ellers maatte fortie.

Og Anna aabnede Hjerte og Sind for det underlige Trylleri, hvormed hans Ord og hele Væsen omslyngede hende, og hun troede paa ham og paa den Lykke, der ved ham fæstede Rod i hendes Sjæl og lod hende glemme Fortidens Skuffelser i Fremtidens Haab.

Langsomt vandrede de henad den bugtede Sti, som

lidt efter lidt skraanede opad Aasen, indtil de endelig naaede det aftalte Mødested, hvor de øvrige Gjæster allerede forlængst vare ankomne og nu overbøde hverandre i travl Virksomhed med at arrangere Middagsbordet. En skyggefuld Plads, hvor nogle hvidstammede Birke blandede sit lyse Løv med Granernes dunkle, evigtgrønne Grene, var taget i Besiddelse som Spisesal, og snehvide Duge og bløde Tepper spredtes nu ud over det svulmende Mos, der i allehaande Farvenuancer dækkede den golde Sten og afvexlede med store Klynger af rigtblomstrende, violetrød Lyng.

«Ville I sige mig, hvor I have været henne, I Efternølere», sagde Fru Møller med et sødsurt Smil og et mislykket Forsøg paa at komme til at se skjælmsk ud: «ville I strax sige mig, hvor I have været henne»?

«Vi sloge ind paa en Afvei, min bedste Frue, og saa kom vi til at forvilde os».

«Ja, kunde jeg ikke tro det! De skulde holdt Dem til mig, Gram, saa skulde nok jeg ført Dem sikkert i Havn».

«Men, Otto, da! Det er jo sletikke sandt».

«Er det ikke sandt? Kan Du da negte, at vi i Formiddag have slaaet ind paa en Vei, hvor vi to aldrig før have vandret med hinanden»?

«Jeg — — jeg forstaar Dig ikke, Otto».

«Barn, Barn», hviskede han leende, «hvor daarligt

Du dog forstaar at gribe Øieblikkets Lykke! Hør paa mig, naar jeg om en liden Stund med Glas i Haand citerer:

«Thi nyd det nærværende Øieblik!
For evigt tabt er den Stund, som gik»».

Det varede ikke længe, førend Ottos gode Lune øvede sin Virkning paa de tilstedeværende. Han blev det belivende Element i den lille Kreds og formaaede endog at optø Frøkenerne Strøms isnende Kulde ved Løfte om en gammel Sloprok og et Par Turnsko til deres fattige, saa de tilsidst afgave den Erklæring, at «han unegteligt var en godlidende, ung Mand, om end noget letsindig».

Evelinas misfornøiede Mine var aldeles forsvundet, og da saadanne selskabelige Sammenkomster havde Nyhedens Pikanteri ved sig for hende, morede hun sig og gik, som hun pleiede, op i Øieblikkets tilfældige Stemning, idet hun mødte Ottos muntre Indfald paa Halvveien og var en forbindtlig og elskværdig Værtinde, der med rund Haand uddelte Smil og spøgende Ord til sine Gjæster.

Annas Glæde var mere dybtfølt og stille. Hendes hele Væsen var saa fuldstændig gjennemtrængt af den Lykke, som i Løbet af disse Uger næsten umærkeligt havde udviklet sig i hendes Indre og i Dag havde voxet sig stor og stærk, at det var ligesom hendes Sind ikke formaaede at rumme noget andet Indtryk, og

de Skygger, der tidligt vare gledne hen over hendes Barndom og senere havde formørket hendes bedste Ungdomsaar, existerede ikke mere for hende. Hun reflekterede ikke over denne Dags Følelser og Smaabegivenheder; hun spurgte sig ikke, hvad der var gaaet forud, og hvad der vilde følge efter, men hun gjorde netop det, som Otto nyligt havde ment, hun ikke forstod: Hun nød det nærværende Øieblik, ikke med sensualistisk Nydelse, men paa den samme Maade, hvormed hun ligesom uvilkaarligt oplukkede Øie og Sind for Skovens Duft, Fuglenes Sang og Fjeldbækkens Rislen.

Kun d'Alban sad der, alvorlig, mørk og udeltagende. Undertiden henvendte han nogle høflige Ord til sine Naboer, men som sædvanligt gik Samtalens Traad tabt for ham, naar Lyden af det fremmede Sprog summede for hans Øren fra saa mange Munde, og hver Gang hans Blik faldt paa Otto, der havde sin Plads ved Siden af Evelina, kunde han ikke tilbagevise den Tanke, at det saa ud, som han var Festens Giver og havde paataget sig en Værts Pligter i d'Albans Sted.

Da Kaffeen var drukket, brød Selskabet op mod Maalet for deres Udflugt. En svag Susen, der først lød som en dæmpet Hvisken fra Træernes Grene og lidt efter lidt steg i Styrke, ledede deres Skridt, indtil de ved en Dreining af Veien pludseligt stode lige foran det storartede Vandfald, der fra en imponerende Høide

brød frem gjennem en trang Kløft i Fjeldet og i vild Hast styrtede ned mellem de steile, nøgne Klippevægge, som indesluttede det paa begge Sider. Med Tankens Hurtighed jagede de rastløse Skumbølger hverandre, indtil de efterhaanden sagtnede den pilsnare Fart og antoge en lys, glasgrøn Farve, førend de smeltede sammen med den sagte henrindende Elv.

«Stupefos kommer ikke til sin Ret i Dag», sagde Pastor Strøm i en skuffet Tone; «thi Vandmængden er paa Grund af den langvarige Tørke ualmindelig liden. Den kjæmpemæssige Sten, som vi nu se ligge bar og næsten tør i Elveleiet derhenne, kan ofte være aldeles skjult af Fossens Bølger».

«Aa, den er yndig, som den er», udbrød Fru Møller enthusiastisk og gik saa tæt henimod den nedstyrtende Vandmasse, at ethvert Vindpust førte Skyer af snehvid Støvregn hen over hendes glødende Ansigt. «Jeg sværmer for Fossefald, skal jeg sige Dem, og det er saa deiligt at føle Spruden af Vandet lige i Ansigtet. — Aa, Gram, vil De ikke være saa god at støtte mig lidt? Jeg bliver altid saa underlig, naar jeg staar saaledes og stirrer paa de hvide, skummende Bølger».

«Saa stir ikke paa dem, Frue», sagde Otto koldt og rakte hende med synlig Ulyst Armen.

«Men det er jo netop det, som er saa tillokkende. Kan De ikke forstaa det, De slemme Menneske? Jeg

har saa uhyre megen Natursans, skal jeg sige Dem. Jeg kan virkelig levende tænke mig, at man kan staa saaledes og stirre og stirre ud i den vaade Grav, indtil man tilsidst føler sig fristet til at styrte sig i den».

«Saa De kan virkelig tænke Dem det»? spurgte Otto i en ondskabsfuld, tvivlende Tone.

«Ja, jeg kunde naturligvis aldrig falde paa at gjøre det. — Nei, langtifra da! Dertil er jeg en altfor øm og elskende Moder, det ved De nok Ot — — Gram? — Tør jeg maaske spørge, hvad De ler af, Anna? Jeg kan ikke indse, at mine uskyldige Ord indeholde noget Stof til Latter: men det er jo rigtignok ikke at vente, at De skulde kunne fatte en Moders Følelser for sit Barn».

«O jo», sagde Anna venligt og beroligende og med en indre Trang til at fremkalde en Stemning, som ikke holdt sig saa nær paa Grænsen af det parodiske, «jeg kan vel fatte, at en Moders Hjerte maa huse rene, ømme og lutrende Følelser, naar hun holder sit Barn i sine Arme og i Bøn bærer det frem for ham, der alene kan give den spæde Blomst Væxt, naar hun «planter og vander».

«Du himmelske Skaber, hvor ukvindeligt»! mumlede Fru Møller og gjorde en energisk Anstrengelse for at komme til at se blufærdig ud. «Jeg vilde ikke have talt saaledes, da jeg endnu var ugift, — — aa, ikke for al den Del»!

«Det er et sandt Ord, at «Extremerne berøre hinanden»», udbrød Otto og brast i Latter. Han frigjorde sig uden videre for hendes omklyngende Arm, greb Annas Haand og trak hende med sig hen til de andre Gjæster. «Ved Du, at Fru Møller ikke kunde komme til at opfatte din Karakter, om hun saa var sammen med Dig alle sit Livs Dage? Jeg forsikrer Dig, hvis jeg var bleven staaende ved Siden af hende i to Minuter længer, da vilde den Tilbøielighed til at styrte sig ud i den vaade Grav, som hun nyligt saa skjønt beskrev for os, have bemægtiget sig mig i en uimodstaaelig Grad».

«Vi talede netop om Dem, Student Gram», sagde Frøken Bull, en liden Kristianiadame, der for et Par Dage siden var ankommet til sine Slægtninge i Prestegaarden, hvor hun skulde samle Kræfter til den kommende Vinters Baller og øvrige selskabelige Strabadser. «Fru d'Alban siger, at De er en sand Mester i Deklamation, og nu maa De endelig deklamere lidt for os, medens vi staa her ved Fossen. Det vilde være saa uhyre romantisk»!

«Ved De ikke, min Frøken, at Romantik er en af Middelalderens Udvæxter, som den moderne Kultur heldigvis mere og mere beskjærer med Realismens Ragekniv»?

«Lad os nu bare faa høre noget og lad mig være

i Fred for Realisme o.s.v., indtil jeg atter befinder mig i vor moderne Kulturs Centrum: Kristiania».

«Han lo, tog Hatten af, purrede lidt op i det krøllede Haar og deklamerede Kristofer Janson's lille Digt: «Ein Halling».

De første Strofer glede let og spøgende fra hans Læber, men snart mærkede man det bitre Alvor, der ligesom legede Skjul under de halvt skjæmtende Ord, da han med Blikket ufravendt rettet paa Evelina fremsagde:

«Tidt fagraste Eplet
Hev' sleipaste Makk,
Tidt Baaten Du trudde
Men braadlegt han sakk;
Do — smell i Solen
Og frametter Livet
Med Sprett og med Spring,
Sleng Foten til Himmels
Og tulla Deg kring»;

og man maatte være i Besiddelse af en Fru Møllers Uimodtagelighed, hvis man ikke fattede den tilbagetrængte Klage over et forspildt Liv, som klang igjennem de kaade Ord og bragte Taarer i Annas nedslagne Øine. «Gudskelov», tænkte hun, «at det kun er Digtets Stemning, han her gjengiver. Otto er saa modtagelig for Indtryk, og netop derfor føler jeg mig overbevist om, at han endnu kan vækkes til fuld Bevidsthed om Livets store og ædle Idrætter, — — naar han paavirkes af nogen, han af Hjertet har kjær».

«Jeg føler en ubetvingelig Lyst til at komme ud paa Stenen derhenne», udbrød Evelina pludseligt og pegede paa den føromtalte Sten, som, omgivet af svagt fossende Bølger, laa midt i Elven. — — «O nei, d'Alban, kom ikke med disse kjedelige Indvendinger! Det kan ikke være Skygge af Fare forbunden dermed: thi Du ser jo, der ligge flere mindre Stene, og det er det letteste af Verden at hoppe fra den ene til den anden. — — Aa, Hr. Pastor, jeg beder Dem, slaa Dem paa mit Parti og sig til d'Alban, at han er en kjedelig Tyran. — Jeg føler mig saa oplagt til at optræde som Najade i Aften».

Hun blev imidlertid aldeles overstemt og maatte opgive sit flygtige Indfald, og snart efter begav Selskabet sig halvt modstræbende paa Hjemveien og fulgte Elvebredden til det Sted, hvor Baadene laa.

Kun Anna formaaede ikke at rive sig løs fra det uvante Syn. Hun gik nogle Skridt ind i Skoven og tog Plads paa en liden Høi, hvorfra hun endnu en Gang kunde lade det pittoreske Skuespil præge sig i sin Erindring. Hendes Sind var opfyldt af lyse, glade Billeder, og aldrig havde Himmelen syntes hende saa blaa, eller Jorden saa skjøn som i denne Time.

Da saa hun Otto og Evelina nærme sig med hurtige Skridt og troede i første Øieblik, at de vare komne tilbage for at søge hende.

«Nei, nei», raabte Evelina leende, «jeg vil ikke

opgive det, — jeg vil ikke lade mig behandle som et Barn, og jeg glæder mig allerede til at fortælle d'Alban, at jeg har trodset hans Forbud».

«Saa lad mig idetmindste hjælpe Dem», bad Otto.

«Paa ingen Maade, min Herre! De vil dog vel ikke negte, at det pikante ved Situationen vilde gaa aldeles tabt, hvis jeg skulde lade mig slæbe derud med al mulig Forsigtighed? Jeg trænger ikke til «en Støttte», maa De vide».

Med en halvt triumferende, halvt ondskabsfuld Latter samlede hun sin Kjoles Folder, og et Par lette Hop bragte hende velbeholden til hendes Ønskers Maal. Stenen var stor nok til at kunne optage flere Personer paa den g'atte Overflade, og der var saaledes ingen Fare for Haanden, saa længe hun stod stille. Da traadte hun med Et ud til den yderste, slibrige Rand, kastede Hovedet tilbage og rakte med et sælsomt, exalteret Udtryk Armene ud imod de blændende hvide Bølger, som lige utrætteligt fortsatte den hvirvlende Dans.

Et dæmpet Skrig undslap Anna, og hun reiste sig hastigt for at ile derhen, men stansede uvilkaarligt, da hun i samme Nu saa Otto staa ved Siden af Evelina.

Han slyngede sine Arme fast om den slanke Skikkelse og hviskede med dyb, tilbagetrængt Lidenskab: «Evelina, jeg elsker Dig»! Hun gjorde intet Forsøg paa at rive sig løs fra ham, men hendes Blik blev

endnu mere spændt og ustadigt, og en kort, klangløs Latter brød frem fra hendes Læber.

Han saa overrasket paa hende. «Evelina, hvorfor ler Du? Vil Du drive Spot med mig og min forsmaaede Kjærlighed? — Ved Du ikke, at jeg har elsket Dig fra den første Stund, mit Øie mødte dit, at Erindringen om Dig har fulgt mig overalt, at det var Visheden om atter at gjense Dig, som drev mig herhen? Tror Du, at jeg nogensinde var kommet hid, hvis jeg ikke ved et Tilfælde var bleven underrettet om, at Du var her? Og ved Du ikke, at Billedet af Dig nu forfølger mig Dag og Nat, at Du er bleven mit alt i alt? — — Evelina, hvorfor ser Du saa vildt paa mig? Er Du syg, min Elskede?

«Du lyver», udbrød hun endelig med høi, skarp Stemme. «Du elsker mig ikke, — — ikke saaledes, som jeg vil blive elsket; jeg er ikke dit alt i alt. — — O, I ere allesammen saa lunkne, saa halve, saa fulde af smaalig Beregning i eders Kjærlighed og i eders Had, og jeg er ogsaa stivnet til under Indflydelsen af al denne Tagen Hensyn til Dit og Dat, men her, dybt inde i Hjertet føler jeg, at jeg er et Sydens Barn, og at min Moders Blod flyder varmt gjennem mine Aarer, og den Kulde, jeg viser i mit Ydre, er kun en Isskorpe over en Lavastrøm».

«Evelina, jeg elsker Dig høiere end mit Liv».

«Nuvel», sagde hun og dæmpede Stemmen til en

hemmelighedsfuld Hvisken, «saa vis det i Gjerningen ved at følge mig ud i den vide, vide Verden; men Veien dertil gaar gjennem den skinnende Skumport hist henne. Kom»!

Han havde ikke et Øieblik sluppet hende af sine Arme, men nu løftede han hende som et Barn og stod snart paa Stranden med sin lette Byrde. Han fik hende til at sætte sig paa en Træstub, knælede ned foran hende og tog beroligende hendes Hænder mellem sine.

«Med jublende Glæde vil jeg følge Dig ud i den vide Verden», sagde han med et triumferende Smil; «men Veien gaar ikke gjennem Dødens Port, og Døden lurer paa sit Bytte derude i det fraadende Skum».

«Døden»? gjentog hun med et forfærdet Udtryk i de store, sorte Øine; «o, lad os ikke tale om Døden. Vi ville heller søge at glemme den». Hun trak Hænderne til sig, skjulte Ansigtet i dem og hensank i grublende Taushed, som han ikke vovede at afbryde.

Da hun atter hævede Hovedet, var hun fattet og rolig, men hendes Blik røbede Forundring og Overraskelse, da hun med sky Hast sagde: «Jeg tror, jeg har siddet her og drømt: eller var jeg virkelig nyligt derude, og — —»? En dyb Rødme bredte sig pludseligt over de blege Træk og gik helt ned over den hvide Nakke. «Man venter vist paa os. Kom og lad os gaa».

«Ikke, førend jeg har gjentaget mine Forsikringer

om, at min mangeaarige, uforanderlige Kjærlighed tilhører Dem, helt og udelt: — ikke førend De har gjentaget — —».

«Gram», afbrød hun ham: «jeg beder Dem glemme, hvad her er forefaldet. Jeg var i en meget oprørt Stemning og husker neppe, hvad jeg sagde».

«Men i denne oprørte Stemning lod De mig dog gjøre et klart Indblik i Deres Hjerte. Hvorfra kommer da nu dette pludselige Omslag? Tvivler De paa mine Følelsers Oprigtighed. Jeg er beredt til at bringe ethvert Offer, og hvis — —».

«Hvem fordrer, at De skulde bringe noget Offer? — De glemmer nok, at De taler til d'Albans Hustru», sagde hun stolt.

«O nei, jeg glemmer ikke, hvad jeg dagligt føler med Skinsygens hele Bitterhed; men skal den Lænke, som fængsler Dem til ham, ogsaa være en Hindring for, at et inderligt Sjælebaand kan forene Dem med den Ven, der elsker Dem med den mest tilbedende Kjærlighed, som nogensinde er bleven en Kvinde til Del»?

De fjernede sig Arm i Arm, og Anna hørte ikke mere af den Samtale, hvortil hun havde været et ufrivilligt Ørevidne fra det Øieblik, da de toge Plads i Nærheden af hende. Tidligere havde Fossens Susen aldeles overdøvet deres Ord, men hvis hun havde hørt det hele, vilde maaske dette i Forbindelse med, hvad

d'Alban strax ved hendes Ankomst havde meddelt hende om sin Hustrus sygelige Irritabilitet, have ledet hende til en rigtigere Opfattelse af den Exaltation, hvortil Evelinas Stemning ved Dagens vexlende Indtryk var steget.

Forgjæves stræbte hun at samle sine Tanker efter det overvældende Slag, der i Løbet af nogle Minuter havde knust hendes Haab, hendes Livslyst, hendes Tillid til Mandens Ære, Sandhed og Oprigtighed og hendes Tro paa Kvindens Renhed og Blufærdighed. Hun vidste, at Otto havde fri, letsindige Anskuelser om meget af det, som hun ansaa for dyrebart og helligt, men hun havde altid troet, at han var sand, og at hans Handlemaade aldrig vilde kunne afvige fra de Principer, som man i Verdenslivet forbinder med Begrebet om en Mand af Ære. Og Evelina, denne med Naturens og Lykkens Gaver saa rigt udstyrede Kvinde, der tilsyneladende var saa kold og egoistisk og dog gjemte saa glødende Lidenskaber i sit Bryst, hun leflede nu med sine selvvalgte Pligter og tilbageviste den Kjærlighed, som hun i tidligere Dage havde overseet, med disse gjængse Talemaader, hvorunder der skjulte sig en ulmende Lyst til at modtage den.

«O, hvor jeg hader hende», tænkte Anna. «I Grunden har jeg altid følt mig tilbagestødt af hendes egenkjærlige Selvforgudelse, men nu — —! O, min Gud, min Gud, hvorfor lader Du alle disse onde Fø-

lelser strømme ind over mig? Jeg kan ikke forjage dette Had til hende, og hvis jeg kunde gjøre hende noget ondt — —. Aa nei, nei. Gud hjælpe mig! Jeg kunde dog vel ikke synke saa dybt? — — Men hvor jeg hader hende», hviskede hun. «Det er en Lettelse at udtale det. Jeg vil sige det lidt høiere: Hvor jeg hader hende! — — Og jeg, som troede, at jeg var bleven saa meget bedre! Jeg er i Grunden akkurat paa samme Punkt, som da jeg med Barnets utøilede Had ønskede alt ondt over den fremmede Mand, der kom og tilsneg sig en Plads i min stakkels Moders Hjerte. — — — Hvor Herren maa være træt af at søge efter mig: men det ser ogsaa ud til, at han har sluppet mig nu. Jeg har ofte nok sluppet ham i denne Tid, det er vist. — Jeg har huset et Afgudsbillede i mit Hjerte, og jeg saa, at det var af skrøbeligt Stof, men jeg lappede paa det Gang efter Gang og smykkede det med de bedste Prydelser, en Kvindes Fantasi kan skaffe tilveie. Det var ynkeligt gjort af mig, men det, hvori Hjertet lever og aander, bliver saa let dets Afgud, dets alt. Og saa sank det i Grus! — — Men det er haardt, at dette skulde ramme mig, — haardt og uretfærdigt! — Hvorfor skulde jeg føres herhen? Hvorfor kom han herhen? Hvorfor skal jeg altid se mit Livs bedste Blomster visne, naar Knoppen udfolder sit skjønneste Blad? Jeg er træt af hele Livet, o, saa træt! — Maaske er det, naar alt kommer til alt, kun en

Række af Tilfældigheder Evelina, d'Alban, Otto, — de have jo alle denne Tro. — O, Gud, let dette for mig eller lad mig ialfald faa en fast Forvisning om, at Slaget kommer fra d i n Haand —.

Under denne Tankemonolog, der ogsaa undertiden skaffede sig Luft i Ord, nærmede hun sig mere og mere det Sted, hvor Selskabet allerede havde indtaget sine Pladse i Baadene Hun saa hele Tiden Evelina og Otto gaa et Stykke foran sig, men hun vedblev at følge en Sti inde i Skoven, forat det kunde se ud, som hun kom fra en anden Kant. Det syntes hende næsten uudholdeligt at skulle sidde der med en rolig Mine og tale om alt og intet, og hun tænkte, at hun langt vilde foretrække sletikke at vise sig, men søge at finde Veien hjem alene; men den blufærdige Kvindes medfødte Frygt for at foretage noget opsigtvækkende eller anstødeligt seirede over hendes higende Trang til Ensomhed, og snart sad hun bagerst i en af Baadene og hørte den summende Lyd af leende og snakkende Stemmer glide forbi sit Øre, medens hun træt stirrede ned i det klare, gjennemsigtige Vand.

Det var endnu saa lyst, at hun tydeligt kunde skjelne hver Sten paa Bunden, og hver Gang et Vindpust strøg hen over den stille Flade, saa hun de Klynger af Siv, som voxede under Vandet langsmed Strandbredden, bøie sig i slangeagtigt glidende Bevægelser. Hun saa den drømmerige Aftendæmring brede sig ud

over Skov og Mark, medens Fuldmaanen langsomt hævede sig over Aasen og spredte sit blege Straalenet fjernt og nær: og hver Gang Rorskarlen løftede Aarernes vaade Blad, faldt en Regn af blanke, spillende Funker ned fra dem og forsvandt i den gyldne Stribe, der fulgte Baaden, eftersom den gled hen over de skvulpende Smaabølger. Hun saa det altsammen med det ydre Øie, men Sjælens Øie var indadvendt i denne Aftentime, og hvad det saa derinde, var indhyllet i Haabløshedens Mulm.

«Du er saa taus, Anna», hviskede Otto og bøiede sig henimod hende med et forskende Øiekast. «Har Nøkken eller en anden mystisk Personlighed vist sig for Dig og tilranet sig dine glade Smil og Blikke»?

«Glæden er som et legende Barn. Den skjænker sine Smil frivilligt, men den lader sig ikke tvinge».

«Gudbevares! Det klinger ganske pathetisk. Man skulde næsten tro, at Du bar paa, hvad d'Alban vilde kalde «ein tiefes Herzeleid». Hvad er det min egen Anna? Betro Dig til mig. Jeg har Erfaring i saadanne Sager, kan Du tro».

«Hvad kjender Du til et Kvindehjertes skjulte Smerte? Tror Du maaske, at Sorgen ikke kan være dyb og sand, fordi den kun er en Hverdagssorg, som Tusinder og Tusinder have gjennemlevet før»?

«Taler Du Alvor? — Tilgiv mig, jeg troede, at

det hele kun var en øieblikkelig Stemning, der vippede mellem Graad og Latter, mellem Alvor og Spøg».

«Ja, Du betragter hele Livet som en Spøg, Du».

«Men, Anna, hvad gaar der af Dig? Hvad har gjort Dig saa bitter»?

«O, lad mig bare faa Lov at være i Fred, Otto».

Endelig fik den langsomme Fart en Ende, og hun havde nu kun et kort Stykke Vei at tilbagelægge, førend hun befandt sig paa sit Værelse, der i de sidste Par Timer havde staaet for hende som et skjærmende Asyl. Og saa kom Natten, den lange, lange Nat, der bragte Søvnens Hvile og Fred til saa mange glade og betyngede Hjerter, medens hun Time efter Time vandrede op og ned af Gulvet og med haard Haand rev Sløret fra sit forbigangne Liv med alle dets skuffende Drømme og henveirede Forhaabninger.

Det syntes hende, som om der især vare tre Afsnit i hendes og Ottos Samvær, hvor den samme bitre, men uafviselige Kjendsgjerning traadte hende i Møde: At hendes Hjertes Tanker havde lagt en Taage for hendes Blik og hildet hendes Dømmekraft saa længe, indtil de gjøglende fata-morgana-Syner antoge fast Form og stode for hende som hendes Længslers Tryllеslot.

En liden Pige, der i aandeløs Hast slugte Indholdet af det ivrigt efterlængtede Brev fra ham, — den flotte, nybagte Student, — der var reist til Tøns-

berg for at feire sine fremspirende Triumfer som voxen Herre, fremstillede sig først for hendes indre Blik. Hun mindedes saa vel, hvor utaalmodigt hun havde ventet paa disse flygtigt henkastede Linier, der, da de endelig kom, kun bragte hende den Overbevisning, at han allerede havde glemt Barneveninden for den skjønne, sortøiede Pige, hvem han beskrev med saa begeistrede Ord, og som senere havde øvet en afgjørende Indflydelse paa hans hele Liv.

Og dernæst dukkede et andet Billede frem i hendes Erindring og gjenkaldte Mindet om hin Aften i Kristiania, da hun stod og stirrede efter Ottos forsvindende Skikkelse med et mørkt, haabløst Blik. Han havde netop sagt hende «Farvel for lang, lang Tid», med en øieblikkelig, flygtig Sindsbevægelse, som lige saa hastigt var forsvundet, og ilede bort, opfyldt af det ene, brændende Ønske, at komme til Udlandet, for der at søge Glemsel og Trøst for den Skuffelse, som Evelinas Giftermaal havde bragt ham.

Den Smerte, hvormed Skilsmissen fra ham den Gang havde opfyldt hende, og den Bitterhed, hvormed hans lette Sorgløshed i Afskedsstunden havde gjennemtrængt hendes hele Væsen, havde fuldstændigt aabnet hendes Øine for den sande Natur af hendes saakaldte Søsterkjærlighed, og Bevidstheden om, at denne Hengivenhed hverken blev skattet eller savnet, havde fremkaldt Ydmygelsens Rødme paa hendes Kinder.

Men nu — i disse sidste Uger — havde det hele stillet sig i et ganske nyt Lys for hende; thi han havde jo gjenseet Evelina som d'Albans Hustru og mødt hende uden Overraskelse og med rolig, aaben Imødekommenhed, og paa samme Tid havde han vist den mest uforbeholdne Glæde ved atter at befinde sig i Annas Nærhed, og hver Gang han kom til Furubo, gav hans hele Optræden hende Indtryk af, at det var hende og kun hende, han søgte.

Med stille, men ungdommelig, varm Glæde havde hun modtaget hans Hyldest og drømt den unge Piges vaagne Drømme om at blive hans gode Genius, vække hans slumrende Energi til fornyet Daadskraft og lede ham frem til Forstaaelsen af de store, evige Sandheder, som alene formaa at sprede Lys over Livets Omskiftelser og Dødens Dunkelhed: men nu var den glimrende Sæbeboble brusten, og hun forstod, at den «lille Søster» nu og altid kun havde været et Legetøi i ledige Timer, og det var atter Evelina, der stillede sig mellem hende og den Mand, som herefter vilde staa for hende, omgivet af Løgnens og Tvetydighedens bedragerske Irlys!

«Og gjennem alt dette, ja, gjennem mit hele Liv har der gaaet ligesom et koldt Drag af Ensomhed», tænkte hun; — «nei, nei, ikke saa længe Pappa levede! Da var jeg rig og lykkelig i hans Kjærlighed, men siden — —; ak, hvor ensom jeg har været! Hvor

ene stod jeg ikke ligeoverfor Mamma? Jeg elskede hende varmt og inderligt, men vi havde dog ikke en eneste fælles Interesse; vi gik Haand i Haand, og dog laa vore Veie vidt adskilte. — Undertiden har jeg følt en dyb Trang til at have en Veninde, men naar jeg forsøgte at slutte mig nærmere til en af de unge Piger i vor Omgangskreds, var det altid noget, der ligesom stansede os, naar vort Bekjendtskab var paa Overgangspunktet til Venskab. Jeg kunde tale med dem og udvexle Tanker med dem, indtil jeg pludseligt af en eller anden Ytring mærkede, at de misforstode mig, eller at der var noget i mine Ord, som opvakte deres Forundring, og saa trak jeg mig tilbage og fordybede mig mere end nogensinde i mit eget Tankeliv. — Med Otto har det været anderledes og dog — — i Grunden det samme. — O, hvor haardt dette er»!

Og atter fremstammede de blege, sitrende Læber lydelige Klager, og Grundtonen, som lød gjennem det hele, var den, at Afgudsbilledet var sunket i Grus og ikke mere kunde blive, hvad det havde været for hende, og hendes næsten udfordrende Raab om Bønnens Hjælp og Trøst overdøvedes af Hjertets knurrende: «Hvorfor Herre»!

Da Solen sendte sine første Straaler ind i Værelset, bar hun endnu den samme Dragt, som hun den foregaaende Dag havde iført sig med forventningsfuld Glæde. Hun aabnede mekanisk Vinduet og indaandede

begjærligt den kjølige Morgenluft. En liden Fugl svingede sig syngende op fra Træet udenfor, og hvert Blad, hver Blomst, hvert spirende Straa stod smykket med Millioner Dugdraaber og udsendte forfriskende Vellugt.

«Hele Naturen priser Guds Herlighed», udbrød hun. «O, Herre, løs ogsaa min Tunges Baand, saa jeg i Oprigtighed kan istemme Lovsangen til din Ære».

Hun knælede ned ved Vinduet og lod Blikket dvæle ved det fredelige Morgenlandskab, indtil der lidt efter lidt kom mere Ro i hendes Sind.

«Kvindens sædvanlige Kald, at blive Hustru og Moder, kan aldrig blive mit», hviskede hun: «jeg ved, at mit Hjerte aldrig mere vil have Rum for saadanne Følelser. — — Kvindens Kald? — — Men er da ikke Kvindens som Mandens Kald det, at virke der, hvor Gud henviser dem? Han har afstukket mange Veie for os her i Livet, og han havde ikke gjort det saaledes, hvis hans Finger kun pegede i en Retning. — — Og er det da saa, at Kvindens sædvanlige Kald altid har staaet for mig som mit Livs Bestemmelse? Har der ikke i Dybet af min Sjæl hvilet en anelsesfuld Trang, som atter og atter har hævet sin Stemme og tilraabt mig: «Nei, der ligger ikke dit Livs Maal! Kom og følg mig, og jeg vil vise Dig en anden Vei, hvor Du ogsaa i Stilhed kan arbeide og virke til Guds Ære, i Ly af Kvindelighedens værnende Hegn»».

Hun bøiede Hokedet over de foldede Hænder og hensank i drømmende Eftertanke.

«Jeg vil vove det», udbrød hun endelig og reiste sig med et bestemt Udtryk i de mørke Øine. «Jeg vil give mit Tankelivs Idealer Ord og Form og lade dem træde ud blandt Menneskene. — Hvis Gud har skjænket mig mange af Livets Blomster og atter taget dem fra mig, naar deres Duft var bleven mig kjær og kvægende, saa var det maaske, fordi han vilde, at jeg skulde opelske en liden Have for mig selv, dybt inde i mit eget Hjerte. — — Ja, jeg vil vove det: jeg vil plante den fuld af Blomster: Reseda og Natviol, Liliekonval og Linnéa fra Skovensomheden derude, og naar de springe ud, vil jeg plukke dem og sprede dem for alle Vinde, og hver Gang en ensom Vandrer finder nogle af dem paa sin Vei, tager dem op og bærer dem med sig, forat de kunne bringe Vellugt og Vaarstemning til hans Hjem, o, da ved jeg vist, at jeg vil blive saa glad, saa glad»!

Da Anna nogle Timer senere kom ned til Frokostbordet, var hun rolig, fattet og tilsyneladende som ellers. Hun havde tilbragt Natten i aandelig Kamp, men gjennem Nederlag havde hun vundet frem til Seier, og den Beslutning, som Nattens Taareregn havde bragt til Modenhed, stod fast og blev endnu samme Aften sat i Værk.

Efter den Dag kunde man ofte se Lampen brænde i Annas Værelse, til Daggryet brød frem, og hvis no-

gen havde kunnet kaste et Blik derind, vilde man have fundet hende ved Skrivebordet; men medens Pennen fløi hen over Papiret og føiede Linie til Linie, Billede til Billede, fik Øinene Glans og Kinderne Rødme, og hendes Hjerte voxede sig fast til de Væsener, hendes Fantasi skabte, saa de bleve Dele af hende selv og fik Virkelighedens Liv og Præg.

Allerede havde Løvtræerne i Haven paa Furubo begyndt at iklæde sig sit mangefarvede Høstskrud, og en gemytlig Ild flammede ofte i Kaminen i den hyggelige Dagligstue; men d'Albans gjentagne Forslag om at bryde op og enten tage Ophold i Kristiania i Vintermaanederne eller atter drage til Udlandet, havde mødt saa megen Modstand hos Evelina, at han med slet skjult Uvillie havde lovet at bie med at tage en endelig Bestemmelse indtil først i Oktober.

Ottos stadige Nærværelse der i Huset var nu bleven en Vedtægt. Han anvendte et Par Morgentimer til at udvikle sine to Elevers aandelige Evner, og den øvrige Del af Dagen tilbragte han næsten udelukkende sammen med Evelina, der nu aabent søgte hans Selskab med den samme Hengivelse i sin egen Villie, som hun stedse havde lagt for Dagen, naar det gjaldt Opnaaelsen af hendes altid seirende Ønsker. Hvis de tidligere kun havde søgt og fundet hinanden Musikens

Toner, saa udvexlede de nu deres Tanker og Følelser i mange og lange Samtaler, som dels førtes ude i Haven, dels i Annas og d'Albans Nærværelse.

Udenat man egentlig havde truffet nogen Aftale i den Retning, var det lidt efter lidt bleven almindeligt, at der kun blev talt Tysk, naar d'Alban var alene med Husets Damer, men det Anfald af Uvillie mod hendes Ægtefælles Modersmaal, som Øieblikkets Lune havde fremkaldt hos Evelina den Aften, da Anna kom til dem, var nu atter vendt tilbage i forhøiet Grad, og da hun tillige i sine Samtaler med Otto havde antaget den Sædvane, at tale meget hurtigt og dæmpet, blev det umuligt for d'Alban at følge Traaden i disse hastigt henkastede Ytringer, hvor Smil og Blikke ofte supplerede den skjulte Mening i de efter Ordlyden uskyldige Udtalelser.

Ogsaa Ottos Optræden overfor d'Alban manglede ofte den ærbødige Hensynsfuldhed, som Husets Herre med Rette kunde gjøre Fordring paa, men de tilbagevisende Ord, der mere end en Gang svævede paa hans Læber, tilbagetrængtes af den ældre Mands Frygt for at vise den Skinsyge, som søndersled hans Indre.

Det var med meget modstræbende Følelser, Anna endnu dvælede paa Furubo. Fra den Stund, da hun havde været et ufrivilligt Vidne til hin Scene mellem Evelina og Otto, havde hun ikke kunnet forjage en

pinlig Fornemmelse af, at der ganske uvilkaarligt blandede sig noget spionerende i hendes iagttagende Vogten paa alle deres Ord og Handlinger. Med et stærkt og uskaansomt Greb havde hun sønderrevet de illusoriske Baand, som hidindtil havde fængslet hende til Otto, men hun følte dog, at hun i dette Tilfælde manglede Kraft til at optræde som den advarende Søster ligeoverfor Broderen, og hvis Forholdet mellem hende og Evelina tidligere havde været altfor lunkent til at fortjene Navn af Venskab, saa havde det nu antaget et saa koldt Præg, at en fortrolig Samtale mellem dem næsten maatte blive til en Umulighed.

Annas første Impuls havde været at komme bort fra det hele: men hver Gang hun talede om at reise, havde hun atter opgivet det paa Grund af d'Albans indstændige Anmodning om at vente, indtil ogsaa de brøde op, og den stumme, men derfor ikke mindre veltalende Bøn, som hans sorgfulde Blik indeholdt, naar han bad hende blive «for Evelinas Skyld», virkede maaske mere end hans Ord.

Det sidste Skjær af den dalende Septembersol glødede endnu i Vest og kastede et klart Gjenskin paa Træernes Toppe, hvis gyldenrøde Løv spillede i en Mangfoldighed af vexlende Farver. Evelina, Anna og Otto sade paa den brede, gammeldagse Stentrappe, som førte ind til Havestuen, og d'Alban gik langsomt og

med sænket Blik frem og tilbage i en af Havens Gange.

«Erindrer De, at det i Dag er — —»? begyndte Evelina livligt, men stansede, da hendes Blik faldt paa Anna.

«Hvilket? Dog vel ikke Deres Fødselsdag»? spurgte Otto og flyttede nærmere hen til hende. «Jeg husker, jeg har hørt Dem sige, at den altid bringer Dem en manende Opfordring til at gribe Glæden, medens den endnu er at finde: thi De har seet Dagens Lys i den Maaned, da Bladene begynde at falde, og Blomsterne ofte maa bukke under for en eneste Nattefrost».

«De har altsaa dog glemt det», sagde hun bebreidende. — — «Det er i Dag vort Venskabs Fødselsdag; thi det er netop en Maaned, siden vi foretoge vor lille Udflugt til Stupefos, og det var der, vi — — det var da — —».

«Hvorledes skulde jeg nogensinde kunne glemme, hvad der har givet mit hele Liv en ny Retning»? hviskede han og saa paa hende med et Blik, som jagede Blodet op i hendes Kinder. «Jeg har flere Gange senere været derhenne for atter at gjennemleve hin Time i Erindringen, — den og mange andre. — — Evelina, husker De den Aften, da jeg saa Dem for første Gang? Ogsaa det er for mig en Erindring for Livet. Ak, hvilke lyse Drømme alene Synet af Dem fremtryllede

i min ungdommelige Fantasi! Tid, Fraværelse, Glæde og Sorg have ikke havt Magt til at jage disse Drømme paa Flugt, og nu — —».

«Nu ere vi Venner og ville vedblive at være det for hele Livet».

«Venner»? Der laa en let Tvivl eller Spot i hans Stemme og Smil, da han gjentog dette Ord, men Evelina mærkede det ikke. Hun stirrede drømmende hen for sig og sagde: «Hvor deiligt det maa være ved Stupefos i Aften. Jeg vilde ønske jeg var der og kunde føle den snehvide Støvregn falde kjølende paa min hede Pande».

«Det Ønske kan let blive opfyldt», udbrød han ivrigt og greb hendes Haand. «Kom! Om en halv Time have vi det prægtigste Maaneskin, og Fossen vil tage sig herligt ud i den Belysning. Følger Du med Anna»?

«Nei».

«Og hvorfor ikke, om man tør spørge»?

Hun undgik at svare: thi d'Alban, som havde hørt den sidste, mere lydelige Del af Samtalen, kom nu henimod dem og nedlagde i faa Ord en bestemt Protest mod Ottos Forslag og den upassende Tid for Udførelsen deraf.

«O, Tiden gjør ikke noget til Sagen», sagde Otto afgjørende. «Fru d'Alban hører til de udvalgte, der virkelig kunne føle sand Begeistring ved Synet af en skjøn

Naturscene: men hun kan ikke præstere den dresserede Enthusiasme, som aldrig tør beundre eller føle varmt for nogetsomhelst, uden den først har taget under Overveielse, om den ogsaa er sikker paa ikke at vove sig et Skridt udenfor den en Gang afstukne Grænse. Gud fri mig fra en saadan Enthusiasme! Den er en Parodi paa alt, hvad der er skjønt».

«Tillad mig at gjøre Dem opmærksom paa, at jeg ikke har anmodet Dem om nogen Karakteristik over min Hustru», svarede d'Alban med en Stemme, hvis tilkjæmpede Ro modsagdes af det blege Ansigts arbeidende Træk.

Otto bukkede med en liden, overlegen Latter. «Jeg beklager, at det ikke er første Gang, jeg har Anledning til at iagttage det Mishag, som mine harmløse Bemærkninger uheldigvis ofte fremkalde hos Dem, Hr. d'Alban; men maaske tør man søge Grunden dertil i den Omstændighed, at De ikke har fulgt tilstrækkeligt med i Tidens moderne Anskuelser»?

«Jeg tænker, vi ville lade det staa hen, hvor vidt jeg har fulgt med min Tid eller ikke», fortsatte d'Alban med uforandret Selvbeherskelse; «men jeg tilstaar, min Anskuelse er, at man i vore Dage lægger alfor liden Vægt paa den Finhed, Dannelse og hensynsfulde Optræden, der i mine Øine gjør Manden til en sand Gentleman, og maaske er det denne Anskuelse i Forbindelse med Deres Søsters Nærværelse her, som De har

at takke for, at jeg ikke oftere har udtalt mit Mishag over Deres Bemærkninger».

«De taler i Gaader, Hr. d'Alban», sagde Otto opfarende. «Maa jeg bede Dem forklare, hvad De mener»?

«O nei, nei», udbrød Evelina og sendte Otto et bønfaldende Øiekast; «hvorfor i al Verden blive I begge paa en Gang saa ubehagelige? Kom, Gram! Der er ingen Tid at spilde. Jeg antager, det vil ikke være vanskeligt at faa fat i en Baad».

«Evelina, det er mit bestemte Ønske, at Du bliver hjemme i Aften».

«Og det er mit ligesaa bestemte Ønske at gjøre netop det modsatte», svarede hun med en kort Latter, hvis klangløse Skarphed bragte d'Alban til at fare sammen, som om han pludseligt var bleven berørt af en ubehagelig Erindring. Hun tog Ottos Arm, og snart efter saa man dem gaa henad Veien, der førte ned til Elven.

«Anna», sagde d'Alban med en let Bebreidelse i Blik og Stemme, «kunde De ikke have forhindret dette? — Det vilde være at miskjende Evelinas ædle Stolthed og oprigtige Sandhedskjærlighed, hvis jeg et Øieblik troede, at hun kunde gjøre sig skyldig i nogen egentlig urigtig Handling, men den exalterede Stemning, hvori hun nu befinder sig, kan forlede hende til de største Ubesindigheder. Tænk blot, om nogen af

vore Naboer træffer hende paa denne natlige Expedition? De havde vist Dem som en mere sand Veninde, hvis De havde fulgt med hende, istedetfor at blive tilbage og lade Deres Tanker følge hende med den Grad af Misbilligelse. som jeg nu læser i Deres Miner. — Anna, befinder De Dem ikke vel? Deres Blik er saa besynderligt, og De ser bleg og lidende ud. Hvad tænker De paa? Hører De mig ikke»?

Hun svarede ikke strax, men det gamle Spørgsmaal: «Er jeg min Broders Vogter»? der under saa mange forskjellige Forklædninger har lydt gjennem Slægterne, gav i denne Stund bitter Gjenklang ogsaa i hendes Bryst. og uagtet hun fordømte sin ukjærlige Haardhed, formaaede hun dog ikke at forjage den.

D'Albans Sorg opvakte hendes inderligste Deltagelse, men heller ikke her kunde hun tilbagevise en misbilligende Dom. idet hun spurgte sig, om denne verdenskloge Mand. trods sit varme Hjerte og ædle Sindelag, ikke manglede Grundbetingelsen for at kunne lede Evelina til en sandere Opfattelse af Livets Pligter og dets Formaal, og der blandede sig Bitterhed i hendes Følelser. da hun endelig løftede det sænkede Hoved og sagde: «D'Alban, — — indeholder Deres Signetring ikke den Devise: «Noblesse oblige»? — Nuvel. saa ombyt den for Fremtiden med en anden, som maaske vil skjænke Dem en bedre Trøst, naar Livet bringer Sorg. Skuffelse og Kamp».

«Og hvorledes skulde da det nye Valgsprog lyde»?

«De kjender det vist, d'Alban? Det er det gamle: «Ora et labora»».

«Det sidste har ofte været mig en god Ven og Bundsforvandt i mørke og ensomme Timer. Det første er for mig kun — et Barndomsminde. — — Duggen falder, og De sidder og forkjøler Dem herude, Anna. Skulle vi maaske gaa ind»? sluttede han med et halvkvalt Suk.

Ingen af dem følte Lyst til at foretage sig noget, og de bleve derfor siddende i den halvmørke Havestue. Ikke et Ord afbrød Stilheden, førend den eiendommeligt raslende Lyd af tunge Regndraaber, som faldt tæt og uafladeligt paa Træerne udenfor, bragte Anna til at se op med et overrasket Udraab. Et af disse bratte Veiromslag, der lige efter Solnedgang ere saa almindelige i vore Fjeldegne, var indtraadt, og snart styrtede Regnen ned i Strømme.

«Hvad skulle vi gjøre»? spurgte Anna. «Maaske er det bedst at sende Vognen efter dem»?

«Vognen kan ikke træffe dem ude paa Vandet», sagde d'Alban med usædvanlig Irritabilitet. — «Formodentlig have de søgt Ly et eller andet Sted underveis», tilføiede han strax efter med en Stemme, som skulde synes ligegyldig, men i Virkeligheden skjælvede af undertrykt Sindsbevægelse.

Næsten i samme Øieblik saa de Evelina komme løbende op gjennem Haven. Hængelampen under Loftet var tændt inde i Dagligstuen, og hun stansede ikke, før hun stod lige under den. Den lysegraa Sommerdragt var drivvaad og hang i tunge Folder om hende, og Hatteblomsterne bare tydelige Spor af, at de ikke vare blevne forfriskede af det uventede Styrtebad.

«Hvor jeg ser ud»! raabte hun og lod Hat og Paletot falde ned paa Gulvet. «Jeg tror, I have siddet her hjemme og ønsket ondt over vor stakkels, uskyldige Tur. — Hvor kjedelige I ere, — begge to, — I ere akkurat lige kjedsommelige og interesseløse. — Hvorfor siger Du ikke noget, Anna»?

«Jeg ønsker at tale med Dig, naar Du er omklædt, Evelina», sagde d'Alban roligt.

«Jeg vil ikke klæde mig om, og jeg vil ikke tale med Dig».

Ikke destomindre gik hun snart ud og kom senere tilbage i en anden Paaklædning, og d'Alban gjentog nu sin Anmodning med Tilføiende, om hun vilde følge med ham ind i hans Arbeidsværelse.

«Nei», svarede hun med et trodsigt Barns Surmuleri, «jeg vil ikke trækkes ind i et andet Værelse for at faa Skjænd. Hvad Du har at meddele mig, kan ligesaa godt siges i Annas Paahør».

«Du tager feil, Evelina. Mine Ord til Dig i Aften

egne sig ikke for en Trediemands Nærværelse, selv om denne Trediemand er vor kjære, fælles Veninde».

Anna reiste sig hastigt og nærmede sig Døren, men Evelina kom hende i Forkjøbet og forsikrede, at hvis hun gik bort, vilde hun følge hende som hendes Skygge.

«Nuvel», sagde d'Alban bestemt, «saa vil jeg indskrænke mig til at underrette Dig om, at jeg nyligt har modtaget et meget smigrende Tilbud om at overtage Ledelsen af et storartet Byggeforetagende i München, og vi ville om et Par Dage forlade Furubo».

«Reis, naar Du behager», udbrød hun heftigt og vendte sig mod ham med et lynende Blik og en pludselig, brændende Rødme paa det før saa marmorhvide Ansigt; «reis, naar Du behager, men tænk Dig ikke Muligheden af, at jeg skulde følge Dig. Jeg vil blive her i Vinter, og ingen Bønner, ingen Overtalelser skulle bevæge mig til at opgive denne Beslutning».

«Ved Du, at jeg i dette Tilfælde har Ret til at fordre Lydighed af Dig, Evelina»?

«Det er en Ret, som jeg aldrig vil anerkjende. Jeg er din Hustru, men jeg er ikke din Slavinde. Du har ikke kjøbt mig, om Du end benyttede Dig af min ensomme, hjælpeløse Stilling og aflokkede mig et Løfte, der binder mig til Dig for Livstid».

«Nei, Evelina, dette er usandt og uædelt, og jeg vil — —».

«Afbryd mig ikke», raabte hun utaalmodigt. «I Aften maa jeg tale ud, hvis ikke mit Hjerte skal briste. Jeg har stiltiende baaret mine pinlige Lænker; men nu, da jeg har fundet en Ven, der gjætter mine Tanker, førend jeg endnu har givet dem Ord, og som kalder nye og hidtil ukjendte Følelser tillive, der indtil nu have slumret i Dybet af mit inderste Væsen, nu skulde jeg være den, som sønderrev det Baand, der for hver Dag binder os fastere til hinanden? — Nei, d'Alban, jeg gjør det aldrig, — aldrig»!

Den Selvbeherskelse, som han saa længe havde bevaret, forlod ham i dette Øieblik fuldstændigt. «Du elsker ham», hviskede han hæst og tonløst, «og Du skammer Dig ikke engang ved at tilstaa det for mig, — din Ægtefælle».

Hun pressede Hænderne mod de bankende Tindinger, og en uhyggelig Ild lyste ud af de mørke Øine, der med hvileløs Hast fore om fra den ene til den anden Gjenstand og kun undertiden streifede hen over hendes Ægtefælles Ansigt med et næsten hadefuldt Blik. «Ja», udbrød hun med høi, fast Stemme, «jeg elsker ham. Jeg har ikke været vis paa det før nu, men fra denne Stund ved jeg det».

Han greb haardt om hendes ene Haandled og mere trak end førte hende ind i et andet Værelse, og for første Gang hørte Evelina nu en Strøm af usammenhængende Bebreidelser fra de Læber, som indtil denne

Dag aldrig havde henvendt et vredt eller ukjærligt Ord til hende.

I Begyndelsen røbede hendes Ansigt en saa dyb Forbauselse, at denne Følelse næsten syntes at opsluge alle andre, men lidt efter lidt gav den Plads for et halv forskræmt, halv vredt Udtryk, indtil hun pludseligt ilede ud af Værelset.

Den øvrige Del af Aftenen tilbragte Husets samtlige Beboere med at søge efter hende oppe og nede, ude og inde, og d'Albans Ængstelse var steget til sand Sjælekval, da hun leende kom ud fra et lidet Kot, der benyttedes som Opbevaringssted for Kufferter og andre Reisefornødenheder, og ganske roligt afgav den Erklæring, at hun havde skjult sig i Haab om at skræmme d'Alban ved sin Forsvinden, «og det var min Hensigt at ville blive der hele Natten», sluttede hun, «men jeg kunde ikke falde i Søvn, og saa blev det altfor kjedeligt at sidde der i Mulm og Mørke».

Da Anna endelig kom op paa sit Værelse, satte hun sig strax hen for at skrive nogle Linier til sin Stedfader og underrette ham om, at hun om et Par Dage atter vilde være i Tønsberg. Deres Korrespondance havde kun indskrænket sig til, at de undertiden havde sendt hinanden nogle kortfattede Linier, som især fra hans Side havde havt et meget forretningsmæssigt Præg, dog havde Anna gjort en Afvigelse herfra ved Ottos uventede Ankomst, idet hun temmelig udførligt havde dvælet ved det behagelige Indtryk, som

hun den Gang havde modtaget af hans aabne, hjertelige Fremtræden. Hr. Grams Svar indeholdt en Anmodning, der havde overmaade megen Lighed med en Befaling om, at hun ikke oftere maatte nævne Ottos Navn for ham. «Jeg er færdig med ham», skrev han, «og hvad jeg senest har hørt om ham og hans gjentagne Forsøg paa at reise Penge paa min forventede Død, har ikke bidraget til at hæve ham i mine Øine».

Annas Brev var snart endt, og Aftenens vexlende Begivenheder traadte nu atter frem for hende, jagede Søvnen paa Flugt og fremkaldte en Række af pinlige og forstyrrende Indtryk. «Det er underligt nok», tænkte hun, «jeg var saa glad ved at reise herhen, og dog har mit Ophold her bevirket, at mit Hjem nu for første Gang staar for mig som en rolig Havn, hvor jeg næsten gjerne tyr hen. — — Det er ubeskrivelig smerteligt at være Vidne til al denne Strid og Uro, som her sønderriver Gemytterne, og ikke kunne finde et eneste trøstende eller anslaaende Ord for nogen af dem; og jeg kan det ikke, — nei, jeg kan det ikke! — Her maa en stærk, almægtig Haand gribe ind. Gud hjælpe dem»!

Hun lagde sig paaklædt paa Sofaen og hensank i grublende Eftertanke, indtil Lyden af hurtige Skridt og Stemmer ude paa Gangen bragte hende til at fare op med en ubestemt Angst, der nærmest fæstede sig ved Evelina. Hun skyndte sig ud og følte sig for-

holdsvis beroliget, da hun hørte, at d'Alban var bleven angrebet af et pludseligt Ildebefindende, og at en af Tjenerne i største Hast skulde hente Lægen, hvis Bolig laa paa den anden Side af Elven og næsten en Mil fra Furubo.

«Er det Dig, Anna»? raabte Evelina og stak Hovedet ud gjennem den halvt aabne Sovekammerdør. «Aa, kom herind! D'Alban er syg, og jeg tror, han fantaserer. Han skræmmer mig saa frygteligt med sine heftige Udbrud og vilde Øiekast. Jeg har aldrig før været ved et Sygeleie, og jeg ved ikke, hvad jeg skal gribe til».

Tungt og langsomt glede Dage og Nætter hen paa Furubo, medens Husets Herre laa henstrakt paa sit Smertesleie i glødende Feberfantasier, hvori de sidste Scener, han havde gjennemlevet med Evelina, atter og atter gjentoge sig, og da Synet af hendes blege, forfærdede Ansigt altid forøgede hans Uro, greb hun med Begjærlighed dette som et Paaskud for mere og mere at holde sig borte fra ham. Undertiden kunde han ogsaa have lyse Øieblikke, og da gjaldt hans første Spørgsmaal altid Evelina, men, naar man foreslog at hente hende, rystede han benegtende paa Hovedet eller fremstønnede et mat, men bestemt Nei.

Efter Doktor Larsens Tilskyndelse havde man strax ladet kalde en Diakonisse fra Kristiania, og hendes milde, betænksomme Omsorg for den lidende Mand

støttedes kraftigt af Anna, for hvem Sygdom og Død ikke havde det ukjendtes mystiske Rædsel, og medens d'Albans Tjener tilbragte Nætterne paa en Sofa i det tilstødende Værelse, forat hans Hjælp altid kunde være ved Haanden, delte Anna og Søster Elise den lange Nattevagt ved Sygesengen mellem hinanden.

Da d'Albans Sygdom var en voldsom Nervefeber, var det ikke at undres over, at Fru Møllers Besøg, som desuden i den senere Tid vare blevne mindre hyppige, ganske ophørte, hvorimod hendes Fordring paa, at Otto ligeledes skulde holde sig derfra, mødte det mest bestemte Afslag.

Han var mere end nogensinde paa Furubo, og den gjensidige Lidenskab, som havde udviklet sig mellem ham og Evelina, voxede Side om Side med den Opfindsomhed, hvormed de søgte og fandt Grunde for deres Følelsers Tilladelighed. Stundom hengave de sig til det farlige Tankeexperiment at udmale sig, hvad de vilde gjøre, hvis en af dem med Et saa sig i Besiddelse af Rigdom, og i Dybet af begges Hjerter lurede da den kun halvt tilbageviste Tanke, at der ved et Menneskes Død kunde aabnes dem Adgang til et frit og nydelselrigt Liv, og det var den enes Ægtefælle og den andens Fader, som var den hindrende Skranke for Virkeliggjørelsen af disse Luftkasteller.

Under Paavirkningen af alt dette blev Evelinas Sindsstemning mere og mere excentrisk og uberegnelig

og vexlede ideligt mellem Vemod og Jubel, Graad og Latter, let fremkaldte Vredesudbrud og et drømmende Sværmeri, der undertiden kunde give hendes Ansigt et Anstrøg af denne stærkt udprægede Sørgmodighed, som man ofte finder i et vanvittigt Menneskes sygeligt anspændte Træk, og denne nervøse Tilstand forøgedes stadigt ved en vedvarende Søvnløshed, som bød ethvert Sovemiddel Trods.

I ti Døgn havde d'Alban svævet mellem Liv og Død. Lægen havde netop forladt ham og før sin Afreise erklæret, at den syge neppe vilde overleve den følgende Dag, og Anna gik nu med tungt Hjerte ind til Evelina for at meddele hende dette sørgelige Udsagn.

Hun fandt hende alene i Dagligstuen, hvor hun sad lige foran Lampen, som kastede sit fulde Lys paa det glinsende, blaaligsorte Haar, medens hun, med Albuerne paa Bordet og Hagen støttet paa begge Hænder, bøiede sig over en Gjenstand, der syntes at optage hendes udelte Interesse.

«Evelina», sagde Anna mildt og lagde beroligende Haanden paa hendes Skulder, «jeg har noget at sige Dig».

Hun svarede ikke strax, men vedblev at se ned for sig. «Tror Du, den gaar derhen? — Tror Du den spiser deraf»? spurgte hun endelig i en dæmpet og hemmelighedsfuld Tone.

«Hvad mener Du, Kjære»?

«Hvad jeg mener»? Hun pegede paa en Flue, som i større og mindre Kredse krøb omkring en Skaal med Fluegift. Undertiden befandt den sig paa Randen af Skaalen og stod allerede i Begreb med at smage paa dens forlokkende Indhold; da syntes den med Et at indse Situationens Farlighed og skyndte sig bort, for atter i næste Øieblik at vende tilbage med fornyet Lyst. «Tror Du den spiser deraf»? gjentog hun hviskende: «thi hvis den gjør det, da maa den dø», tilføiede hun med høi, skjærende Stemme.

«Hvorledes kan Du tænke paa saadanne Ubetydeligheder nu? — Jeg er Overbringer af et tungt Budskab, Evelina».

«Ja, det tror jeg nok. Du er bleven en sand Ulykkesfugl i den senere Tid, og jeg hører Dig aldrig tale om andet, end hvad der er tungt og nedtrykkende».

«D'Alban er værre i Eftermiddag».

«Værre! Anna, — er han død? Svar mig? Hører Du ikke»?

«Han lever, men Doktor Larsen frygter for, at hans Timer ere talte».

Hun udstødte et vildt, gjennemtrængende Skrig og sank besvimet tilbage i Sofaen. Da hun atter kom til Bevidsthed, var der udbredt en besynderlig Skyhed over hendes hele Væsen, og hun gjorde ingen Indvendinger, da Anna foreslog, at hun skulde gaa tilsengs.

«Vil Du tage dine Sovedraaber i Aften, Evelina, eller — — eller ønsker Du maaske, at din Pige skal ligge herinde i Nat»? spurgte Anna nølende, da hun stod i Begreb med at gaa.

«Nei, jeg vil hverken det ene eller det andet. Hvis jeg skulde behøve Draaberne, kan jeg tage dem selv».

«Jeg bliver oppe de første Timer af Natten, saa hvis Du blot vilde ringe, kunde jeg saa godt komme ind og give Dig dem», vedblev Anna og kastede et ængsteligt Blik paa den lille Flaske, hvis mørkebrune Indhold ved den mindste Feiltagelse kunde virke dødbringende; men da hun ikke modtog noget Svar, forlod hun hende og gik atter ind i Sygeværelset.

Det var henimod Midnat. D'Alban havde i de sidste Timer sovet fast og uafbrudt, og da han atter slog Øinene op, kunde Anna strax se, at han var ved fuld Bevidsthed. Hun førte en kjølende Drik til hans Læber, og han drak begjærligt. «Tak», hviskede han; «De er en trofast Sygepleierske, Anna. Hvorledes skulde det gaa mig uden Dem»?

Han taug i nogen Tid og fortsatte da med mat Stemme: «Jeg føler mig forfærdelig afkræftet. Jeg er træt, — træt til Døden, og dog frygter jeg mere for dens Komme, end Ord kunne udsige. Anna, — sig, at De tror, jeg vil leve, saaat denne knugende Dødsfrygt kan slippe mig af sit klamme Favntag. De

tier, Anna? — — Skal jeg da virkelig dø? Er det saa? Tal»!

Det forekom hende, at han var bedre, men Lægens Ord gjenløde endnu i hendes Øren, og det var med pinlig Raadvildhed, hun endelig svarede: «Doktor Larsen finder Deres Tilstand meget betænkelig, men der er kun En, som raader over Liv og Død, og vi ville i Forening bede ham, at han atter vil skjænke Dem Styrke og Sundhed».

«Bede, bede»! udbrød han næsten utaalmodigt. «Jeg kan ikke bede, naar min hele Sjæl er opfyldt af Rædsel for dette uvisse Hinsides med alle dets truende Straffedomme. Jeg ved, at denne Frygt maa forekomme Dem feig og umandig, — jeg finder det selv, — og hvad har jeg vel egentlig at frygte for? — — Sandhed har altid været mit Livs Løsen, dets Maal, — Sandhed i Tanke og Gjerning, i Tro og Viden, og dog er det nu, ligesom det hele bliver til en eneste, storartet Løgn, og jeg ser kun Dødsnattens uudsigelige Gru og Mørke».

«Og er De da vis paa, at det, De har kaldt Sandhed, ikke har været den Løgnens Aand, der søger at trænge ind i ethvert Menneskehjerte og bringe det til at tro, at det ved egen Kraft kan komme til den Sandheds Erkjendelse, som alene kan skjænkes det ved Guds Naade? — Er De vis paa, at De altid har betragtet de Maal, De har sat Dem her i Livet, i det

Sandhedens Lys, der kaster sin Glans paa endog det ringeste Arbeide, hvis det indeslutter en Bestræbelse for at virke til Guds Ære? — Og naar De har søgt — o, bliv ikke vred paa mig, d'Alban, naar jeg taler saa oprigtigt med Dem i denne Time, — naar De har søgt at vinde Deres Hustrus Kjærlighed, har De da tænkt paa, at De ogsaa skulde føre hende frem til ham, som er al Kjærligheds Ophav, ja, som er Kjærligheden selv»?

«De taler haarde Ord til mig, Anna. De gjør det bitre endnu bitrere».

«O nei, sig ikke det! Mit inderligste Ønske er at kunne bringe Dem et trøstende Ord».

En lang Stilhed fulgte, der kun afbrødes ved d'Albans dybe, næsten stønnende Suk. Da reiste Anna sig, knælede ned ved Sengen og bad med simple, enfoldige Ord, at Gud vilde lade Bønnens skjulte Kilde fremvælde i hans forsmægtende Sjæl og lære ham at øse af den, indtil han forstod, at den er det hemmelighedsfulde Baand, som leder den bedende frem for Guds Aasyn og lader ham komme i Samfund med Bønhørelsens Giver.

Siden den Tid, da hendes Fader havde lært hende at fremstamme det første «Fadervor», havde hun aldrig udtalt en lydelig Bøn i noget Menneskes Paahør, og i Begyndelsen kom Ordene ogsaa nu frygtsomt og stammende; men lidt efter lidt var det ligesom hendes lyttende Til-

hører gik op i den Sag, hun bar frem, og medens hun bad for en anden, kom der Trøst og Freidighed til hende selv, og Ordene strømmede frit fra hendes Læber og Hjerte.

Atter herskede dyb Taushed mellem dem, men efterhaanden var der kommet mere Ro over d'Albans spændte Træk, og hans Stemme var fattet, da han endelig sagde: «Anna, vil De hente det Billede af Evelina, som hænger inde i mit Arbeidsværelse»?

Det var et lidet Pastelmaleri, malet af en Mesterhaand, da de endnu opholdt sig i Italien, og det fremstillede den unge Brud i al hendes Skjønheds yppigste Fylde. Det lange, hvide Brudeslør ombølgede hende i rige Folder og mildnede det ovale Ansigts stærkt sydlandske Præg, og de mørke Øines sænkede Blik hvilede paa den Orangebuket, hun holdt i den ene Haand, medens den anden legende afplukkede nogle af de duftende Blade og lod dem drysse ned paa Gulvet. Den Blidhed og kvindelige Ynde, som Evelina i Virkeligheden manglede, havde Kunstneren i fuldt Maal forstaaet at udbrede over Billedet, og det var ikke underligt, at d'Albans Øine dvælede ved det med inderlig Kjærlighed og Beundring.

«Stakkels Barn»! sagde han blidt, «hun er saa ung endnu, — — og jeg frygter for, at der var megen Sandhed i, hvad De før sagde».

Han vedblev at holde det op foran sig, indtil det

lidt efter lidt gled ned paa Sengeteppet, og dybe, regelmæssige Aandedrag forkyndte, at han atter var faldt i Søvn.

«Det er over den Tid, da jeg skulde vække Søster Elise», tænkte hun og saa paa sit Uhr: «men jeg er i en altfor bevæget Stemning til at kunne sove. Det er ligesaa godt, jeg bliver her. Hun kan desuden vel trænge til en Nats uforstyrret Hvile. — O, hvor jeg smægter efter at indaande lidt frisk Luft»!

Hun gik hen til Vinduet og aabnede det sagte. En forfriskende Kjølighed trængte ind, men da hun frygtede for, at Natteluften skulde virke skadeligt paa d'Alban, slap hun de svære Damaskes Gardiner for og satte sig i Vinduskarmen bag dem.

En kort Tid gik hen: da hørte hun en puslende Bevægelse henne ved Døren, som blev aabnet med nølende Forsigtighed. «Det er Søster Elise», tænkte Anna og stak Hovedet frem med et lidet Nik, men for uvilkaarligt tilbage, da hun saa Evelina komme ind i Værelset med lydløse, snigende Skridt.

Hendes hvide Natdragt naaede lige ned til de blottede Fødder og var fæstet om Livet med et bredt, høiblaat Baand: Haaret var ordnet med en vis fantastisk Skjødesløshed, og en Krans af visnede, blaa Kornblomster, som hun for nogen Tid siden havde bragt med hjem fra en af sine Spadsereture med Otto, skjulte næsten ganske hendes brede, lave Pande. Den eiendom-

melige Bleghed, der ellers hvilede over hendes Træk, havde veget Plads for en stærk, unaturlig Rødme, og et livfuldt og dog saa besynderlig uvirkeligt Smil spillede om de halvt aabnede Læber, medens den Ild, som brændte i hendes Hjerne og Hjerte, brød frem i det vilde, ustadige Blik, der med lurende Skyhed fløi om i Værelset.

En Gysen gjennemfor hende, da hun fik Øie paa d'Alban, og hun stansede med en raadvild og forskræmt Mine, men i næste Øieblik gik hun hurtigt henimod Sengen.

«Nei, han er ikke død», sagde hun med en hvæsende Hvisken; «jeg kan høre hans Aandedræt ganske tydeligt. — — — Det er besynderligt! Jeg saa dog nys, at han spiste af Giften. Han tog den selv! Jeg gav ham den ikke! — Og saa laa han død paa Bordet derinde, død og ubevægelig»!

Atter kom den forskræmte Mine frem, men vexlede snart med et Udtryk af pludselig Beslutsomhed, idet hun udbrød: «Men nu skal han drikke dette! Han skal drikke det! — Man sover saa deiligt efter det, og hvis man tager det hele, da vaagner man aldrig mere»!

Med aandeløs, angstfuld Spænding havde Anna vogtet paa enhver af hendes Bevægelser. Hun kunde ikke længer være i Tvivl om, at disse vilde Ord og Fakter vare Vanviddets Fostre, men uagtet det stod manende for hende, at det paahvilede hende at skride

ind og foretage noget, som kunde stanse denne farlige Leg med Død og Fordærvelse, følte hun paa samme Tid, at en lammende Rædsel sneg sig over hendes hele Væsen og fængslede hende til den Plet, hvor hun stod.

Hun havde strax lagt Mærke til, at Evelina med en vis Hemmelighedsfuldhed skjulte noget i den ene Haand, men først nu opdagede hun, at det var den samme lille Flaske, som tidligere havde opvakt hendes Ængstelse. Hun gjorde et Skridt fremad, men stansede atter, da hun saa hende tømme Flaskens Indhold i det Glas, hvori der endnu befandt sig en Levning af den Drik, som d'Alban nyligt havde nydt med saa meget Velbehag.

«Nu»! udbrød Evelina med et Udtryk af vild Triumf i det røde, ophidsede Ansigt, «nu»!

I det samme gjorde d'Alban en Bevægelse i Søvne, og hun bøiede sig over ham og vilde grebet hans Haand, da hendes Blik faldt paa det Billede, som laa paa Sengen. Hun tog det op og stirrede paa det med store, forbausede Øine, men lidt efter lidt var det ligesom en Erindring dukkede frem i hendes Hukommelse, og hun gjorde øiensynligt en Anstrengelse for at naa frem til et klarere Begreb om, hvor den pegede hen. Det var, som naar man søger at tilbagekalde sig de skyggeagtige Omrids af en halv forglemt Drøm, der har bragt vor Aand tilbage til den svundne Barndoms- og Ungdomstid og ved vor Opvaagnen kun efterlader en pinlig

Følelse af, hvor meget der er gaaet tabt af hine Dages Haab, Fred og tillidsfulde Fortrøstning, medens vi have ilet fremad paa Livets slibrige Bane.

Endelig tog hun Billedet, gik hen til Speilet og holdt det prøvende op ved Siden af sit eget Ansigt. Ak, kun den legemlige Lighed var tilbage, men den var dog tilstrækkelig til at fremkalde en øieblikkelig Bevidsthed hos hende. Med et langt, forskende Blik, fuldt af usigelig Rædsel, saa hun paa sin egen Skikkelse i Speilet, lod Portrætet falde og var i samme Nu henne ved Bordet. Med udstrakte Hænder og et neddæmpet Skrig paa Læberne ilede Anna frem af sit Skjul, men Evelina havde allerede grebet Glasset og slynget dets Indhold langt hen over Gulvet, og med det Udraab: «Nei, nei, det er min Ægtefælle»! ilede hun ud af Værelset.

«Hvad var det? Store Gud, hvad var det»? raabte d'Alban. «Det forekom mig, at jeg hørte Evelinas Stemme. Har hun været herinde»?

«Det var — — det var en rædsom og afskyelig Drøm», hviskede Anna skjælvende.

«Hvor De er bleg. — Kjære Anna, De har uden Tvivl anstrengt Dem altfor meget i denne Tid. Jeg beder Dem, gaa nu til Ro».

«Ja, jeg — — jeg er meget træt: jeg vil gaa og vække Søster Elise».

«Lad hende kun sove. Jeg føler mig bedre og kan godt være alene den øvrige Del af Natten».

«Nei, d'Alban. De maa ikke være alene, — ikke et Øieblik»!

«Nuvel, gjør som De vil». Og hans Øine lukkede sig atter i en velgjørende Søvn.

En halv Time senere rullede en Vogn fra Furubo atter i største Hast henad Landeveien for at hente Lægen, men hans Komme bragte kun Bekræftelse paa den Dom, som allerede var udtalt over Evelina: Hendes Forstand var borte.

Fjorten Dage vare forløbne, og d'Albans Helbredstilstand havde i den Tid gjort forbausende Fremskridt. Det var ligesom hans Sjæls Energi under Sygdommen var voxet i Styrke og nu vandt Seier paa Seier over det svage Legeme, og hver kommende Dag bragte ham nærmere mod det Maal, som han uafbrudt higede efter: At komme til Kristiania og tage Ophold der, for dog idetmindste at være i Nærheden af det Sted, hvor hans elskede Hustru, hans Hjertes Afgud, nu opholdt sig, ene, venneløs og paa en Gang berøvet al den Luxus og ømme Omsorg, der altid havde forekommet hende som en naturlig Selvfølge.

Efter Annas indstændige Anmodning havde Pastor

Strøm paataget sig at underrette d'Alban om Evelinas Sygdom, samt at Lægen fandt det nødvendigt, at der strax blev taget energiske Forholdsregler, og de nye Tanker og Forsætter, som vare kaldte tillive hos d'Alban i den Nat, da Døden med alt sit rystende Alvor traadte ham nær og lod ham føle Dødsangstens Rædsler, fik fornyet Næring og Bestyrkelse ved de hjertelige og gribende Ord, hvormed den erfarne Prest ledsagede det tunge Budskab, idet han tolkede Sorgens Betydning og Værd for Tid og Evighed.

Med dybtfølt Taknemmelighed modtog d'Alban hans Tilbud om, at han tilligemed Søster Elise vilde ledsage Evelina til Gaustad Sindssygeasyl, og den ældste af «Dydsmønstrene» satte med venlig Beredvillighed alle sine vante Gjøremaal til Side og flyttede til Furubo for at hjælpe Anna med d'Albans Pleie.

Under alt dette vare Ottos Besøg blevne sjeldnere og sjeldnere, og det var ligesom, der var kommet en Slaphed over alle hans aandelige Evner, som vistnok ikke var ulig den, Opiumspiseren føler, naar Rusen er udsovet, og en sløv Livslede bliver tilbage som den eneste mærkbare Virkning af de tryllende Drømmesyner.

«Alt dette knuser mig aldeles», sagde han en Dag, da han traf Anna alene, hvilket nu hørte til Sjeldenhederne. «Det er skrækkeligt at tænke sig, at det uden Tvivl er Evelinas Kjærlighed til mig, som har styrtet hende i denne Afgrund. — Jeg kunde naturlig-

vis aldrig sige dette til nogen anden, men det er en Lettelse for mig at udtale det for Dig. Du har i Grunden altid været min fortrolige i mine Følelser for hende».

Han saa bleg og bedrøvet ud, men gjennem de sorgfulde Ord fremskinnede der dog et fremtrædende, egoistisk Behag ved Erindringen om den Tilbedelse, som var bleven ham til Del, og det var ikke uden en vis Haardhed, Anna svarede: «Jeg tror, jeg kan berolige Dig med den Forsikring, at Spiren til Evelinas Sindssygdom ganske vist har slumret i hendes Indre, lige siden hun strax efter sin Faders Død fik et heftigt Anfald af Hjernebetændelse. — — I Barndommen og i Ungdommen har ethvert af hendes Ønsker mødt den kjærligste, beredvilligste Opfyldelse, og hun har aldrig vidst, hvad det vil sige, at bøie sin Villie for Gud eller Mennesker. — — Saa kom Du hertil, Otto, og hun fandt Dig smuk, livlig, opfyldt af, hvad I benævnede Tidens moderne Ideer, hvoraf Du ialfald bragte et klingende Ordforraad med fra dit Ophold i Paris. Du delte hendes Enthusiasme for Musik, sang med hende, læste for hende og — — og lærte hende og Dig selv Dag for Dag at gaa fremad i Selvbekræftelse i det onde; og dette er din Synd mod hende, Otto, det er din store Synd mod hende».

«Synd! Hvem taler her om Synd? Vi elskede hinanden, og det er jo en ganske naturlig og følgelig og-

saa berettiget Følelse. Men det kan ikke nytte at tale med Dig om saadanne Ting. Du, med dit kolde, rolige Tankesæt, kan ikke fatte en Mands Følelser eller den Høide, hvortil de kunne stige. Der er megen Sandhed i det gamle Ordsprog: «Amare et sapere vix deo conceditur»».

«Jeg forstaar ikke Latin, men jeg ved, at Følelsen undertiden kan hæve sig til en svimlende Høide, medens Mennesket paa samme Tid synker dybere og dybere».

«Hvis det skal være myntet paa mig, da maa jeg tilstaa, jeg begynder at finde Dig noget irriterende», udbrød han med slet dulgt Pirrelighed.

«Otto, kan Du huske vor sidste Samtale i Kristiania»?

«Nei, Du maa virkelig have mig undskyldt. Jeg husker ikke et Ord deraf».

«Du sagde, at det var undertiden noget i mit Blik, i min Stemme og i mit hele Væsen, som mod din Villie irriterede Dig, og Du bad mig udfinde Aarsagen hertil og sige Dig den, naar vi atter mødtes. Nu kjender jeg denne Aarsag, Otto».

«Nuvel da»?

«Der er et lidet Ord, som Du hader mere end alle andre, og det har undertiden laant min Stemme, naar det har talt til Dig. — Det heder: Pligt».

«Farvel, Anna. Maa jeg tænde min Cigar, før jeg gaar»?

«Ja, vær saa god! — Jeg reiser hjem i Overmorgen, Otto. Skal jeg overbringe en Hilsen fra Dig»?

«Nei Tak, gjør Dig ingen Uleilighed. Behagelig Tur da»!

Det overraskede hende ikke lidet, da hun efter et Par Timers Forløb hørte, at han atter var kommet tilbage og lod hende anmode om en Samtale under fire Øine. Hun kastede et hurtigt, forskende Blik paa ham og saa, at det krøllede Haar, der altid var ordnet med saa megen Omhu, bar tydelige Spor af, at hans Hænder atter og atter havde purret op i det med urolig Hast, og den Fortvivlelse, som stod malet i ethvert af hans Træk, havde et Præg af Sandhed, der ikke levnede nogen Tvivl om hans Følelsers Oprigtighed.

«Anna, jeg er et aldeles fortabt og ruineret Menneske», raabte han. «Se her! Læs dette»!

Han rakte hende et Brev, hvis brede, sorte Rand viste, at det indeholdt et Sørgebudskab, og med forsagende Hjerte læste hun dets overraskende Indhold.

Det var fra Fuldmægtig Hammer, som paa sin stive, forretningsmæssige Maade underrettede ham om, at hans Fader pludseligt var død af et Hjerteslag, samt at den afdøde for omtrent halvandet Aar siden havde skjænket sin betydelige Formue til forskjellige, offentlige Velgjørenhedsanstalter, dog med den Betingelse, at denne

Bestemmelse ikke maatte blive bekjendt før efter hans Død. Ligeledes forpligtedes en af disse Stiftelser til at udbetale Anna en liden, aarlig Livrente, som var tilstrækkelig til at sikre hende en tarvelig Existence. Nogle Afskrifter af Gavebreve osv. fulgte med, og Brevet sluttede med en Beklagelse over, at Hammer, ifølge et til den afdøde givet Løfte, var sat i den ubehagelige Nødvendighed at være Overbringer af denne i enhver Henseende sørgelige Meddelelse.

Stum og ubevægelig sad Anna med Brevet i de foldede Hænder, medens en Række af modstridende Følelser glede igjennem hendes Sind. Hun tænkte paa ham, der var død ligesaa ensom og forladt, som han i Grunden havde været det gjennem hele Livet. Hun mindedes, hvor sjeldent hun havde sendt en venlig Tanke til ham, der dog paa sin Maade havde vist et forsonligt Sindelag ligeoverfor hende ved at skjænke hende noget af det, som han ansaa for Livets høieste Gode: Penge. Nu blev ogsaa den vidtdrevne Økonomi hende begribelig, der i den senere Tid var bleven indført i deres Hus, og som formodentlig havde været en nødvendig Følge af den Disposition, han havde truffet med sin Formue.

Men smerteligere end alt andet traadte dog den Betragtning frem for hende, at denne Efterretning vilde komme til at udøve den mest afgjørende Indflydelse paa Ottos Fremtid, hvis han ikke var at formaa

til at optage sit afbrudte Studium eller begynde paa en anden nyttig Virksomhed, og det var med varme, søsterlige Ord, hun bad ham fatte Mod og lade denne ulykkelige Begivenhed blive den Løftestang, der skulde hæve ham op af det Modløshedens Dynd, hvori han nu var nedsænket.

«Jeg kan det ikke, Anna», sagde han med brudt Stemme. «Jeg har forsøgt at hæve mig, men Vingen er knækket. — Ak! hvor usselt er dog Livet og al dets Higen og Stræben»!

«Men gjør idetmindste et Forsøg, kjære Otto. Den menneskelige Aand er saa besynderlig elastisk, og med Guds Hjælp kan Du mere, end Du selv tror; og hvis — — vi ere jo Søskende, og det vilde derfor være saa naturligt, om vi delede med hinanden, hvad jeg faar, og intet vilde være mig kjærere».

«Tak skal Du have», udbrød han bittert, jeg er ikke anlagt for at leve af Almisser, og hvad kunde de Smuler hjælpe mig»?

Da han gik, fulgte hun ham helt ud paa Trappen. Vinden strøg forbi hende med langtrukne Klagehyl og for sukkende gjennem Træernes bladløse Grene. Gjennem det dybe Mørke kunde hun skimte hans bortilende Skikkelse, og da han endelig forsvandt, var det ligesom, hun havde sagt ham et evigt Farvel og aldrig mere vilde kunne gjenfinde ham hverken i Egenskab af Ven eller Broder.

Da hun senere om Aftenen underrettede d'Alban om, at hendes Afreise allerede vilde finde Sted den følgende Morgen, forat hun kunde naa frem til sin Stedfaders Begravelse, overraskede han hende med det Forslag, at hun atter skulde vende tilbage til Furubo og blive der, saa længe hun maatte føle Tilbøielighed dertil. «Jeg havde aldrig faldt paa at foreslaa dette», sagde han, «hvis jeg ikke flere Gange havde hørt Dem ytre, at de gjerne vilde tilbringe Vinteren i dyb, uforstyrret Ro. Jeg reiser om faa Dage til Kristiania, og da jeg af Grunde, som De maaske kan tænke Dem, har bestemt mig til idetmindste for Vinteren at lade alt blive uforandret her og beholde Husbestyrerinden og et Par af Tjenerne, vilde det være mig kjært at vide, at De færdedes her som «châtelaine»».

Følgen af denne Samtale var, at Anna efter en kort Fraværelse atter drog ind paa Furubo, hvor hun snart hengav sig til en travl Virksomhed med sin Pen og glemte Tid og Sted, medens lyse og mørke, glade og alvorsfulde Billeder glede forbi hendes indre Blik, antoge Form og Virkelighedspræg og mødte hende som kjære, velkjendte Venner, naar de atter traadte hende i Møde fra Papiret.

Hendes Tilbagekomst havde fremkaldt forskjellige Formodninger i den lille Omgangskreds, hun saa sig omgivet af. Fru Møller forsikrede enhver, der vilde høre paa hende, at Frøken Gram uden Tvivl var kom-

met for at gjøre det sidste Stormløb mod Ottos Hjerte, en Opfatning, som medførte den Behagelighed, at hun næsten ganske holdt sig borte fra Furubo og yderst sjeldent indbød Anna til Breidablik.

Otto, der temmelig snart idetmindste i det ydre havde antaget sit sædvanlige, lette Væsen, fandt det nok saa beleiligt at have sin «lille Søster» i Nærheden, for at kunne ty til hende med sine Klager over et forspildt Liv, over Fru Møllers bornerede Kjedsommelighed og utrættelige Gjøren Kur til ham o. l.: men lidt efter lidt var det ligesom. der gled en Skygge over deres Samvær, og Otto følte instinktsmæssigt, at der var et usynligt tredie tilstede, som optog Annas hele Interesse og kun levnede ham en saare liden Plads i det Hjerte. som længe havde banket saa varmt for ham og alle hans Ønsker og Forhaabninger. Forgjæves søgte han at komme til Klarhed om, hvad dette ubestemte noget var, men dets Tilstedeværelse ærgrede ham, ansporede hans slumrende Forfængelighed og bragte ham til at stræbe efter at gjenvinde den Beundring, der tidligere havde forekommet ham som en trættende, men retmæssig Tribut. Hendes Meninger begyndte at faa Værd i hans Øine, og jo mere hendes Væsen ligeoverfor ham antog et koldt og fremmedt Præg, jo mere higede han efter, at den gamle, fortrolige Tone, skulde blive den raadende mellem dem.

Frøkenerne Strøms Anskuelse af Annas Ophold

paa Furubo var i Begyndelsen den, åt hun uden Tvivl havde ladet sig paavirke af deres gode Exempel og nu vilde ofre sin Tid og sine Bestræbelser for den Virksomhed, der forekom dem som det eneste værdige Formaal, Livet havde at frembyde; men da de mærkede, at hendes Interesse for de mangehaande Bazarer, som Vinteren førte med sig i By og Bygd, var yderst mat, og at hun gjerne gav sin lille Skjærv til de fattige, men ikke følte den ringeste Tilbøielighed til at ledsage den med irettesættende Formaningstaler eller spionerende Husbesøg, da opgave de hende som uanvendelig og indskrænkede sig til at omtale hende med beklagende Overbærelse, medens de med den største Beredvillighed modtoge hendes aflagte Klæder osv.

Pastor Strøm og hans venlige Hustru rystede ligeledes lidt paa Hovedet over Annas stille Færden og mente, at «der vistnok var god Malm i Pigen, og hun kunde nok blive til noget, men hun var unegteligt lidt egen, lidt vel meget tilbagetrukket i sig selv og — ikke saa lidt ensidig og interesseløs».

Imidlertid levede Gjenstanden for disse forskjellige Domme og Gisninger i lykkelig Uvidenhed om, at hendes stille, ensformige Liv kunde frembyde Stof til Forundring eller Misnøie, og Dage bleve til Uger, og Uger til Maaneder, og da Maisolen kastede sine første Straaler ind i Annas Værelse, var der ogsaa Solglans og Vaarstemning i hendes Hjerte. Med et lyst, forhaab-

ningsfuldt Smil stod hun henne ved Vinduet og skuede ud over Dalen, hvor Elven slyngede sig hen i yndige Bugtninger og med sine mange fremspringende Odder saa ud som en Række af smaa, sølvglinsende Indsøer.

Hun holdt et Manuskript, der nu var fuldført, i Hænderne og lagde det undertiden op imod sin Kind med en øm, beskyttende Mine, som mindede om den, hvormed den lille Pige en Gang havde bøiet sig over de blomstrende Geranium'er; men nu var der mere Dybde og Inderlighed i hendes Smil; thi det var jo hendes Sjæls inderste Stemninger, hun her havde draget frem i Lyset og nu skulde sende ud paa Livets mangfoldigt brogede Marked, hvor saa mange store og smaa Aander, hver paa sin individuelle Maade, nedlagde Frugten af sin Stræben, og hvor hendes Hjertes Barn nu skulde vove sig ud og søge en liden, beskeden Plads.

En Banken paa Døren afbrød hendes drømmende Betragtninger, og Otto traadte ind med en Buket af Aarets første Liliekonvaller.

«Her bringer jeg Dig dine Yndlingsblomster», sagde han. «Det er de første, jeg har seet i Aar, og jeg har selv plukket dem», tilføiede han i en Tone, som tydeligt nok viste, at han fandt, dette var en Side af Sagen, der fortjente rigelig Paaskjønnelse.

«Tak, Otto, det var snilt af Dig. Det kan blive

min Reisebuket, naar jeg i Morgen drager afsted til Kristiania».

«Hvad for noget? Reiser Du til Kristiania? Hvad i al Verden vil Du der? Og hvorfor har Du ikke talt om dette før»?

«Fordi jeg først igaar har bestemt Tiden for min Afreise; — og hvad jeg vil der? — — Ja, det er min Hemmelighed».

«Men Du bør aldeles ikke have nogen Hemmelighed for mig, Anna. Det er rentud urigtigt af Dig, og jeg maa sige, jeg finder i det hele taget denne Reise høist unødvendig og paafaldende. Jeg kommer til at savne Dig ganske umanerligt, men Du tænker aldrig paa andre end Dig selv, Du. Formodentlig morer det Dig endogsaa at vide, at jeg ikke har et eneste Menneske her, med hvem jeg kan udvexle en Tanke»?

«Du er ikke lænket til Breidablik. Intet kan hindre Dig fra at bryde op og følge efter».

«Kommer Du da ikke tilbage hertil, Anna»?

«Jeg ved ikke, — — maaske, — — det er saare uvist».

En mørk Sky leirede sig paa hans Pande, og han greb de Blomster, han nyligt havde overrakt hende, og afplukkede tankeløst de spæde, duftende Smaaklokker, medens Anna fulgte hans Fingres nervøse Bevægelser med et deltagende Blik, som aabenbart gjaldt Blomsterne og ikke ham.

«Anna», udbrød han endelig, «ved Du, hvad der endnu kunde gjøre en Mand af mig, — jeg mener en Mand i Ordets sande, bedste Betydning, saaledes som Du undertiden har forespeilet mig, at jeg burde være»?

Hun saa paa ham med et vemodigt Blik og rystede paa Hovedet med en forknyt, mismodig Mine, medens hendes Læber udtalede et kort, bestemt Nei.

Han greb hendes Hænder og holdt dem fast mellem begge sine. «Anna», sagde han bevæget, «lov mig, at Du vil blive min Hustru, og Du skal se, at jeg da vil finde Mod og Kraft til at begynde et nyt Liv, der kan føre mig til det Maal, Du saa ofte har vist mig. Lov mig det, og Du skal se, at alle Dissonancer i mit Liv ville opløse sig i Kjærlighedens Grundakkord under Indflydelsen af dit milde, kvindelige Væsen».

Atter saa de tankefulde Øine ind i hans med dybt, vemodsfuldt Alvor, men hendes Stemme var rolig og fattet, og der var ingen Søgen efter Ord, da hun uden Nølen svarede: «Nei, jeg kan aldrig blive din Hustru, og hvis dit Forsæt er oprigtigt, da vil Du ikke behøve et saadant Middel for at gjennemføre det. — — Nei, kjære Otto, vend Dig ikke bort fra mig i Vrede eller Utaalmodighed. Jeg — — jeg vil være ganske oprigtig mod Dig. Det var en Tid, — og den er ikke meget fjern, — da jeg maaske vilde givet Dig et andet Svar, om end den Bevidsthed ogsaa da dæmrede i mit Indre, at vi aldrig kunde blive lykkelige med hinanden;

men nu har jeg fundet en anden Virkekreds, og jeg vil holde fast ved den, fordi jeg føler, at der ligger mit Kald. — Manden kan maaske dele sit Hjerte og sin Virkekraft i mange Stykker, saa han har nok baade for de store Interesser derude i Verdenslivets Tummel og for den hjemlige Arnes mangehaande Krav, men Kvinden kan det ikke. Hvad enten hun er Hustru, eller Herren har anvist hende en anden Livsvei, saa maa hun lade sit hele Væsen gjennemtrænge den Gjerning, hun har faaet at udrette, — hun maa gaa op i den, eller det hele bliver et ynkeligt Makværk».

«Men jeg forstaar Dig ikke, Anna. Hvad er det, Du taler om»?

«Ja, nu maa jeg atter svare: Det er min Hemmelighed»!

«O, hvor haard Du er imod mig. Det oprører mig, at Du saaledes uden videre kan slænge mig til Side, men Du holder ikke af mig, det er Sagen. Du tænker som sædvanligt kun paa Dig selv».

«Og kan da Du med fuld Sandhed sige, at Du holder af mig? Gik Du virkelig hjemmefra i Dag med det Forsæt, at Du vilde bede mig blive din Hustru? Er det ikke snarere min uventede Afreise, som har været det stimulerende Middel, der har fremkaldt denne Øieblikkets Beslutning»?

«Uf, Anna, Du har en uheldig Tilbøielighed til at ville komme tilbunds i enhver Ting. Ved Du ikke, at

Manden er Kvindens Hoved, og at hun skal lade sig lede af ham i alle vigtige Anliggender»?

«Jeg ved det, kjære Otto, jeg ved det», afbrød Anna ham leende, «men jeg har hørt en Mund, som aldrig taler andet end Sandhed, sige, at «Forstanden er Hjertets Tjenerinde», og deraf kan Du slutte Dig til, hvem der dog tilsidst bliver den raadende».

«Jeg begriber ikke, hvorledes Du kan le i dette Øieblik», sagde Otto fornærmet. «Glæder Du Dig maaske, fordi der snart ikke er levnet mig anden Udvei end at gaa hen og gifte mig med Fru Sina af ren Fortvivlelse»?

«O fy, Otto, jeg kunde aldrig nære saa slette Tanker om Dig. Det vilde være Uret mod hende, men det vilde maaske være endnu større Uret mod Dig selv».

«Nu ja, Du skal ikke være bange. Det var naturligvis ikke mit Alvor. Hun er mig næsten modbydelig: thi hun mangler Kvindens bedste Prydelse: Kyskhed i Hjerte og Tanker».

Den følgende Dag drog Anna med let Hjerte til Kristiania, men Liliekonvallerne bleve liggende igjen, visnede og forglemte, mellem iturevne Papirer og andre Reminiscencer fra en Tid, hvis Indtryk og Erindringer hun for bestandigt havde lagt efter sig og aldrig mere vilde kunne gjenoptage.

Den Familie, hos hvem Anna havde henlevet nogle lykkelige Maaneder under sin Konfirmationsforberedelse, var i det følgende Aar flyttet til Tyskland, hvor de fremdeles opholdt sig, og da hun ikke nærede noget Ønske om at opsøge sine faa og maaske nu adspredte Bekjendte fra Skoledagene, følte hun sig snart meget ensom i det urolige Hotel, hvor hun ved sin Ankomst til Hovedstaden var taget ind. Den Ensomhed, der havde været hende en kjær Ven i saa mangen stille Time, blev til en tung og trykkende Fornemmelse, naar den bemægtigede sig hende midt i Menneskenes Vrimmel, hvor fremmede, udeltagende Ansigter mødte hendes Blik fra alle Sider, og det var derfor med ublandet Glæde, hun saa d'Alban træde ind, da han, underrettet om hendes Komme, skyndte sig derhen og hilsede hende med hjertelige Ord og et oplivet Udtryk i de kloge, aandfulde Træk.

Hendes første Spørgsmaal gjaldt Evelina, og med varm, inderlig Deltagelse hørte hun, at hendes Rekonvalescence nu var saa vidt fremskredet, at d'Alban i den sidste Tid havde faaet Tilladelse til at se hende et Par Gange, en Begivenhed, som han paa en Gang havde frygtet og imødeseet med inderlig Længsel.

«De kan neppe tænke Dem mine Følelser», sagde han, «da jeg saa hende komme imod mig, bleg, mager og maaske ikke saa skjøn som i tidligere Dage, men tifold elskeligere i mine Øine ved den milde Ro, som

nu er udbredt over det kjære, sorgfulde Ansigt. «Jeg har længtet efter Dig, d'Alban, o, hvor jeg har længtet efter Dig. Gud være takket, at Du endelig kom»! Det var de første Ord, jeg hørte fra hendes Læber. Jeg tog hende i mine Arme, lagde hendes Hoved op imod mit Bryst og tilhviskede hende al min Længsel og mit dybe Savn, indtil hendes smerteblandede Glæde fandt Luft i stille Graad, og — ja, Anna, jeg skammer mig ikke ved at tilstaa det, — vi blandede vore Taarer med hinanden. — Imidlertid tillader Lægen ikke, at jeg besøger hende saa ofte, som jeg saa usigeligt gjerne vilde; men han giver det bedste Haab om hendes snarlige Helbredelse».

«Gud være lovet! Jeg er saa glad ved at høre dette».

Han tog hendes Haand med et taknemmeligt Blik og vedblev: «Og skulde De tro det, Anna, — denne store Ulykke har i sine Følger bragt mig megen Velsignelse; thi den har mere end noget andet lært mig i Bøn og Tillid at ty hen til ham, der holder Bønhørelsen i sin mægtige Haand. Jeg har endnu meget at lære og maaske ogsaa meget at lide, men det dæmrer for mit aandelige Syn, hvad de Ord have at betyde: «Korsets Hemmelighed».

Under sit Ophold paa Furubo havde Anna undertiden tænkt paa at indlemme d'Alban i sin Fortrolighed og meddele ham, hvad der nu havde ført

hende til Kristiania, men da det kom til Stykket, svigtede hendes Mod, og hun indskrænkede sig til at sige, at en Plan, som hun haabede at bringe i Udførelse i Løbet af Sommeren, rimeligvis vilde holde hende i Byen i nogle Maaneder, og at hun maaske senere vilde komme til at tage fast Bolig der, og efter d'Albans Raad fik hun snart opspurgt en liden Leilighed i Duodez-Udgave, fra hvis Vinduer hun havde en vid Udsigt over Fjord og Dal.

En Maaned, en lang, forventningsfuld Maaned sneg sig hen, og endnu havde hun ikke modtaget det belovede Svar fra den Boghandler, i hvis Hænder hun allerede Dagen efter sin Ankomst havde nedlagt sit Manuskript. «De have glemt det», sukkede hun vel for tyvende Gang, «de have glemt baade mig og Manuskriptet. Og jeg, som var saa glad og forhaabningsfuld, før jeg gik derhen»!

Hun lænede sig tilbage i Gyngestolen, lukkede Øinene og gjennemgik atter i Tankerne hele den lille Scene. Hendes værste Frygt havde været, at hun rimeligvis vilde komme til at sige sit Navn og derved strax gjøre Brud paa den Anonymitet, som hun ganske vist aldrig vilde aflægge; men eftersom hun nærmede sig det Sted, der saa længe havde staaet for hende som hendes Ønskers Maal, sank hendes Mod mere og mere, og da hun endelig stod ved Døren, grebes hun pludseligt af et vildt Ønske om at løbe tilbage til Hotellet

i fuldt Sprang. En kort Betænkning bragte hende dog snart til Besindelse og kort efter stod hun Ansigt til Ansigt med ham, der i hint Øieblik syntes hende at representere det synlige Mellemled mellem hende og Fremtiden.

«Ak, Herregud, hvor forknyt jeg var», tænkte hun, «og hvor stammende og forlegent jeg fremførte mit Ærinde. Det var ikke underligt, at hans Ansigt med Et antog et Udtryk, som ingenlunde behagede mig; thi det sagde tydeligt nok: «Formodentlig atter en af dem, der tro om sig selv, at de ere Genier af første Rang, fordi de kunne faa Hjerte til at rime paa Smerte. Hun ser ud, som hun ikke kunde tælle til fem». — Imidlertid var han meget venlig og forekommende, og han beholdt Manuskriptet til Gjennemsyn, og det var Hovedsagen for mig».

Hun sad og stirrede hen for sig med en bekymret og grundende Mine, som lidt efter lidt gik over til et Udtryk af fast Bestemthed. «Jeg vil endnu en Gang vove mig ind i Løvens Hule», udbrød hun. «Jeg vil gaa derhen endnu i Dag».

Da hun et Par Timer senere havde bragt sin Beslutning til Udførelse og atter vendte tilbage til sit Hjem, var hendes Gang let og elastisk, og hendes hele Væsen var gjennemtrængt af en Strøm af Glæde, som skaffede sig Luft i smaa Nik og Smil til alle de Smaabørn, hun mødte, og da hun i Nærheden af Uranien-

borgskoven fik Øie paa en Mand, Kone og to Børn, der sandsynligvis vare komne ind fra Landet for at søge Arbeide eller Almisse og nu holdt sit frugale Maaltid paa Grøftekanten, skyndte hun sig hen til dem og overrakte dem en saa rigelig Pengegave, at den bragte Manden til at se efter hende med en halv forundret, halv mistænksom Hovedrysten, idet han mumlede: «Aa, tru detta var for ei da? Hu' var nok rektig gælen, hu'»!

Ja, hun var glad, overstrømmende glad: thi hendes Manuskript var ikke alene antaget, men det havde allerede nu fundet varm Anerkjendelse, og Sagen var helt igjennem ordnet til hendes Tilfredshed.

Hun kunde ikke skjule for sig selv, at en Del af det poetiske Skjær, som hidtil havde omgivet det i hendes Øine, var veget bort, da hun hørte, hvorledes hendes Sjæls inderste Tanker og Følelser bleve udregnede i saa og saa mange Ark, medens hendes Personlighed syntes at forsvinde eller forvandle sig til saa og saa mange Kroner; men hun var dog mere glad og lykkelig, end hun nogensinde tidligere havde været, og først, da hun atter befandt sig i sin lille Dagligstue, mærkede hun, at der ogsaa blandede sig et Savn mellem alle disse ungdomsfriske, jublende Forhaabninger: thi Barnet, hendes Hjertes Barn, var jo nu draget ud i Verden og kunde aldrig mere komme til at tilhøre hende saa helt og udelt som i hine Timer, da det under Graad og Latter, Bøn

og Taarer havde udviklet sig som et Tankeliv af hendes Tankeliv. Hun kunde aldrig mere faa det igjen paa den Maade, men hun ønskede det jo hellerikke. Hun vilde gjerne slippe det ud i Livet, om end et taarefyldt Blik fulgte det paa Veien, naar hun blot turde tro, at man vilde tage godt og venligt imod det, «og jeg haaber det, — o, jeg haaber det saa sikkert», hviskede hun; «thi jeg ved jo, at en oprigtig Stræben efter Sandhed er den skjulte Traad, som sammenbinder de spredte Blade til et helt Billede».

Men Savnet var der dog, og hun forstod, at det ikke vilde blive stillet, men skulde være der, indtil hun en Gang i Tiden atter greb Pennen og igjen omgav sig med en Kreds af kjære Venner, som i al sin Taushed talede med hende i Hjertets forstaaelige Sprog.

Sommeren svandt hen under lyse Forventninger. Hun levede stille og tilbagetrukket, men læste og studerede flittigt og foretog ofte lange Spadsereture til de Steder, hvor hun tidligere havde vandret Haand i Haand med sin Fader. Gjennem d'Alban sendte hun ofte en mundtlig eller skriftlig Hilsen til Evelina, men alle Parter vare enige om at opsætte Gjensynet, indtil hun atter færdedes iblandt dem.

«Husker De, at vi i Morgen skrive den tolvte Oktober, Anna»? spurgte d'Alban, da han Dagen i Forveien aflagde hende et af sine hyppige Formiddagsbesøg.

«Ja, og det er Evelinas Fødselsdag», sagde hun med et vemodigt Smil. «De maa bringe hende nogle Blomster fra mig, d'Alban. Vil De det»?

«Hun skal selv modtage dem af Deres Haand, kjære Anna; thi hun vender i Morgen helbredet tilbage til sit Hjem, og Lægen har givet de bedste, de mest beroligende Forsikringer for Fremtiden. — — O, Anna, det er ligesom hver Tanke i min Sjæl bliver til en uafbrudt Takkebøn! Og tro mig, — den Evelina, der i Morgen vender tilbage, er et ganske andet Menneske end det egenraadige, lunefulde Væsen, som for et Aar siden forlod os. Ogsaa hun har lært at fatte Lidelsernes Nytte, deres Maal! — — Min stakkels, elskede Hustru»!

Den næste Morgen skinnede Solen klart og oplivende, da en Vogn langsomt rullede ud af Gaardsrummet paa Gaustad. Den spinkle Gitterport, der stænger for saa megen Ulykke og rædselsfuld Elendighed, lukkede sig atter, og Evelina reiste sig op i Vognen for endnu en Gang at sende en sidste Afskedshilsen til den lille Gruppe, som havde samlet sig for at sige hende et venligt Farvel. Hun saa med et alvorsfuldt Blik op imod de gyldne Visere paa Taarnuhret og tænkte paa, at Maaneder af hendes Liv vare henrundne, hvor Tiden havde ophørt at existere for hende. For sidste Gang lyttede hun til Springvandets ensformige Plasken og gjenkaldte sig de Dage, da hun i den sagte rislende

Lyd havde troet at høre hulkende Røster, der græd over hende og søgte at dysse al hendes Sorg og Jammer til Ro. Og saa gik det i raskt Trav ned gjennem den lange, lange Alle, som hun fuldt og fast havde antaget for at være endeløs, da hun, ledsaget af en Vogterske, foretog sin første Spadseretur udenfor Gaustads storartede Parkanlæg.

Et tyndt Rimdække havde om Natten lagt sig over Markerne, der endnu ikke ganske havde tabt sin grønne Farve, og en Mangfoldighed af fantastiske Rimblomster hang i rige Klaser paa Træernes Grene og gav det vinterlige Landskab et lyst, livligt Præg. Flere Seilskibe glede hen over den staalblanke Fjord, som, omkranset af granklædte Aaser, laa udbredt for Øiet i Baggrunden, og et Par Dampskibe pilede i rastløs Fart forbi dem, som om det gjaldt et Væddeløb i travl Virksomhed.

De havde netop naaet Enden af Alleen, da en Vogn dreiede ind fra Veien og kjørte langsomt opover Bakken. En ung, smuk Pige, hvis Hænder vare bundne, sad i Vognen og stirrede omkring sig med et fjollet Smil, medens hun ideligt bevægede Skuldrene for at unddrage sig den Arm, hvormed hendes Ledsager omslyngede hende. Evelina lukkede Øinene og trak sig med en Gysen tilbage i Vognen.

«Min elskede Hustru», sagde d'Alban mildt, «lad mig i denne Stund minde Dig om, at mangt et Ind-

tryk vistnok vil komme til at berøre Dig paa en pinlig og smertelig Maade, naar Du nu atter træder ud i Livets Tummel. Vil Du love mig, at Du i en saadan Stund vil lytte til min Stemme, naar den tilhvisker Dig disse Ord: «Gud vil, at Du skal være stærk»»!

«Jeg lover det, d'Alban», svarede hun roligt. «Det var kun Tanken om, hvad jeg har været, og hvad jeg ved Guds Naade er befriet fra, som i første Øieblik overvældede mig».

I de sidste Dage havde d'Alban været ivrig beskjæftiget med at udstyre sin lille, elegante Leilighed med alle disse smaa Luxusgjenstande, der, i og for sig uvæsentlige, i sin Helhed bidrage saa betydeligt til den daglige Hygge og Komfort, og at hans Bestræbelser havde været heldige, kunde man ikke være i Tvivl om, naar man saa Evelinas glædestraalende Ansigt og hørte hendes gjentagne Udraab: «O, hvor deiligt det er at have et Hjem, et kjært, velsignet Hjem! Og hvor smukt og smagfuldt her er! — Hvilken Kontrast, d'Alban! Jeg tror, det er umuligt for en anden at sætte sig ind i, hvilken Kontrast alt dette er for mig. — — Og denne friske, duftende Buket!. Det er de mest udsøgte Drivhusblomster! — — O, ere de fra Anna: hvor jeg længter efter at se hende og — — og tale med hende om de svundne Dage. Jeg er vis paa, at det nu vil gjøre mig godt at udvexle Tanker med hende».

«Hun kommer sikkert herhen i Eftermiddag, men hun var ikke at formaa til at være vor Gjæst til Middag. Hun paastod, at vi skulde have de første Timer for os selv alene».

«Det ligner vor betænksomme Anna! Men det var dog i Grunden en god Ide, d'Alban, ikke sandt»?

«Der kan aldeles ikke være nogen Tvivl om den Ting, min egen, lille Hustru».

Den næste Dag var det Annas Tur at træffe festlige Forberedelser; thi Evelina og d'Alban havde lovet at tilbringe Dagen hos hende. De kom tidligt og havde netop taget Plads ved det lille, zirlige Frokostbord, hvor Evelinas Yndlingsdrik, Chocolade, og de mest indbydende Kager ventede dem, da Døren blev aabnet med en vis, høitidelig Pomp, og Fru Møller brusede ind i Silke, Fløiel og Pelsværk fra Hoved til Fod, efterfulgt af Otto, der ved Synet af de tilstedeværende stansede med en yderst flau, næsten skrækslagen Mine.

«Her komme vi med en rigtig Overraskelse til Dig, min søde Anna», begyndte hun, men forstummede, da hun i det samme gjenkjendte Annas Gjæster. «Du Verden, er De kommet ud igjen da, Fru d'Alban», brast det i næste Øieblik af hende. «Naa, det maa jeg sige, dette er sandelig en Overraskelse, som langt overgaar den, vi have at bringe. Aa, hvordan er det med Dem nu da? — — Nei, men, Otto, siger Du

ingenting da, Menneske? Jeg er dog vis paa, Du er glad ved at se, at Fru d'Alban er kommet ud igjen».

Otto begyndte at fremstamme nogle forlegne Ytringer om den Deltagelse, han utvivlsomt følte, men Evelina afbrød ham, idet hun roligt bemærkede, at hun var ganske sikker paa alle sine Bekjendtes Deltagelse ved den glædelige Begivenhed, at hun atter befandt sig i sit kjære Hjem.

«Ja, men nu maa Du virkelig fortælle det, — — Du ved nok», udbrød Fru Møller med en Latter, der blot kunde betegnes ved det uheldige Ord: Fnisen.

Otto blev afvexlende rød og bleg og saa ud, som han ønskede, at Gulvet vilde aabne sig, og at han som en anden Don Juan kunde forsvinde i Dybet, men d'Alban kom ham til Undsætning, idet han nærmede sig og med et koldt Smil, hvori der lurede en liden Tilsætning af Ironi, sagde: «Jeg formoder, vi her kunne have den Fornøielse at bringe et nyforlovet Par vor Lykønskning»?

«Et nyforlovet Par! Aa, det er uhyre morsomt, Otto»! raabte Fruen under et endnu stærkere Anfald af Munterhed. «Nei, vi ere da rigtignok et nygift Par, og nu ere vi ude paa vor Bryllupsreise og skulle gjøre en liden Sviptur til Udlandet, for jeg har altid sværmet for at gjøre en Udenlandsreise, skal jeg sige Dem».

Man nærmede sig nu med nogle tvungne Lykønskninger, og Anna, der ikke kunde lade være at føle en

smertelig Medlidenhed med Otto, gjorde en fortvivlet Anstrengelse for at bringe en Samtale i Gang, men hendes Bestræbelser strandede paa den seige Udholdenhed, hvormed Fru Gram — som hun jo nu maatte kaldes, — atter og atter vendte tilbage til det samme Thema, «vor unge Lykke», som hun mere poetisk end sandt benævnede deres Ægteskab.

«Men nu maa Du virkelig hjælpe mig at skjænde lidt paa Otto, min kjære Anna», bemærkede hun spøgende. «Tænk Dig, han har fundet paa at kalde mig Sinamor: er det ikke utaaleligt, Du? Saa rent uromantisk! Og uden at rose mig selv, tør jeg nok paastaa, at din Broder kunde gjort et daarligere Parti. — Han har altid sværmet for at kunne leve for det skjønne og for Idealet, — er det ikke saa, Du siger, Otto? — og nu kan han jo leve for det fra Morgen til Aften, — — ja, og saa for mig da — naturligvis»!

En tung, trykkende Stemning hvilede over det lille Selskab efter Fru Grams sidste Udtalelser, og da Otto kort efter gav Tegn til Opbrud, var det med meget forskjellige Følelser Evelina, Anna og d'Alban saa dem gaa bort, men de mødtes alle i den ene Tanke: «Hvilken Lettelse, at de gik»!

Ingen af dem talede, førend Evelina reiste sig, gik hen til d'Alban, tog hans Haand og førte den til sine Læber med et Udtryk af mild, kvindelig Underkastelse, som aldrig før havde været at finde hos hende.

«D'Alban», sagde hun, «Du har meget at tilgive, meget at bære over med hos mig, og imidlertid lærer hver Time mig mere og mere at skatte dit Værd, — hvor høit Du staar og altid har staaet over mig: og denne sidste Time har føiet en ny Erfaring til de øvrige, thi den har vist mig, hvilken Velsignelse det er for en Hustru at kunne se op til sin Ægtefælle med dyb, sand Agtelse. Ja, min Husbond, jeg elsker Dig, jeg agter Dig, og Gud ved, at jeg taler Sandhed, naar jeg siger, at det for Fremtiden vil være min Glæde og Stolthed at adlyde Dig i alt, hvad der er godt og rigtigt, og jeg ved, — ja, Gud være lovet, jeg ved, at Du aldrig vil forlange noget andet af mig. — Men vil dit varme Hjertes Trang til Sympathi ogsaa kunne finde Tilfredsstillelse hos mig? Vil Du ikke ofte komme til at mindes det forbigangne og vende Dig bort fra mig med en Følelse af Tvivl eller Skuffelse»?

«Aldrig, Evelina, aldrig! Lad os altid mødes i Kjærlighed og fuld Tillid og Oprigtighed, og Du skal se, at vi gjensidigt ville komme til at opdrage, veilede og udvikle hinanden baade for Tiden og Evigheden».

Uagtet Evelina og d'Alban begge følte sig fuldstændigt færdige med Verdenslivets Glæder og Adspredelser, bleve de dog snart enige om, at deres Smag, Tilbøieligheder og hele Tankeretning gjorde dem mere skikkede for Udlandets fyldigere Liv end for de mere

trykkede Forholde, hvori de nu bevægede sig, og d'Albans Ønske om at gjenoptage en Del af sin tidligere, storartede Virksomhed gav denne Anskuelse forøget Vægt. Efter gjentagne Raadslagninger bestemte de sig endelig til at tage foreløbigt Ophold i München, indtil de i Byens nærmeste Omegn havde fundet et smukt og passende Sted for Opførelsen af en liden Villa, hvor Smag, Luxus og Elegance skulde forene sig om at skabe et hyggeligt og komfortabelt Hjem, hvor de kunde henleve Resten af sine Dage.

«Er der noget i denne Plan, som mishager Dig»? spurgte han, da de havde drøftet det hele, og den endelige Bestemmelse var taget. «Jeg synes at se en Skygge paa dit Ansigt, kjære Evelina».

«Hvorledes skulde det kunne mishage mig, som blot er en Række af venlige Tanker, der alle have Hensyn til mit Vel? Og dog — — jeg ser det, — — mit Liv vil nu som før komme til at gaa op i idel Nyden, og naar Dagen er endt, vil jeg kunne sige til mig selv: Atter et ubeskrevet Blad i dit Livs Bog, atter en Dag, hvor Du har modtaget alt og givet intet igjen».

«Regner Du da det for intet, at Du er min Glæde, min Lykke, mit alt i alt»?

«O nei, det er meget, uendelig meget, men det er dog kun en stor Gave til alle de andre. — — Ved Du ikke, at naar Himmelens Lyksalighed beskrives, da heder det: «Der skulle vi hverken tage tilægte eller

gives tilægte, men være ligesom Guds Engle i Himmelen»? Og Englenes Lykke og Salighed bestaar jo netop deri, at de tjene Gud og altid ere i Virksomhed for ham. — — Et lykkeligt Ægteskab er en sand Velsignelse, men det er ikke alt i Livet».

«Hvad mener Du, Evelina? Forklar Dig».

«Du er jo meget rig, d'Alban»?

Vi ere meget rige», rettede han smilende, «og jeg haaber endnu at kunne forøge vor Formue betydeligt».

Hun tog hans Haand med en ængstelig Mine og saa ham bedende op i Ansigtet, da hun sagde: «Jeg har i den sidste Tid næret et inderligt Ønske om at kunne komme til at udrette lidt godt og nyttigt her i Verden, og — —. Ak, jeg frygter for, at mit Forslag vil forekomme Dig urimeligt og uoverlagt, men jeg —».

«Tal, kjære Veninde! Jeg vil opfylde dit Ønske, hvis det er muligt».

«Nuvel, jeg har tænkt paa, at jeg — — at vi skulde stifte et Asyl for unge, forældreløse Piger af de dannede Klasser og derved skjænke de hjemløse et Hjem, hvor de kunde modtage Undervisning og kjærlig Veiledning, indtil de vare komne saa vidt, at de selv kunde grunde sig en beskeden Stilling i Livet. Jeg kunde ikke lære dem meget, det ved jeg nok; jeg vilde ikke være skikket for det; men maaske kunde jeg synge med dem, og saa — — saa vilde jeg gaa omkring iblandt dem og tale med dem og lære dem, hvad Egen-

villie og Selvtilbedelse kunne føre til. — Hvad siger Du til den Plan, min Ven»?

«Vil Du lade mig tænke over den til i Morgen»?

Hun nikkede i Taushed, og den følgende Dag blev det bestemt, at der ved Siden af den paatænkte Villa skulde hæve sig en anden Bygning, hvor tolv unge Piger vilde finde et trygt og kjærligt Tilflugtssted.

En Uges Tid gik hen med travle Reiseforberedelser, og saa kom endelig Afskedsstunden, og Anna stod paa Dampskibsbryggen og vexlede de sidste Ord og Hilsener med de bortdragende.

«Med Savn og Vemod skilles jeg fra Dem, kjære Anna», sagde d'Alban dybt bevæget. «Jeg vilde ønske, De havde givet efter for Evelinas og mine Bønner og besluttet Dem til at følge med os. Det forekommer mig, at vi lade Dem saa ene og venneløs tilbage».

«Jeg er ikke saa ene, som De tror, d'Alban», hviskede hun mellem Smil og Taarer. «Jeg har nogle kjære Venner, hvis Bekjendtskab De skal gjøre underveis»; og hun rakte ham en liden Pakke, der indeholdt hendes første Forsøg paa den literære Bane.

Han rev Omslaget af og kastede et Blik paa Bogens Titel. ««Gjærende Tanker» af A—a», læste han «O Anna, jeg tilstaar, jeg har undertiden havt en Anelse om, at noget saadant var i Værk. Jeg har læst det i Deres Øine, Deres Smil og i enkelte Ytrin-

ger, der ligesom uvilkaarligt ere undslupne Dem. — Ak, det er altsaa Ærgjerrighed, som fængsler Dem her? De vil blive og høste Frugten af Deres Stræben i Skikkelse af Ros og Berømmelse; thi Deres Anonymitet vil De formodentlig snart aflægge»?

«Nei, nei», afbrød hun ham med en afværgende Haandbevægelse. «Jeg vil arbeide i Stilhed og dækket af Anonymitetens tætteste Slør, og lad saa Frugten af mit Arbeide sprede sig og trænge igjennem Sløret, — hvis den formaar det? — — O, Klokken ringer for sidste Gang! Farvel! Farvel! Gud være med eder»!

I næste Øieblik satte Dampskibet sig i Bevægelse, Lommetørklæderne viftede, man tilraabte hinanden endnu et sidste Afskedsord, og Evelina og d'Alban ilede hen til Siden af Skibet for at kunne se Anna saa længe som muligt; men hun saa ikke dem; thi en Taage lagde sig for hendes Øine, medens de dirrende Læber hviskede: «Ja, jeg er ene, meget ene, — men jeg vilde dog ikke bytte min Lod med hendes, — o, ikke for alt i Verden! Jeg har valgt min Gjerning i Livet, og jeg vil holde fast ved den».

Da Anna kom tilbage til sit Hjem, fandt hun et Brev paa Bordet i Dagligstuen. Hun aabnede det med et forundret Udraab; thi et hastigt Blik paa Udskriften havde vist hende Evelinas velkjendte, flydende Haandskrift. Dets Indhold lød saaledes:

«Da min Mand og jeg ere enige om, at vi ikke

kunne beslutte os til at lade vort gamle, ærværdige Familiesæde gaa over i fremmede Hænder, har han overdraget mig at indsætte Dig som Furubo's fremtidige »châtelaine«, hvor Du, som vi haabe, vil ty hen, naar Du føler Dig træt af Bylivets Travlhed og Tummel og vil samle nye Kræfter i landlig Ensomhed og Ro. Den nuværende Husbestyrerinde, Frøken Hansen, har lovet for det første at blive der et Aar, og Du vil saaledes til enhver Tid finde alt beredt til din Modtagelse, naar Du blot et Par Dage i Forveien underretter hende om dit Komme. Hun eller den, Du senere maatte ville bestemme til at indtage hendes Plads, vil stadigt modtage de nødvendige Penge til Stedets Vedligeholdelse osv. gjennem et af denne Bys Handelshuse, med hvem d'Alban har sat sig i Forbindelse. Hvis dette Arrangement kan berede Dig, min kjære Anna, nogle lyse, glade Sommerdage, vil det være os begge af Hjertet kjært.

Og nu et sidste Farvel! Tak for de lykkelige Timer, vi have henlevet sammen; Tak for de Alvorsord, som i tidligere Dage glede sporløst forbi mit Øre, men nu saa mangen Gang vende tilbage i min Erindring og minde mig om En, der vilde mig vel. Tak og Farvel! Paa et langt og glædeligt Gjensyn!

Din

Evelina d'Alban».

«O, hvor mange venlige Følelser, hvor megen kjærlig Omtanke skjuler der sig ikke bag disse faa Linier», tænkte Anna. «Tak, kjære Venner, Tak! — — Ja, det skal blive deiligt at tilbringe Sommeren paa Furubo. Eller — skulde jeg reise derhen strax? — — Jeg er i Grunden i en saadan Spænding i denne Tid ved Forventningen om, hvorledes min Bog vil blive modtaget, at jeg næsten ikke kan tænke paa noget andet, og jeg er vis paa, jeg vilde have langt lettere for at gjenfinde mit sædvanlige, besindige Jeg i Stilheden paa Furubo end her, hvor jeg endnu føler mig saa fremmed. — Ja, jeg vil skrive til Frøken Hansen i Dag og drage afsted i Overmorgen».

«Vente, vente og — — atter vente», tænkte Anna og rynkede Panden med et Anstrøg af Utaalmodighed, da hun Juleaftens Eftermiddag stod ved Vinduet paa Furubo og stirrede henimod den Kant, hvorfra Budet, som var gaaet for at hente Posten, maatte komme. «Ak, hvem der dog kunde lære at vente i Taalmodighed! Det forekommer mig næsten, som hele Livet er en eneste lang Øvelse heri, og dog kunne vi saa daarligt bestaa Prøven, naar det gjælder at vise, hvor langt vi ere naaede frem i denne vanskelige Selvdisciplin».

Da hun forlod Kristiania, havde den Boghandler, der var Forlægger af hendes Bog, lovet, at alle An-

meldelser, som maatte komme ham for Øie, skulde blive hende tilsendte, men Postdag efter Postdag gik hen og bragte intet andet end skuffede Forhaabninger, og der var al Udsigt til, at hendes literære Produkt skulde blive «tiet ihjel».

»Nei, nu er jeg kjed af dette», udbrød hun endelig halv høit, vendte Ryggen mod Landeveien og greb en Bog, men det saa ud til, at Indholdet ikke formaaede at fængsle hendes Opmærksomhed; thi hver Gang Fodtrin lode sig høre i det tilstødende Værelse, viste det spændte Blik, som rettedes mod Døren, at hendes udelte Opmærksomhed var hos den kommende.

»Jeg tror næsten, jeg sidder her og forsøger at indbilde mig selv, at jeg læser», mumlede hun endelig med en liden Latter, hvis Satire unegteligt rammede hendes egen Person. «Vær saa snil og vær ikke affektert, min gode Anna». Hun lagde Bogen paa Bordet og greb et Strikketøi, men kastede det lige saa hurtigt til Side, da Pigen i det samme kom ind med et Brev og en Pakke Aviser.

Hun skyndte sig at gjennemlæse Brevet, der kun indeholdt en kort Meddelelse om, at man havde fundet det rigtigst at vente med Afsendelsen af medfølgende Anmeldelser, da man antog, at det maaske kunde være af Interesse for hende samtidigt at se nogle af Hovedstadspressens Udtalelser om hendes literære Arbeide, og af den Grund havde oppebiet dem.

««Maaske kunde være af Interesse»», gjentog hun glad; «aa ja, jeg skulde mene det. — Nei, hvor mange, mange der ere af dem»! Og hun bredte tvivlraadigt Aviserne ud foran sig, som naar et Barn har faaet en saadan Overflod af Julegaver, at det ikke ved, hvad det først skal gribe efter. «Jeg gad vide, om de allesammen rose Bogen? Ak nei, det tør jeg ikke vente; — — men det er nu utvivlsomt meget godt i den, det er vist»! Og et Smil, der bar et umiskjendeligt Præg af selvbevidst Sikkerhed, brød ligesom uvilkaarligt frem og dominerede Ansigtets hele Udtryk.

Blandt de ankomne Blade valgte hun først det, som hun ansaa for Landets Hovedorgan, og som, hun vidste, havde en vid Udbredelse blandt alle Stænder, og medens hun læste, fik Øinene forhøiet Glans, og et Udtryk af stolt Triumf traadte til og blandede sig søsterligt med den tidligere selviske Mine. «O. hvor glad jeg er», hviskede hun endelig. «En saadan Kritik fra en Pen, der nyder saa megen Anseelse i den literære Verden, kan jeg vel være stolt af. Endog Dadel bliver til Ros, naar den fremføres paa en saa ægte gentlemansmæssig Maade. — — Ja, jeg er stolt af min Bog»!

Og saa kom Turen til den udenbys Presse, og hellerikke der manglede det paa rigelig Anerkjendelse og hjertevarme, opmuntrende Ord. — Men hvad var dette? Sandelig ingen rosende Udtalelse! Og det besyn-

derligste var, man kunde ganske tydeligt mærke, at Anmelderen sletikke havde læst Bogen. Han blandede jo Begivenhederne om hverandre paa den mest forvirrende Maade, saa hun endog selv havde vanskeligt for at gjenkjende dem. — Og her stødte hun paa en anden grætten Kritiker, der aabenbart havde anvendt den Time, som ellers optoges af Middagssøvnen, til at gjennemblade Bogen saa vidt, at han fik en Mundsmag af Indholdet: thi anmeldes maatte den jo, men nu skulde ogsaa Forfatterinden faa føle, hvad det var, at forstyrre en Mand i Nydelsen af hans Middagslur! — Ja, grætten var han og søvniggrætten ovenikjøbet, det var en Kjendsgjerning, der uimodstaaeligt paatrængte sig En, naar man læste hans langtrukne Bemærkninger.

«Han minder mig om Fluen i en af Æsops Fabler», tænkte Anna, «da den satte sig paa Vognhjulets Axe og udbrød: «Se, hvilken Mængde Støv jeg reiser»! — — Aa ja, jeg bryder mig ikke om det, — ikke en Smule! Hvis min Bog har faaet et dadlende Ord hist og her, saa har den ogsaa fundet langt mere Anerkjendelse, end jeg nogensinde havde haabet og ventet».

Hun rystede paa Hovedet, som om hun vilde jage den besværlige Flue af Veien, men hendes Ansigt viste dog, at den med disse Dyrs sædvanlige Haardnakkethed atter og atter vendte tilbage. Hun reiste sig, og i det samme faldt hendes Blik paa et Hovedstadsblad, som

hun endnu ikke havde læst. «Ak, det er sandt: jeg maa ikke glemme dette»!

Hun læste den lange Kritik langsomt og opmærksomt igjennem, og da hun atter reiste sig, var hendes Ansigt ligblegt, og der laa noget dødt i det taareløse Blik, som aldrig før havde været der, endog i Sorgens bitreste Timer. Sagte og lydløst begyndte hun at gaa op og ned af Gulvet, og hver Gang hendes sorte Silkekjole strøg imod et af Møblerne og frembragte en svagt raslende Lyd, krøb hun sammen med en forskræmt Mine, som om hun ønskede at kunne forsvinde i sit eget mishandlede Jeg; thi den Kritik, der her faldt over hendes Bog, rammede ogsaa hende selv, idet den angreb hendes Sjæls reneste Følelser og satte dem i Gabestokken for den — heldigvis mindre — Del af det skuelystne Publikum, som altid er beredt til at se til og klappe i Hænderne, naar et Vrængebillede vises frem for dem. Og denne Fremstilling af Bogen var et Vrængebillede fra først til sidst, den var et Vrængebillede af de Tanker og Følelser, i hvilke hun havde seet Jakobsstigen, der danner Bindeledet mellem Gud og Mennesket, medens hendes strenge Dommer med haanende Vid kaldte dem et literært Lokkemiddel, som her blev brugt i Skinhellighedens og Selvforherligelsens Tjeneste.

Det var aldrig faldt hende ind, at hendes Læsere skulde kunne være i Tvivl om, at denne Bog var ud-

gaaet fra en Kvindes Haand. men hun var ikke belavet paa, at denne Erkjendelse skulde blive benyttet som et Vaaben mod hende, saaat de Feil, den overlegne Kritiker fandt ved Bogen, bleve anvendte til et Angreb mod hendes Kjøn, medens han gav sig Mine af, at han af godmodigt Hensyn til den kvindelige Pen steg ned fra sit sædvanlige, ophøiede Stade og bedømte hendes literære Forsøg fra et lavere Synspunkt.

Og dog lød der gjennem alle disse kolde, bidende Ord en neddæmpet Hvisken, som forraadte en modstræbende, ærgerlig Anerkjendelse af, at Aand og Begavelse her traadte ham i Møde, men denne Begavelse pegede i en Retning, hvor hans Blik med spottende Overlegenhed skuede hen, og derfor skulde den knuses og trædes i Støvet.

«Det er forbi! Jeg er vaagnet af min korte Drøm», sagde hun endelig med brudt, tonløs Stemme. «Jeg maa opgive dette: man misforstaar mig saa fuldstændigt. — — Jeg har drømt om, at min Pen skulde blive den Tryllestav, som aabnede mig Adgang til saa mangt et stille Sind, men nu ligger hele det stolte Drømmeslot i Grus. — — Jeg tror, jeg har været altfor ærgjerrig, og — — maaske har jeg ogsaa lidt efter lidt begyndt at stole altfor meget paa, at jeg skulde vinde frem ved egen Kraft? — — Ak, Herregud, hvor tungt Livet er! — Jeg undres paa, hvorfor Gud har ladet mig begynde paa dette? Det er ligesom, han har lok-

ket mig til det Gang efter Gang, — bare for atter at tage det fra mig igjen. — — Uf, det er i Grunden øde og uhyggeligt her paa Furubo! Og koldt er her ogsaa; jeg har rent glemt Kakkelovnen. jeg. — — Jeg undres paa, hvorfor Gud har ladet mig begynde — —? Hvad er det? Endnu et Brev! Det maa vist være faldt ud af Avispakken. da jeg aabnede den. «Til Forfatterinden A—a». — Nei, hvem kan det være fra»?

Med skjælvende Haand aabnede hun det lille Brev og læste:

«Jeg er endnu ung af Aar, men jeg er gammel i Sind, — med andre Ord, jeg er en blaseret Kvinde. En Gang — det forekommer mig at være meget længe siden, — var jeg et ungt, naivt Pigebarn, der kom ind fra Landet og gjorde stormende Lykke i Hovedstaden ved Hjælp af et smukt Ansigt og en barnligt overstrømmende Munterhed.

Jeg gjorde, hvad vi Verdensmennesker kalde et brillant Parti og blev — meget ulykkelig, og saa gik det nedad, nedad, indtil jeg nyligt stod paa Korsveien — den Korsvei, som vi maaske alle en Gang maa komme til, — og skulde træffe Valget mellem Redning eller evig Fortabelse. Ak, Valget var allerede truffet i Forsættet, i Hjertets Hengivelse til det onde, men det uigjenkaldelige Skridt var endnu ikke taget.

En Aften skrev jeg det afgjørende Brev og vilde afsende det den følgende Morgen. Det havde bragt

mig i en feberagtig, belivet Stemning, og da jeg ikke kunde sove, greb jeg en Bog, som tilfældigvis laa paa Bordet, og læste først adspredt og senere med stigende Interesse. — Min kjære, ukjendte Veninde, det var Deres Bog! De simple, anslaaende Ord fandt Vei til mit bevægede Sind og vakte min Barndoms og Ungdoms slumrende Tanker og Følelser op af den lange Søvn, som, jeg indbildte mig, maatte være den naturlige Følge af Verdenslivet og de Erfaringer, det bringer.

Mit Brev blev overgivet til Flammerne, og om end mine Bestræbelser og Forsætter endnu ere svage og vaklende, beder jeg Dem tro mig, naar jeg siger, at min Villie er oprigtig og villig til at begynde et nyt Liv i den Aand, der en Gang besjælede mig i et Hjem, som lignede det, De atter har kaldt tilbage i min Erindring.

Deres

Minda».

«Min Gud, vil Du tilgive, at jeg har været saa sen til at forstaa dine Førelser med mig»? hviskede Anna med et langt Blik op imod den dæmrende Aftenhimmel, hvor Stjerne paa Stjerne nu traadte frem. «Vil Du tilgive, at ærgjerrige Drømme og Forhaabninger have blændet mit Øie og ladet mig tabe det Maal af Sigte, der stod saa klart for mit sjælelige Syn, da jeg begyndte paa denne Gjerning? — Hvis Du vil lægge din Velsignelse til den Beslutning, som aaben-

barer sig i disse Linier, er det da ikke mere end meget, at jeg har faaet Lov at være dit ringe Redskab»?

Hendes Læber forstummede, men det bankende Hjertes Suk blev til en Takkebøn til ham, hvis Øie havde vaaget over hende under Arbeidet og seet de skjulte Bevæggrunde til hver Tanke, hvert Ord.

Hun tændte Lampen og tog en gammel, trofast Ven og Bundsforvandt ned fra Boghylden. Aftenens høitidsfulde Stemning lagde sig lægende paa hendes Sind, og hun sendte milde Fredstanker til levende og døde.

«Mon nogen af de mange andre, som have læst min Bog, stundom sender dens Forfatter en venlig Tanke»? udbrød hun vemodigt. «Ak, jeg trænger saa haardt til et rigtig godt og styrkende Ord i denne stille, ensomme Aftentime».

Hun bøiede sig over Bogen, og det sænkede Blik faldt paa disse Linier: «Min Naade er Dig nok; thi min Kraft fuldkommes i Skrøbelighed»!

Af **Marie** er tidligere udgivet:

I Tusmørket.

Et Hverdagsbillede. Andet Oplag.

Pris heftet 80 Øre, Indb. i Originalbind Kr. 1.60.

Af Pressens Udtalelser om denne Bog hidsættes:

(Aftenbladet.) »Bogens Ærlighed og jevne Ligefremhed, — i Forbindelse med et rent, dybt Alvor og en vis dæmpet, forsonet Humor —, giver Bogen dens egne, hyggelige Præg og gjør, at man ikke kan læse den uden at føle et vist Velbefindende«.

(Morgenbladet.) »Hun viser sig at eie et fromt, kristeligt Sind, der hader Løgnen og Usandheden, og et sykologisk Blik, der ikke er ganske almindeligt. Derfor ere de Personer, hun fremstiller, saa træffende skildrede, og hele »Hverdagsbilledet« sandt og sundt og tiltalende. Bogen indeholder adskilligt at lægge paa Hjerte, og vi ønske den ret mange Læsere og Læserinder«.

(Skilling Magazin.) »— — De Begivenheder, hun fortæller, ere ikke i nogen høi Grad mærkværdige eller usædvanlige, men de ere fængslende nok til at fastholde Læserens Interesse ligetil den sidste Linie«.

(Trondhjems Stiftstidende.) »— — Det er et Billede af Virkeligheden, som her meddeles af En, der er udrustet med Dannelse og Iagttagelsesevne, og som gjennem Prøvelser har vundet et alvorsfuldt, sandt religiøst Syn paa Livet«.

Gjennem Kamp.

Et Livsbillede. Tredie Oplag.

Pris heftet Kr. 1,60, indb. i Originalbind Kr. 2,40.

Af Pressens Anmeldelser af denne Bog anføres:

(Aftenbladet.) »— — Forøvrigt er Bogen smukt og godt skreven; Sproget er — vi maa sige sjelden — rent, Fremstillingen klar, varm og tiltalende. »Gjennem Kamp« er fremgaaet af et Sind, der selv har kjæmpet, og derfor er Forf. paa ethvert Punkt sikker paa sin Læser — —. Sammenlignet med Forfatterindens første lille Skildring »I Tusmørket«, repræsenterer »Gjennem Kamp« udentvivl et ganske vakkert Fremskridt i Retning af Dybde og Energi i Opfatningen, paa samme Tid, som den fastholder hins Jevnhed og Ro i Skildringerne«.

(Fædrelandet.) »Vi har her Anledning til at glæde os over det samme fine Blik og den skarpe Iagttagelsesevne ligeoverfor de Forholde, den behandler«.

(Morgenbladet.) »— — Bogen viser sig at være sprungen frem af vor egen Tid. Der er derfor Brydning og Kamp i den. Og Kampen er ikke en Skinfegtning som i Tendensromanen, hvor Læseren kan sidde rolig og se paa, tryg for Udfaldet. Nei, der er virkelig Kamp, og den udkjæmpes paa neutral Grund i en af de store Verdenstæder, hvor den moderne Kultur allerede har sat Frugt, og hvor derfor gammel, kristelig Moral ikke længere holder sit beskyttende Hegn om den i Fristelse kjæmpende Sjæl. Derfor holdes Læseren i Spænding, ligetil Striden er udkjæmpet, og Kristendommen endelig har vundet Seier og vundet den med indre Ret. — — Bogens Sprog er rent, og Fremstillingen frisk og fængslende. Der er en indre Glød tilstede, som lige til Enden holder Formen flydende«.

(Norsk Tidsskrift for Literatur.) »— — Ved den nu foreliggende Bog har Forf. gjort et ikke ubetydeligt Skridt fremad. — — Den er skrevet i et let læseligt og fordringsløst Sprog, og stempler sig som et Produkt af en ærlig Stræben, hvori der aabenbarer sig et alvorligt Livssyn og en Begavelse, som vistnok vil være modtagelig for en større Udvikling«.

(Skilling-Magazin.) »Forf., der vil være vore Læsere fordelagtig bekjendt fra den ifjor udkomne »I Tusmørket«, har ikke skuffet de Forventninger, man gjorde sig efter det første Forsøg, ved denne sin nye Bog«.

(Wäktaren). I stor korthed och i sammenhang med öfrig »julliteratur«, hafwa wi förut omnämt tillwaron af denna lilla bok, som värkligen förtjenar en ytterligare och något fullständigare anmälan. Det namn af »Livsbillede«, som står på titelbladet, hafwa wi funnit alltigenom wälberättigadt, dels deri, att de skildrade personerna äro fulla af lif, sådana de werkligen förefinnas under för handen warande samhållsförhållanden, med de förwillelser och förblindelser, som följa med werldswäsendet, sådant det nu är; — dels og hufwudsakligast deri, at man får en särdeles skön, på klar psykologisk iagttagelseförmåga och sann kristlig uppfattning grundad framställning af, huruledes en själ twärt igenom at föllja de for werlden i almänhet fordolda winkar i det indre lifwet, som icke uteblifwa, fast man, inwefwad i allt detta själsslukande mångbestyr, tywär allt för föga ger sig tid att akta derpå. Öfwertygade om, att den lilla boken, öfweralt der den med allwarlig eftertanke läses, skal werka som en bundsförwandt till den här, som strider för den stora lifssaken här på Jorden, önska wi den mycken spridning äfwen i wårt land — men för all del icke öfwersatt, utan i den till de egendomligt nationala förhållandena, hwarunder den är tilkommet, så särdelas lempliga drägt, hwari den är utgången ur förf:s hand«!

Fra min Fødeby.

Karakterskildringer. Andet Oplag.

Indhold: To Søstre. — En Sommerdags Drøm. — Kammerherren og den fremmede Dame. — Pris heftet Kr. 1,60, indb. i presset Shirting Kr. 2,50.

(**Berl. Tid.**) »Af samme Forfatterinde er tidligere udkommet »I Tusmørket« og »Gjennem Kamp«, Livsbilleder eller Hverdagshistorier, som i sin Tid have fundet en meget velvillig Modtagelse. De Fortrin som fremtræde i disse Skrifter, nemlig et fint Blik og en skarp Iagttagelsesevne ligeoverfor de Forhold, der skildres med en mere end almindelig Energi og Dybde i Opfattelsen og et rent, friskt Sprog, gjenfindes i de tre Fortællinger, der udgjøre Indholdet af nærværende Samling. — Skjønt en alvorlig Tankeretning er fremherskende i Fortællingerne, fattes det dog ikke paa humoristiske Bemærkninger«.

(**Fredrikshalds Tilskuer.**) »Vi har med Fornøielse gjennemlæst de 3 smaa, fordringsløse Fortællinger, som indenfor enkle Hverdagsbegivenheders Ramme opruller for os flere, med sikker Haand tegnede, stemningsfulde Billeder af Sjælelivets Kampe og Forsagelser — —«.

(**Fædrelandet.**) »— — Forf. røber paa dette Omraade, i Skildringen af kvindelige Karakterer, ikke ringe Erfaring, Iagttagelse og Syn for det indre Sjæleliv og dets Kampe samt viser idethele et sundt Blik og en dyb Agtelse og Kjærlighed til Ret og Sandhed«.

(**Bergensposten**) »Hendes Sprog er smukt og flydende, hun skriver varmt og inderligt som den, der eier Erfaringens Rigdom og det kristelige Alvors Mildhed og Fred. Hun viser sig at være en begavet Kvinde med en ikke ganske almindelig Iagttagelsesevne, og et fængslende Drag af blid, uskyldig, rigtig kvindelig Humor smiler os imøde — —«.

(**Morgenbladet.**) »Forf. har betegnet sine Fortællinger som Karakterskildringer, og hun viser her som i sine foregaaende Skrifter megen Dygtighed i denne Henseende. Hendes sidste Bog stadfæster, hvad hendes foregaaende Bøger har lovet. Der er den samme Renhed i Sproget, den samme Varme i Skildringen, det samme sædelige Alvor, det samme skarpe Blik for det vrange, usande og smaalige i Livet, men ogsaa den samme Medfølelse for den virkelige Lidelse. »Fra min Fødeby« tør derfor vente den samme gode Modtagelse som den, der er bleven hendes foregaaende Skrifter tildel«.

(**Skilling-Magazin.**) »Hendes Skisser vidne alle om en hos en begyndende Forfatter sjelden Klarhed angaaende Omfanget af hendes Talent, der gjør, at man læser dem med en Følelse af Tryghed; thi hun vover sig ikke udenfor det Omraade, hvor hun er hjemme. Der gaar gjennem det hele en sund og ægte kvindelig Livsopfatning, hvilket ikke udelukker et paa sine Steder endog satirisk Lune, og hendes Gjengivelse af Karakterer og Livsforhold vidner om et aarvaagent psychologisk Blik«.

(**Wäktaren.**) »— — Ett nytt arbete, hvilken i likhet med den förra bär witne om den hjertats sanna uppfatning af rätta grunden för lifwets förhållanden, utan hwilken dessa måste förefalla den åskådande som ett planlöst kaos; och då förf. desutom blifwit begafwad med en skarp og klar iaktagelseförmåga i förening med ett godt og lifligt framställningssätt, kunna wi icke annat än anse dessa små böcker, bland hvilka och til wår kännedom kommit en med titel: »I Tusmørket«, som små perlor bland allt det myckna, som ur det litterära hafwet i våra dagar wräkes uppå bunken, d. ä. boklådsdisken«.

Af samlede Anmeldelser af »I Tusmørket«, »Gjennem Kamp« og »Fra min Fødeby« hidsættes:

(**The Scholastic World.**) »Vi henvende engelske Læseres Opmærksomhed paa disse Bøger, baade fordi vi saavidt muligt gjerne vilde være Talsmand for alt, hvad der kan tjene til at befordre god Opdragelse i vore Familier saavelsom i vore Skoler, og tillige fordi vi føle en stor Deltagelse for ethvert Lands literære Bestræbelser, naar Maalet for disse er Opdragelsen til et renere Familieliv. — Disse Bøger er os Vidnesbyrd om, at et Strøg paa en Naturstreng gjør den hele Verden til en Slægt. De vise os, at med Livets alvorlige Virkelighed maa Kampen føres i en og den samme Aand; at for den inderlige Forening af en levende og urokkelig Tro maa der kjæmpes med det samme Alvor i Bønnen; at Forstand og Hjerte ikke kan stilles tilfreds med Forbindelser, der ikke omfatter mere end det Ydre, men at man maa søge andetsteds og dybere, maa søge det Oversanselige og hige efter ædlere Følelser end de jordiske og sanselige. —

(**Skandinaven.**) »Alle disse tre Bøger har fundet en særdeles velvillig Modtagelse af Pressen i de skandinaviske Lande og i England, og »Maries« Læsekreds bliver med hvert Aar større og større. Forf. lægger ved disse Bøger et betydeligt Forfattertalent for Dagen, og jeg føler mig overbevist om, at der er mange af mine Landsmænd i Amerika, som ville læse disse smukke Livsskildringer med stor Interesse«.

I det Stille.

Skildringer fra den hjemlige Arnes Synspunkt. Andet Oplag.

Kr. 3,80, ind. i Originalbind Kr. 5,00.

Af Pressens Udtalelser om denne Bog anføres:

(**Morgenbladet**.) »I det Stille« betegner et betydeligt Fremskridt i Forf.s Udvikling. Der er i denne Bog en Fasthed i Kompositionen, en Klarhed i den udtalte Livsanskuelse og en kunstnerisk Dygtighed i Sprogets Behandling, som vil sikre den en varig Plads i vor Literatur«.

(**Aftenposten**.) »— — — Bortseet fra nogen unødig Bredde især henimod Fortællingens Slutning, er Udviklingen saa rask, Fremstillingen saa livlig, og Situationerne saa interessevækkende, at Novellen er bleven en meget underholdende Læsning. Naar hertil kommer, at den bæres af en Understrøm af sund Religiøsitet, der er fjern fra al paatrængende Tendens og kun virker til at give Fortællingen et mildt, elskværdigt Skjær, tør vi vel med Rette vente, at Bogen i endnu høiere Grad, end Tilfældet har været med dens Forgjængere, vil finde mange og varme Venner især blandt kvindelige Læsere. Vi ved i Virkeligheden heller ingen sundere Lekture at give en ung Pige i Haanden«. — — —

(**Bergensposten**.) »Forf. »Marie« er i Løbet af nogle faa Aar blevet vel kjendt i vor Literatur. Hendes Bøger har gaaet sin jevne, sikre Vei og vundet hende flere og flere Venner. De eier just saadanne Egenskaber, der svarer til, hvad man hos en Person kalder et godt og vindende Væsen, noget Solid, Fordringsløst, Fint og Ædelt, hvilket jo almindelig pleier at indtage. Dertil er hendes Skildringer baarne af en moden Livsanskuelse og gjennemtrængte af en baade skjøn og sund kristelig Grundstemning. Hendes Arbeider maa betragtes som en Vinding for vor Novelleliteratur«.

(**Hamar Stiftstid**.) »Karaktertegningen er klar og grei, og Udviklingen, som fører vistnok gjennem mange Skjebnens Forandringer, aabenbarer med tydelige Træk det Værd, Gudsfrygt og en ærlig Handlemaade har, medens al Verdens Glitter, Stads og Fornøielser ikke kan give det urolige, verdslige Sind Tilfredsstillelse«.

(**Porsgrunds Blad**.) »— — Bogen er i den Grad interessant, at man kun nødig lægger den fra sig, før den er udlæst. Fremstillingen er saa behagelig, rolig og jevn, Formen saa skjøn, de tegnede Karakterer og Tilstande saa sande, at man uvilkaarlig maa fængsles. Hertil kommer, at der gjennem hele Bogen gaar en sand kristelig Livsanskuelse, en urokkelig Tro paa den gamle, enfoldige Børnelærdom, der har saa faa Tilhængere i vore Dage; derfor kan Aagot, Bogens Hovedperson, bevare sit Hjerte rent al den Verdslighed, som hun udsættes for i Hovedstaden, derfor vinder hun ved sin stille Omgjængelse ogsaa sin oplyste, fint dannede Mand for den evige Sandhed, paa samme Tid som hun spreder Lykke og Glæde over alle sine Omgivelser«.

(**Gøteborgsposten.**) »Marie« har redan uti Norge vunnit och gjort sig förtjent af ett namn som en aktningsvärd och med sedliga ideal i sitt fång framåt gående skriftstellerinna — et namn, som på senare åren börjat tränga äfven utom hennes hemlands gränser. Det är också en bekantskap som är värd at gøra. — Ett fromt, kristeligt sinne, ej en sjuklig, utan en sund og frisk kristendom, är hufvuddraget hos författerinnan, hvars nya bok vi hoppas maa efterföljas af andra«.

(**Berlingske Tidende.**) »Fra samme Haand er tidligere udkommet: »I Tusmørket«, »Gjennem Kamp« og »Fra min Fødeby«, af hvilke de to første have oplevet to Oplag. Disse Hverdags- eller-Livsbilleder have hver for sig fundet en meget velvillig Modtagelse, og saavel den norske som den danske Presse har ydet dem fortjent Anerkjendelse og Opmuntring. — »I det Stille« er ligesom sine Forgjængere en sund, god og underholdende Bog. — I det Hele er Bogen af dem, der interesserer; thi Anlægget er fornuftigt og godt. Man forstaar saaledes strax, at en Person som den strenge Tante Judith netop maa have en saadan Søn, som den i Stilhed udskeiende, hyklerske Joseph, og ikke mindre indlysende er det, at den verdsligsindede og glimrelystne Tante Emmas Døtre maatte blive, som de ere, og at det hele forkjerte Husvæsen i hendes Hjem for en større Del beror paa, at hendes Mand er en upraktisk Stuelærd, der har ladet hende skalte og valte, som hun vil, uden nogensinde at nedlægge sit Veto. Som Hele betragtet udmærker Fortællingen sig imidlertid ved sin smukke Livsopfattelse, der paa sine Steder oplives af et vist satirisk Lune, og den fortjener at anbefales ethvert Hjem, da den er en nyttig Forbundsfælle for alle gode Magter i Livet«.

(**Dagens Nyheder.**) Det er et Virkelighedsbillede, der paa hver Side bærer Vidnesbyrd om en dygtig Opfatningsevne og naturtro Studier efter det virkelige Liv. — — — Hvad man særlig kan rose Forf. af »I det Stille« for, er en paa Troens Standpunkt ikke almindelig Humanitet mod Tvivlerne og de Vantro og et skarpt Øie for den forlorne Religiøsitet, der faar en ganske ypperlig Skildring.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 12 04 02 06 011 6